

En overgang fra vanvid til fornuft

Af Dennis Speed

Den 20. november 2024, EIRNS

Den »kollektive Biden-administrations« beslutning om offentligt at indlede en krig med Rusland uden godkendelse fra den amerikanske kongres eller konsultation med den nyvalgte præsident medførte følgende svar fra det tidligere kongresmedlem fra Ohio, Dennis Kucinich, som stiller op til kongressen som uafhængig i år.

»Biden har truffet en beslutning om at bringe USA ind i en utvetydig optrappingsfase ved at bruge Ukraines territorium til at angribe Rusland direkte med missiler, der kan nå 300 km. i dybden. Det er en ulovlig handling fra præsidentens side, som sætter vores nation på en kurs mod krig med Rusland.

»Det amerikanske folk stemte på Trump for at afslutte krigene. Biden ønsker tilsyneladende at afslutte verden. Trump lytter til det amerikanske folk. Biden lytter til NATO's nederdrægtige dagsorden.

»Trump har sat USA's interesser for fred og velstand først.

»Ingen præsident har ret til at bruge ensidig udøvende magt til at tillade et amerikansk missilangreb mod en anden nation. Det inviterer til et gengældelsesangreb. Det er en rigsretsmæssig lovovertrædelse.«

Lad os også bemærke, hvad Vladimir Putin udtalte den 12. september om sit syn på, hvorvidt Ukraine eller NATO er ansvarlig for opstillingen af ATACMS eller andre langtrækkende missilsystemer: "Disse våben er umulige at anvende uden efterretningsdata fra satellitter, som Ukraine ikke råder

over. Det kan kun ske ved hjælp af satellitter fra EU eller USA – generelt NATO-satellitter. Dette er det første punkt.

“Det andet punkt – måske det vigtigste, tilmed nøglepunktet – er, at kun NATO-militærpersonale kan udføre flyvninger med disse missilsystemer. Ukrainske soldater kan ikke gøre det.»

Så Rusland ser på ingen måde dette som »at ukrainerne får tilladelse til at affyre langtrækkende missiler ind i Rusland«. Rusland ser det som, ja, hvad det er. NATO er nu offentligt engageret i netop den krig mod Rusland, som NATO hævdede at ville undgå ved at finansiere og bevæbne Ukraine. Det er i sandhed meget alvorligt.

Det er velkendt for alle kompetente iagttagere, at brugen af ATACMS ikke kan ændre udfaldet af krigen i Ukraine, som er tabt og har været tabt i nogen tid. Og vi skal huske, at den tidligere præsidentkandidat Robert F. Kennedy Jr. den 17. september sammen med Donald Trump Jr. skrev en kronik – “Forhandl med Moskva for at afslutte Ukraine-krigen og forhindre atomødelæggelser.” » *New York Times* rapporterede torsdag, at Biden-administrationen overvejer at give Ukraine lov til at bruge NATO-leverede langtrækkende præcisionsvåben mod mål dybt inde i Rusland. »En sådan beslutning vil udsætte verden for større risiko for atomar ødelæggelse end på noget tidspunkt siden Cuba-krisen.« Den 17. november tweetede Donald Trump Jr.: »Det militærindustrielle kompleks ser ud til at ville sikre sig, at de får gang i 3. verdenskrig, før min far får en chance for at skabe fred og redde liv.«

Men vi bør samtidig bemærke, at NATO's nye missildirektiv også kan være politisk anvendt som en måde at begynde at optrappe en global konflikt i Asien og Stillehavet. Der har været en svag, men vedholdende påstande om, at udstationeringen af “11.000 eller 15.000 nordkoreanske tropper” var endnu et element i den optrapning af krigen, som denne “kollektive Biden”/NATO-“Ragnarok”-bedrift indebærer, for både at involvere og provokere Sydkorea og implicit Kina. Ukraines

ambassadør i Seoul, Dmytro Ponomarenko, hævder, at Nordkorea har etableret et kommando- og kontrolcenter i Kursk, som ledes af syv generaler, og at så mange som 100.000 nordkoreanske tropper kan blive sendt gennem Ukraine? på kort tid. Han foreslår, at Sydkorea deltager i den dødsmerkede ukrainske kamp med våben og tropper. Dette tilmed mens præsident Xi Jinping netop har mødt den sydkoreanske præsident Yoon Suk Yeol den 15. november på APEC-topmødet i Peru, og mens Kina, Japan og Sydkorea begynder at forsøge at opbygge et indbyrdes samarbejdsforhold.

Det er nødvendigt at indføre en begrebsmæssig højere orden for at styre verdens ledere og deres handlinger, og det hurtigst muligt. Mens medierne gør opmærksom på, at Vladimir Putin har skrevet under på den politik, han formulerede den 25. september om den nye russiske doktrin om anvendelse af atomvåben, gør *Executive Intelligence Review* og Schiller Instituttet opmærksom på et andet sæt bemærkninger, som Putin for nylig fremsatte på den årlige konference i Valdai Discussion Club:

»Fremkomsten af nationer og kulturer, som af den ene eller anden grund tidligere har befundet sig i periferien af den globale politik, indebærer, at deres egne klare ideer om lov og retfærdighed spiller en stadig vigtigere rolle,« sagde Putin. »De er forskellige. Det kan give indtryk af uenighed og måske kakofoni, men det er kun den indledende fase. Det er min dybe overbevisning, at det eneste mulige nye internationale system er et, der omfatter polyfoni, hvor mange toner og mange musikalske temaer lyder sammen for at danne harmoni. Vi bevæger os så at sige mod et verdenssystem, der bliver polyfonisk snarere end polycentrisk; et system, hvor alle stemmer bliver hørt og, vigtigst af alt, absolut skal høres.» Sæt disse bemærkninger fra Putin i sammenhæng med Abraham Lincolns berømte afsluttende bemærkninger i hans første indsættelsestale den 4. marts 1861: »Hukommelsens mystiske akkorder, der strækker sig fra hver slagmark og patriotgrav

til hvert levende hjerte og ildsted over hele dette brede land, vil stadig svulme op i Unionens kor, når de igen berøres, som de helt sikkert vil blive, af de bedre engle i vores natur.« Endelig kan man overveje præsident John F. Kennedys bemærkninger, mindre end en måned efter Cuba-krisen, i hans tale den 29. november 1962, hvor han indviede det nationale kulturcenter, nu kendt som Kennedy Center for the Performing Arts:

»Genier kan tale når som helst, og hele verden vil høre det og lytte. Bag stormen af daglige konflikter og kriser, de dramatiske konfrontationer, den politiske kamps tumult, fortsætter digteren, kunstneren, musikeren århundreders stille arbejde med at bygge broer af erfaring mellem folk, minde mennesket om universaliteten af dets følelser og ønsker og fortvivlelse, og minde det om at de kræfter der forener er dybere, end dem der splitter.

»Således er kunst og opmuntring til kunst politisk i den dybeste forstand, ikke som et våben i kampen, men som et instrument til forståelse af det meningsløse i kamp mellem dem, for hvem menneskets tro er fælles.«

Det er de karakteristiske opfattelser af statskunst, som må præge tankegangen hos den amerikanske borger, det amerikanske præsidentskab og verdens lederskab. Det er de karakteristiske opfattelser, der vil blive diskuteret på Schiller Instituttets internationale konference den 7.-8. december: »I Schillers og Beethovens ånd bliver alle mennesker brødre«. Vi anbefaler de Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur som en vigtig forberedelse til konferencen og de efterfølgende handlinger, som vi, dens deltagere, vil iværksætte.

Foto: John F. Kennedy

Ny Invitation til Schiller Instituttets Gratis Internationale Online- Konference den 7.-8. december 2024:

“I Schillers og Beethovens Ånd – Alle Mennesker Bliver Brødre!”

Tilmeld dig venligst her for at modtage talerlisten og linkene direkte til din e-mail.

Konferencen sendes også live her på siden og vil være tilgængeligt senere.

Mere information: +45 53 57 00 51

Program:

Lørdag den 7. december (alle tidspunkter er dansk tid)

Panel 1 (kl. 15.00-18.00): »Den strategiske krise: Ny og sidste verdenskrig eller et nyt paradigme for hele menneskeheden?« Talere fra BRIKS-landene, USA og Europa

Panel 2 (19.00-22.00): »De store projekter til at overvinde migrantkrisen; de nye, produktive kvalitetskræfter i verdensøkonomien.« Talere fra BRIKS-landene, USA og Europa

Søndag den 8. december

Panel 3 (kl. kl. 15.00-18.00): »De videnskabelige drivkræfter i den fysiske økonomi i dag«

Panel 4 (19.00-22.00): »Skønheden i verdens kulturer: En dialog mellem civilisationer«

Der vil være simultantolkning på tysk, spansk og fransk (via Zoom).

Invitation:

»I Schillers og Beethovens ånd: Alle mennesker bliver brødre!«

af Helga Zepp-LaRouche – skrevet den 18. november 2024

Forlydender om den udgående præsident Biden-regerings beslutning om at tillade Ukraine at bruge amerikanske ballistiske ATACMS-missiler til angreb på russisk territorium, begyndende med Kursk-regionen, bringer verden tæt på at være ganske få dage væk fra en strategisk, ustoppelig optrapning. Da disse missiler, ligesom de tyske Taurus- og de britiske Storm Shadow-missiler, teknisk set ikke kan betjenes af ukrainerne, men skal have hjælp af specialister fra NATO-landene, betyder det, at vi i det øjeblik, de bliver indsat, befinder os i en regulær NATO-krig mod Rusland.

Det var netop som svar på sådanne optrapninger, herunder det kollektive vestens nationers indsættelse af stadig kraftigere våben i Ukraine, at den russiske præsident Putin i september 2024 bekendtgjorde foreslåede ændringer i Moskvas »atomdoktrin« for at inkludere den eventuelle ibrugtagning af atomvåben som svar på et angreb, der udgør en kritisk trussel mod Ruslands suverænitet, herunder angreb fra en ikke-atomstat, når den støttes af en atomstat. Putin forklarede denne ændring på følgende, meget præcise måde:

...

»Den opdaterede version af dokumentet [Basic Principles] skal betragte en aggression mod Rusland fra en hvilken som helst ikke-atomstat, men som involverer eller støttes af en hvilken som helst atomstat, som deres fælles angreb mod Den Russiske Føderation. ...

»Vi vil overveje en sådan mulighed, så snart vi modtager pålidelige oplysninger om en massiv affyring af luft- og rumangrebsvåben og deres overskridelse af vores statsgrænse.«

Han tilføjede: »Jeg mener strategiske og taktiske fly, krydsermissiler, UAV'er, hypersoniske og andre fly. Vi forbeholder os retten til at bruge atomvåben i tilfælde af aggression ... Inklusive det tilfælde, hvor fjenden ved hjælp af konventionelle våben skaber en kritisk trussel mod vores suverænitet.«

Den meget omtalte meddelelse om Biden-regeringens ATACMS-beslutning overskrider klart denne røde linje. Ikke desto mindre bliver vestlige politikere og såkaldte militæksperter ved med at ignorere den russiske advarsel og fortsætter med vedvarende at tale om, at »Rusland bluffer«, »at besejre Rusland militært« osv. På en illusorisk måde ignorerer de det faktum, at Rusland i øjeblikket er den stærkeste atommagt og derfor ikke kan besejres på slagmarken. Det, der meget vel kan ske på kort sigt, er i stedet, at alt liv på planeten kan blive udslettet i en global atomkrig.

Vi har samtidig optrapningen af krisen i Sydvestasien. Den israelske militæraktion i Gaza, som Den Internationale Domstol (ICJ) og Den Internationale Straffedomstol (ICC) har karakteriseret som et igangværende folkemord, har ført til en katastrofal sult, som truer 400.000 palæstinensere på livet. Det internationale samfund har stort set ikke gjort noget, mens det har set på. Libanon gennemlever nu en lignende skæbne. Hvis denne krig udvides til Iran og retter sig mod landets atomanlæg, vil den hurtigt tiltrække større magter. Så ville vi stå på tærsklen til en global atomkrig.

Den tidligere dominerende unipolære verden er smuldret, og bestræbelserne på at forhindre en multipolær verden i at etablere sig er nyttesløse. Det er hovedårsagen til den strategiske krise.

I oktober i år fandt det årlige topmøde i BRIKS sted i Kazan i Rusland med deltagelse af de 9 BRIKS-medlemmer og 13 nye partnerlande (samt yderligere gæster), der repræsenterer 4,7 milliarder mennesker eller 57 % af verdens befolkning. Disse lande er fast besluttet på at overvinde 500 års kolonialisme og etablere en ny retfærdig økonomisk verdensorden, nye udviklingsplatforme og et nyt kreditsystem og en ny handelsmekanisme for at ophøre med at være råvareeksporterende lande, udvikle hele værdikæden i deres egne lande og overvinde fattigdom og underudvikling for bestandigt.

Hvorfor jubler kræfterne i Vesten ikke over dette fantastiske perspektiv? Fordi Vesten oplever en dyb kulturel krise; Vesten er faret vild; og fordi det vestlige finanssystem arbejder under en dødbringende spekulationsboble på 2 billiarder dollars, som kræver globalt folkemord.

Hvis vi ikke overvinder geopolitikkens ondskab, som resulterede i to verdenskrige i det 20. århundrede, er der fare for, at verden deler sig i to separate blokke: et Globalt NATO på den ene side og en BRIKS-Plus Global Majoritet på den anden side. I så fald vil vi ikke kun stå over for økonomisk kaos, men også den umiddelbare fare for en global atomar ildkamp.

Den indlysende og nemme måde at overvinde faren for krig og konfrontation på er at overbevise landene i det kollektive Vesten – de europæiske nationer og tilmed USA – om at stoppe konfrontationen og indlede et samarbejde med denne voksende Globale Majoritet. Hvis Vesten ville gå sammen med BRIKS og hjælpe det Globale Syd med at industrialisere, kunne vi ikke kun stoppe den geopolitiske konkurrence, men vi kunne også begynde at overvinde migrantkrisen på den eneste menneskelige

måde: nemlig ved at skabe forhold, hvor de mennesker, der nu er flygtninge, i stedet har et perspektiv om at blive involveret i opbygningen af deres egne hjemlande.

I stedet for at dømme millioner af mennesker til at gå på dødsmarker gennem Sahara for derefter at drukne i massegrave i Middelhavet eller ende i flygtningelejre, som pave Frans har benævnt koncentrationslejre; eller til at krydse mange lande og møde sult, narkobander og terrorisme for derefter at blive skubbet tilbage ved den mexicansk-amerikanske grænse; må vi hjælpe dem med at industrialisere deres nationer.

Vi opfordrer FN eller BRIKS til at indlede en arbejdsdialog mellem BRIKS og landene i Vesten (eftersom G20 forsømmer denne påtrængende udfordring) og erklære deres hensigt om at skabe 1,5-2 milliarder nye produktive job i landene i det Globale Syd på kort sigt og at skabe i alt 3 milliarder nye produktive job inden 2050. En sådan udmelding efterfulgt af konkrete skridt til at sikre fuldstændig elektrificering af alle lande i Afrika, Asien og Latinamerika samt en øjeblikkelig start på realiseringen af banebrydende infrastruktur og andre udviklingsprojekter ville være et stærkt budskab om en æra af håb.

Bygningen af den største dybvandshavn i Latinamerika, Chancay-havnen i Peru, med udsigt til at bygge en bi-oceanisk jernbane, der forbinder Atlanterhavet og Stillehavet, er et sådant projekt. Ligeledes er bygningen af Grand Inga-dæmningen og Transaqua-projektet, som vil hjælpe med at overrisle og industrialisere flere lande i hjertet af Afrika, sådanne projekter.

For at overvinde faren for krig for altid er vi nødt til at etablere en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til interesserne i hvert eneste land på planeten. Dette bør ske i traditionen fra Den Westfalske Fred, som afsluttede 150 års religionskrige i Europa, fordi de stridende parter indså, at der ikke ville

være nogen tilbage i live, hvis kampene fortsatte. Hvor meget mere er det ikke sandt i atomvåbnenes tidsalder!

For at lægge en sådan ny arkitektur frem for menneskeheden planlægger Schiller Instituttet at indkalde til en international online-konference den 7.-8. december med førende repræsentanter og eksperter

fra det kollektive Vesten og det Globale Syd, for at diskutere de principper som en sådan ny arkitektur må baseres på. Vi vil også give et eksempel på dialog mellem kulturer og civilisationer med smukke eksempler på stor kunst fra forskellige nationer for at vise vejen til etablering af en civilisation baseret på, ikke had, men kærlighed.

Biden bekendtgør langtrækkende angreb for Ukraine – har du ikke gennemskuet det endnu?

af Stewart Battle (EIRNS) – 17. november 2024

Den overraskende meddelelse søndag den 17. november om, at Biden-administrationen nu vil tillade Ukraine at bruge amerikanske langdistancemissiler til at angribe russisk territorium, er en kraftig påmindelse om, hvor tæt verden stadig er på atomkrig. Som *EIR* har advaret om i de seneste måneder og år, har stedfortræderkrigen i Ukraine mod Rusland bragt verden ud på den absolutte afgrund af en global krig – en situation, som krigshøgene i det transatlantiske område er fast besluttet på at antænde. Og beslutningen om at godkende

Ukraines anvendelse af langtrækkende våben kan ligefrem skubbe den ud over kanten.

Den russiske præsident Vladimir Putin understregede det krystalklart under spørgerunden på United Cultures Forum i september. Putin understregede dengang, at på grund af de tekniske aspekter ved disse missiler »er det kun NATO-militærpersonale, der kan udføre flymissioner med disse missilsystemer. Ukrainske soldater kan ikke gøre det. Derfor er det ikke et spørgsmål om at tillade det ukrainske regime at angribe Rusland med disse våben eller ej. Det handler om at beslutte, om NATO-landene skal blive direkte involveret i den militære konflikt eller ej.« Hvis de vestlige lande træffer denne beslutning, understregede Putin, »vil det betyde, at de bliver direkte involveret i konflikten, og det vil helt klart ændre selve essensen, selve konfliktens natur dramatisk.«

Russiske embedsmænd er allerede begyndt at reagere på nyheden. Leonid Slutsky, formand for Statsdumaens udvalg for internationale anliggender, sagde: »Hvis bekendtgørelsens kilder bekræftes, vil det kun betyde én ting: direkte amerikansk deltagelse i den militære konflikt i Ukraine. Hvilket uundgåeligt vil medføre den hårdeste reaktion fra Rusland.« Første viceformand for Føderationsrådets udvalg for internationale anliggender, senator Vladimir Dzhabarov, kaldte det »et meget stort skridt mod begyndelsen af tredje verdenskrig.«

Det er også kommet frem, at embedsmænd fra Biden-administrationen opfordrer den kommende Trump-administration til at være parat til at udvide sin militære kapacitet til at konfrontere sine »modstandere«, op til og inklusive en udvidelse af størrelsen på USA's atomarsenal. Mere generelt har europæiske lande og NATO-lande engageret sig i bestræbelser på at gøre deres lande »krigsklare«, som den tyske forsvarsminister ynder at udtrykke det, i et vildt kapløb om at opskalere deres samfund til krig, tilmed mens deres egne økonomier og levestandarder kollapser.

Selvfølgelig understreger denne udvikling også den absolutte panik, der er i gang hos dem, der er bekymrede for at miste deres unipolære verdensorden, og som sætter alle sejl til for at forsvare den. Tilmed den mindste trussel om, at den kommende præsident Trump kunne finde på at forhandle en fredelig løsning på plads i Ukraine og dermed trække landet tilbage fra den rystende konfrontation med Rusland, betragtes som en utålelig risiko. På samme måde udviste den daværende præsident Obama i 2016 næsten tre dusin russiske diplomater i dagene, før Trump blev indsat i sin første embedsperiode, mens hans venner lancerede den falske »Russiagate«, som har forhindret ethvert seriøst diplomati mellem USA og Rusland lige siden. Det er tydeligt, at nogen er bange for fred.

Det må være et påtrængende modsvar, at et helt nyt system, der er fri for den britiske imperialismes onde geopolitik, må virkeliggøres. Selv hvis verden overlever til at se Donald Trumps indsættelse den 20. januar 2025, og tilmed hvis krigen i Ukraine senere løses, vil krigspartiet ikke give op så let, og denne fare vil fortsætte, indtil dens underliggende årsager er løst.

Schiller Instituttets kommende konference den 7.-8. december er derfor den vigtigste begivenhed for at sikre en levedygtig fremtid for den menneskelige art og for at skabe en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Tilmeld dig nu!

Foto: CBO

Video af Helga Zepp-LaRouche

hos Dialogue Works: Vi må 'overvinde geopolitik og bevæge os mod én menneskehed'

Ikke korrekturlæst

Den 16. november 2024 (EIRNS) – Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet, gav den 15. november et interview af en times varighed til Nima Alkhorshid, vært for programmet *Dialogue Works*, der udsendes fra Brasilien. Alkhorshid fokuserede mange af sine spørgsmål på den politiske situation i Tyskland, da Zepp-LaRouche er en mangeårig tysk politisk skikkelse og i øjeblikket spidskandidat for sit parti BüSo (Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet) ved det kommende tyske valg.

Zepp-LaRouche brugte imidlertid situationen i Tyskland som et springbræt til at diskutere større initiativer på globalt plan. Hun fremhævede især et hasteprogram, som Schiller Instituttet vil præsentere i de kommende uger. Programmet fokuserer på, hvordan Europa og USA kun for alvor kan løse migrant- og flygtningekrisen ved at samarbejde med BRIKS-landene om store infrastrukturprojekter, især i Latinamerika og Afrika.

**Helga Zepp-LaRouche on Mel K Show,
'Ending the Zero-Sum Game: Peaceful**

Coexistence Is Possible'

Nov. 17, 2024 (EIRNS)–Schiller Institute founder and Chairwoman Helga Zepp-LaRouche gave an hour-long interview to prominent conservative talk show host Mel K on Nov. 16. Mel K gave Zepp-LaRouche free rein to organize her viewers around her own history, alongside her late husband Lyndon LaRouche, and the prospect now before the world in the form of a new global system free of the trappings of colonialism.

Klik venligst her for at se videoen.

Vi Skylder Menneskehedens Flertal og Dem, Der Endnu Ikke Er Født: Handl Nu for at Skabe en Ny Æra

Ikke korrekturlæst

af Megan Dobrodt (EIRNS) – 16. november 2024

Økonomen og statsmanden Lyndon LaRouche har mange gange opfordret både venner, kolleger og verdensledere til, at det trods alt er fremtiden – ikke fortiden – der bestemmer nutiden.

Vi ser sandheden i dette tydeligt i effekten af indvielsen af Chancay-havnen i Peru den 14. november – Sydamerikas første dybvandshavn, der kan håndtere verdens største container- og

fragtskibe, bygget i samarbejde med Kina, hvilket har gjort Peru til porten til Asien for hele Sydamerika og har potentiale til at blive forbundet med den foreslåede bioceaniske jernbane, der forbinder Stillehavet med Atlanterhavet. En bølge af optimisme er blevet udløst i Peru – ikke over det, der er sket, men over det, der nu kan ske. Nye ideer til økonomisk udvikling og samarbejde, som ikke kunne tænkes før, bliver nu tænkt. Fremtiden er nutiden.

Men i dramatiske overgangsperioder som denne – mellem et gammelt paradigme med umenneskelig kolonialisme og en ny postkolonial æra med samarbejde mellem suveræne nationalstater som ligeværdige – synes fremtiden at være meget ubestemt, og turbulensen i den kendsgerning mærkes af alle.

Der opstår fortsat spændinger på møder mellem verdens ledere, som det ses på det igangværende COP29-møde; i intrigerne for at »Trump-sikre« NATO's krig i Ukraine mod Rusland og USA's militærpolitik mere generelt; i usikkerheden på alle sider over overgangen til en ny præsidentadministration i USA. Som svar på et spørgsmål om Trumps udnævnelser under den Internationale Fredskoalitions 76. møde i træk den 15. november. 15, kommenterede Helga Zepp-LaRouche: »Jeg kunne kommentere mange af de udnævnte, deres profil fra fortiden; men jeg tror ikke, det er en nyttig tilgang, for hvis man indtager den holdning, kommer man til den konklusion, at der ikke er noget, man kan gøre ved det; « Der er historiske materielle processer, som sker uanset hvad... Hvis man ser på det som projektioner af tidligere erfaringer ind i fremtiden, ender man med noget, der ikke svarer til den absolutte revolutionære transformation, der foregår lige nu.«

Den transformation er dog ikke garanteret eller automatisk. Ægte lederskab kommer fra dem, der har en fornemmelse af, at fremtiden findes, og en passion for at trække den fremtid ind i nutiden, tilmed mod skepsis og kynisme og jamren om, at »det kommer aldrig til at ske« fra de af dine jævnaldrende, der stadig sidder fast i nutiden.

De 22 BRIKS-lande repræsenterer 4,7 milliarder mennesker – 57 % af menneskeheden – og som det fremgår af kontrasten mellem, hvad USA havde at tilbyde på APEC-topmødet i Peru (ingenting), og hvad Kina havde at tilbyde (Chancay-havnen og indgangen til den maritime silkevej), ligger fremtiden i den form for transformation, der vil komme ved at udvikle fuldgyldige økonomier og udrydde fattigdom i alle hjørner af verden – ikke ved at sprænge den i luften i en atomkrig for at opretholde den »regelbaserede orden«.

Hvis det lykkes os nu, i dette tvetydige transformationsøjeblik, at undgå den atomare udslettelse og i stedet bringe USA i samarbejde med den Globale Majoritet, vil vi blive set med taknemmelighed af det store og næsten uendelige flertal af den kommende menneskehed som de lidenskabelige individer, der handlede på fremtiden for at ændre nutiden.

Friedrich Schiller, frihedens digter, skrev: »Giv den verden, du handler på, en *retning* mod det gode, og tidens rolige rytme vil skabe dens udvikling. Du har givet verden denne retning, hvis du ved din undervisning ophøjer tidens tanker til det nødvendige og evige, hvis du ved dine handlinger eller skabelser forvandler det nødvendige og evige til et objekt for deres drifter. Illusionens og lovløshedens struktur vil falde, den må falde, den er allerede faldet, så snart du er sikker på, at den vælter, men den må vælte i det indre, ikke kun i det ydre menneske.»

Dette er formålet med Schiller Instituttets kommende konference den 7.-8. december: »I Schillers og Beethovens ånd: Alle mennesker bliver brødre!«

Foto: CGTN

Stop med at tyrannisere verden – vi er nødt til at starte på en frisk: Den Internationale Fredskoalitions møde #76

Ikke korrekturlæst

[HZL] [AMB] [SSU]

Fredag den 15. november 2024

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen, tak fordi I er kommet. Dette er den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 76. møde i træk. Mit navn er Anastasia Battle, jeg er jeres ordstyrer, og Dennis Speed og Dennis Small er mine medordstyrere.

Alle sidder på nåle lige nu, mens I følger med i efterdønningerne af det amerikanske valg og de forskellige udnævnelser. Det kommer vi helt sikkert til at diskutere i dag. Hvis folk ikke har set det, så har udnævnelserne af Tulsi Gabbard til Director of National Intelligence virkelig fået CCD Ukraines kill-liste til at flippe ud, og jeg vil sørge for at dele den med jer alle sammen. Der foregår nogle meget interessante ting.

Men jeg tror, at det vigtigste er, hvad vi gør for at forene fredsbevægelsen i hele verden over folks ideologier for ægte fred; at samle mennesker med alle fredselkende opfattelser. Det er det, vi gør her i dag, og det er det, vi vil blive ved med at gøre, uanset hvad der sker. Vi skal ikke håbe og vente og se, hvad der kommer til at ske nogen steder. Vi bør organisere og mobilisere for at skabe en dynamik.

Til at starte diskussionen i dag har vi Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og også initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Mange tak, værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen til jer alle sammen. Jeg tror, vi befinder os i et ekstremt interessant øjeblik i historien, som kan blive forfærdeligt, men det kan også blive begyndelsen på en ny æra. Jeg tror ikke, det er besluttet endnu, i hvilken af disse retninger det vil gå. Det store emne er naturligvis den nye regering, som tiltræder i USA den 20. januar med præsident Trump. Han er i færd med at sammensætte sit hold. Jeg vil sige, at der er nogle udnævnelser, som ikke lover så meget for freden, fordi de er kendt for at være ret hårde i filten og anti-Kina og anti-Rusland.

Men først og fremmest er det stadig præsident Trump, der fastlægger politikken, så man kan ikke læse ud af disse menneskers tidligere historie, hvad de vil gøre i fremtiden. Og jeg vil give Trump kredit, når han siger, at han vil afslutte krigene, og at han faktisk har tænkt sig at gøre det. Som du nævnte, Anastasia, skaber nogle af udnævnelserne naturligvis meget kraftige reaktioner blandt nogle mennesker i Europa, som havde satset på, at Kamala Harris ville vinde; det gælder især mainstreammedierne. I betragtning af, at vi også i Tyskland har et tidligt valg, som vil finde sted den 23. februar, tror jeg, at tiden mellem den 20. januar og det tyske valg kan føre til en udvikling, som ikke var forventet.

For eksempel har den kommende præsident Trump sagt, at han vil afslutte krigen i Ukraine inden for 24 timer. Nu tror jeg ikke, at det vil ske på 24 timer, og det, der er kendt indtil videre, har ikke fundet tilslutning hos russerne, men vi ved endnu ikke, hvad han vil foreslå. Man kan være sikker på, at med Tulsi Gabbard som direktør for den nationale efterretningstjeneste vil sandheden om, hvor Ukraine står, helt sikkert komme frem; for mainstream-medierne i Europa kører stadig linjen om, at Ukraine skal vinde, flere våben til

Ukraine, flere langtrækkende våben, så ukrainerne kan bruge dem til at foretage angreb dybt ind i Ruslands territorium. Virkeligheden på jorden er en helt anden. Ukrainerne har tydeligvis allerede tabt krigen. Det er en forfærdelig kødhakker, der finder sted; antallet af deserteringer stiger. Jeg er ret sikker på, at hvis den sandhed kommer frem i perioden mellem Trumps indflytning i Det Hvide Hus og det tyske valg, så vil det give et chok i Tyskland og måske påvirke valgresultatet.

Det kan heller ikke udelukkes, at når Tulsi Gabbard bliver chef for efterretningstjenesten, så vil der være en anden opfattelse af, hvem der var ansvarlig for sabotagen af Nord Stream-rørledningen. Det er, vil jeg sige, det vanskeligste spørgsmål i Tyskland af alle spørgsmål, fordi det er resultatet af, at Nord Stream-rørledningen blev saboteret, og i den sammenhæng blev alle forbindelser mellem Tyskland og Rusland i sidste ende afbrudt. Derfor har Tyskland nu ikke længere adgang til billige gasleverancer, hvilket igen har fået den tyske økonomi til at være i frit fald. Hele Tysklands struktur er ved at gå i opløsning som følge af det. Hvis der kommer en ny undersøgelse eller afsløring inden det tyske valg, tror jeg også, at det vil påvirke situationen betydeligt.

Med hensyn til Iran kan man kun håbe, at der er tegn på, at Trump måske ikke går ind for det regimeskifte, som nogle kilder opfordrer til. Under alle omstændigheder vil jeg ikke spekulere i, hvad Trump vil gøre. Vi er nødt til at vente, indtil han sidder i Det Hvide Hus.

Generelt mener jeg ikke, at det er vores opgave bare at kommentere begivenheder, men vi forsøger at tilbyde løsninger på, hvordan visse krisepunkter kan overvindes. Der er et oplagt område, som jeg tror påvirker både Europa og USA. Begge er ramt af en stor migrantkrise. Trump har sine ideer til, hvad han vil gøre ved det, og EU har nogle andre ideer. Vi vil gerne foreslå en helt anden tilgang. Problemet forsvinder

ikke, hvis man har Frontex involveret i pushback-operationer i Middelhavet, og problemet med migranterne bliver ikke løst, hvis man bygger en mur mellem Mexico og USA – i hvert fald ikke for migranterne, for de vil forblive flygtninge på grund af krig, sult og mangel på økonomiske muligheder.

Så i betragtning af, at den strategiske situation har ændret sig dramatisk, siden Trump forlod Det Hvide Hus for fire år siden, er det nye element helt klart eksistensen af BRIKS-landene, som netop har holdt topmøde i Kazan, hvor 4,7 milliarder mennesker – svarende til 57 % af verdens befolkning – var repræsenteret gennem de 22 lande, der nu er BRIKS-medlemmer. Det er helt klart den Globale Majoritet. De er en økonomisk blok, og det er her, væksten ligger; det er her, de stigende økonomiske rater findes – i Kina, men også i andre lande, der arbejder sammen med BRIKS. Så hvorfor ikke vælge en helt anden tilgang? Hvis Vesten – det vil sige USA med Trump-administrationen og de europæiske lande – ville sige: »Vi er nødt til at gøre noget for at afhjælpe dette utrolige problem med fattigdom eller krigshærgede regioner, hvor folk ikke kan leve.

Hvorfor samler vi ikke vores kræfter og går i gang med et massivt økonomisk opbygningsprogram i Afrika, Latinamerika og Mellemøsten? Og samle vores kapaciteter?« I Afrika har man f.eks. brug for elektrificering til omkring 600 millioner mennesker, som ikke har elektricitet. Det tager flere år at få elektricitet, måske fire eller seks år, men man kan starte med det samme og blive ved med at bygge oplagte projekter som offshore-gas, der producerer energi direkte fra turbinerne på stedet. Så er der visse banebrydende projekter som Transaqua; det tager længere tid, men det er en absolut banebryder for hele Afrika. Det samme gælder Inga-dæmningen. I Latinamerika har APEC-mødet lige fundet sted, hvor både Xi Jinping og Biden deltog. Men Xi Jinping og Perus præsident åbnede Chancayhavnen, som er den første dybvandshavn i Latinamerika. Den er potentielt forbundet med den bi-oceaniske jernbane, som vil

forbinde Atlanterhavet og Stillehavet. Det ville dybest set være hovedpulsåren for en masse infrastrukturintegration for hele Latinamerika. Ligeledes for Mellemøsten har vi for nogen tid siden foreslået Oase-planen for at skabe masser af nyt ferskvand, som kunne blive en del af en generel udviklingsplan for hele Mellemøsten.

Så hvis BRIKS-landene ville gå sammen med USA og de europæiske nationer og sige: Lad os forpligte os til at overvinde underudviklingen i de lande, som flygtningene kommer fra, så vi kan opbygge økonomierne i disse lande, som under alle omstændigheder ønsker at overvinde neokolonialismen. Det er hele formålet med BRIKS. Og de ønsker ikke længere kun at være råvareeksportører, men at blive fuldgældige økonomier. De ønsker at have værdikæden i deres land, de ønsker at blive mellemindkomstlande på kort sigt. De vil opbygge uddannelsessystemet, sundhedssystemet, infrastrukturen, industrien, landbruget, så der er en grund til, at de mennesker, der nu flygter som flygtninge, bliver hjemme, får jobmuligheder og hjælper med at opbygge deres egne lande. Er det ikke det, alle ønsker? Hvem ønsker at være flygtning i et land, hvor de ikke bliver modtaget på en venlig måde, hvis der er mulighed for at blive hjemme og opbygge deres egen økonomi? Det ville være i USA's, de europæiske nationers og de involverede og berørte lande i det Globale Syds absolutte egeninteresse at gå sammen om at gøre det. Argumentet om, at det tager for lang tid, er ikke rigtigt gyldigt, for det er et spørgsmål om at give et tegn på håb. Når folk først ser, at der er et seriøst forsøg på at gøre det, og der i begyndelsen er et mundtligt tilsagn fra lederne i alle disse lande om, at de vil lave sådan et intensivt program, så vil stemningen straks ændre sig. Der ville være håb om en bedre verden, og det ville faktisk afslutte et kapitel med kolonialisme, som virkelig er noget, vi bør konkludere og skabe en mere retfærdig tilgang til hele verden.

Det er ikke kun det, vi foreslår. Vi vil afholde en stor

international internetkonference Schiller-konferencen den 7. og 8. december. Vi er allerede ved at samle talere på topniveau fra det Globale Syd, fra USA, fra Europa og andre dele af verden. Vi vil gerne præsentere hele programmet der. For at gøre det let for folk at forstå, er vi lige nu involveret i et crash-program for at producere en forundersøgelse, en pamflet, som vi håber at have ude om ca. 10 dage, hvor vi vil definere disse projekter; hvor vi er; hvilke skridt der skal tages for at organisere så mange kræfter som muligt til denne konference. I mellemtiden vil vi fortsætte med at uddybe undersøgelsen og præsentere noget i den nærmeste fremtid, ligesom vi gjorde med »Den nye Silkevej bliver Verdenslandbroen«, som var en omfattende undersøgelse af infrastruktur- og udviklingsprojekter for alle fem kontinenter, og hvordan de kunne forbindes gennem tunneler og broer. Det er stadig standardbogen for udvidelsen af den nye silkevej som et verdensomspændende projekt.

Jeg har derfor den holdning, at vi måske er uenige i nogle af de økonomiske ideer, som nogle af regeringerne har. Jeg vil såmænd ikke engang gå ind i diskussionen om det nu. Men vi vil præsentere vores mulighed, og jeg er helt sikker på, at eftersom det, vi foreslår, i den grad er i alle involverede landes interesse, så er jeg ret optimistisk med hensyn til, at vi kan sætte det på dagsordenen for alvor og forhåbentlig starte et nyt kapitel i menneskehedens historie ved at gøre det.

Det var egentlig alt, hvad jeg ville sige indledningsvis.

Bemærkninger under diskussionen, om den kommende Trump-administration:

Jeg kunne kommentere meget på de udnævnte, deres profil fra fortiden; men jeg tror ikke, det er en nyttig tilgang, for hvis man indtager den holdning, kommer man til den konklusion, at der ikke er noget, man kan gøre ved det; der er historiske væsentlige processer, som sker uanset hvad. Jeg synes, det er den forkerte måde at anskue det på. Først og fremmest ser man

de utrolige ændringer, der er sket i det strategiske landskab. Fremkomsten af BRIKS – som er størstedelen af verden lige nu, og flere lande ønsker at være med – er en ny faktor. Trump bliver nødt til at forholde sig til det på den ene eller anden måde, men man kan ikke påtage sig hele verden på samme tid. Tilmed i Europa er der mange lande, der driver i denne retning – Ungarn, Slovakiet, Serbien. Italiens præsident Mattarella har lige været i Kina og holdt en meget smuk tale om behovet for at erstatte konfrontation med en dialog mellem civilisationer. Så der sker en masse ting, som skaber et anderledes felt. Jeg vil give den kommende præsident Trump den kredit, at jeg tror, han bestemt ikke vil ødelægge sin historiske rekord ved at videreføre det, som den tidligere krigsmaskine har gjort.

Og mens Mellempøsten er et område med stor bekymring, fik vi fra en diplomatisk kontakt et indledende svar, for da Biden modtog Trump i Det Hvide Hus for grundlæggende at blive enige om overgangen – hvilket var et vigtigt skridt – sagde Biden, at den største trussel mod USA var Iran. Der er naturligvis mange mennesker, som har tænkt, at den nye regering måske vil gå efter et regimeskifte i Teheran osv. Men jeg tror, at Trump fik Elon Musk involveret og tilmed mødtes med den iranske FN-ambassadør – jeg tror, det var det, der skete. Jeg synes ikke, vi skal se sådan på det, for hvis man ser på det som projektioner af tidligere erfaringer ind i fremtiden, ender man med noget, der ikke svarer til den absolutte revolutionære transformation, der foregår lige nu. Og i stedet for at kommentere det, hvorfor tager man så ikke det forslag op, som jeg kom med i begyndelsen, nemlig at i betragtning af, at migrantspørgsmålet er så presserende, er det helt sikkert et spørgsmål for USA. Trump har sagt, at han vil bygge muren; han vil sandsynligvis gøre det, da han nu har et flertal af vælgerne, et flertal af de populære stemmer, og det republikanske parti kontrollerer kongressens to huse. Så det vil han sandsynligvis gøre. Men verden er i bevægelse.

Hvis vi internationalt orkestrerer alle de involverede lande, BRIKS-landene og de lande, hvorfra flygtningene kommer på grund af krig, fattigdom og forfærdelige kriser; hvis vi starter en reel debat om, at den indlysende måde at løse alt dette på er en gigantisk Marshall-plan (jeg vil ikke kalde det Marshall-plan), men et enormt økonomisk program som det, Kina lancerede med Bælte- og Vej-Initiativet for 11 år siden, som allerede har forvandlet verden på en utrolig måde: Hvis de vestlige lande, herunder USA, Tyskland, Frankrig, Italien og andre, ville gå sammen og sige: »Vi vil gøre det samme« og samarbejde med Bælte- og Vej-Initiativet, med BRIKS, for at opbygge industriel udvikling i Afrika, Latinamerika og Asien, så flygtningene har et andet alternativ end at forsøge at overleve ved at komme til Europa og USA, hvor de tydeligvis ikke er velkomne, eller hvor kapaciteten simpelthen er nået, som i Tyskland. Der er mange samfund, som simpelthen siger: "Vi har alt fyldt op, vi kan ikke gøre mere."

Så hvorfor ikke gå sammen om at sige: Er det ikke indlysende, at de milliarder af mennesker, der stadig lever i fattigdom, har ret til et anstændigt liv, ligesom vi har i Europa eller USA? Det ville være meget nemt – det er et spørgsmål om nogle få år – at løfte de lande og få en anstændig levestandard for alle på planeten. Det er det, vi bør koncentrere os om! Og jeg er helt overbevist om, at vi kan vende dette på den bedst mulige måde, hvis vi alle koncentrerer os om det....

Svar til præsident Ramotar om Nord Stream-sabotage som faktor i det kommende tyske valg:

Jeg er sikker på, at mit parti (BüSo) vil samle det op, og jeg er ret sikker på, at Wagenknecht-partiet vil samle det op, og det samme gælder Alternativ for Tyskland [AfD]. Så jeg tror, at der vil være en debat om det.

Afsluttende bemærkninger

Jeg vil også gerne svare Santiago Morales ved at sige, at mange mennesker altid siger, at man først skal have en politisk løsning, at man først skal have nye politiske ledere,

og at intet derefter virkelig ændrer sig.

Hvis man på den anden side ser på industrialiseringen i alle de lande, som tog springet fra uudviklede feudale forhold til industrialiserede forhold, så skete det altid gennem grundlæggende infrastruktur. Det var tilfældet for Tyskland, for USA, for Rusland og for Japan. Derfor vil jeg heller ikke se skævt til Chancay-havnen og potentialet for en bi-oceanisk korridor, for infrastruktur er den absolutte forudsætning for industrialisering. Jeg ved, at mange kræfter i Latinamerika gerne vil have, at USA og Kina samarbejder. Forhåbentlig kan det ændre sig med Trump-administrationen, for den tidligere administration gjorde det altid helt klart – jeg tror, at chefen for Sydkommandoen, Laura Richardson, gjorde det helt klart, at USA ikke vil have Kina i nærheden af Latinamerika. Hvor virkeligheden er, at verden virkelig skal forbindes gennem infrastruktur. Kravene er så store, at der i lang tid fremover er plads til, at alle lande kan finde deres vej og deres ekspertise. Under alle omstændigheder står vi på randen af en helt ny industriel revolution med digitalisering og kunstig intelligens – som kan bruges til gode formål. Mange mennesker er bange for det, men der er også mange eksempler på, at hvis hensigten er god, kan det anvendes til gavn for befolkningen ved at frigøre arbejdskraften, så folk kan engagere sig i en livslang læringsproces.

Men jeg tror, vi er nået til et punkt, hvor der er mulighed for dramatiske ændringer, både på godt og ondt. Lige mens vi talte sammen, fik jeg to beskeder på mit skrivebord. Den ene er, at Scholz, som stadig er Tysklands kansler, ringede til Putin for første gang i to år. De havde en diskussion på en time. Scholz havde talt med Zelenskyj før, og han planlægger at tale med Zelenskyj efter sin diskussion med Putin. Så jeg nævner det bare, men måske er der noget i gære. På den anden side imødegik Rusland forbuddet mod eksport af uran fra Rusland til USA, som Biden havde indført i maj i år, ved nu at forbyde eksport af beriget uran til USA; hvilket jeg tror vil

påvirke brændstoffet til atomkraftværker i USA. Så jeg nævner det bare for at sige, at hvis vi begynder at gå i retning af afkobling, handelskrig, kan det virkelig få hele økonomien til at bryde sammen. Og på den anden side, hvis vi finder en måde at samarbejde på, er alt muligt.

Jeg har en klar fornemmelse af, at der er mange kræfter rundt om i verden, som anerkender, at vi hver især er nødt til at vende os mod de bedste traditioner i vores egne kulturer for at løse nutidens problemer. Dette blev nævnt i en smuk tale af Xi Jinping i Lima, hvor han pegede på det faktum, at både Peru og Kina tilhører gamle kulturer, som sandsynligvis allerede for tusinder af år siden havde udvekslinger. Han pegede især på, at visse guldmasker, som er blevet fundet i Sichuan i det sydlige Kina, faktisk til forveksling ligner tilsvarende guldmasker i Machu Picchu, de gamle inka-steder. Der må selvfølgelig have været nogle sømænd, eller måske var havniveauet lavere, så folk kunne rejse på en anden måde – det må vi finde ud af. Men det er meget spændende, for hvis folk forstår, at universel historie er – sådan som jeg ser på det, så var fremskridtets fakkel engang i ét land, én civilisation, én kultur. Og af den ene eller anden grund klarede disse kulturer sig ikke, men ideerne rejste, og de fik en renæssance og en klassisk periode et andet sted. Så kom de tilmed tilbage efter et stykke tid. Men fremskridtets fakkel gik fra hånd til hånd (hvis man siger, at kulturer kan have hænder), men fra den ene kultur til den næste. Og jeg tror, at vi befinder os på et meget nyt tidspunkt i historien, hvor vi alle sidder i samme båd. For før i tiden kunne kulturer gå under i en del af verden, og i en anden del var der en klassisk periode, og de vidste ikke engang, at den anden kultur var kollapset. Men denne gang sidder vi i samme båd, på grund af atomvåben, på grund af internettet, på grund af pandemier, og jeg kunne sikkert nævne en hel masse andre grunde til, at vi er så forbundne. Og denne idé om en fælles fremtid for menneskeheden er virkelig den eneste måde at se det på, for enten sprænger vi os selv i luften, og så er vi alle døde, eller også når vi

alle en ny æra af civilisation.

Så jeg synes, vi har en meget optimistisk tone, men jeg vil virkelig opfordre alle deltagerne i dette opkald til at komme i kontakt med Anastasia. Hun vil sende sin e-mail ud. Få rapporten om løsningen på migrantspørgsmålet gennem økonomiske udviklingsprojekter for det Globale Syd. Vi håber at have den klar om ca. 10 dage. Og hjælp os så med at organisere alle de mennesker, som det vedrører – fagforeningsfolk, landmænd, arbejdere, professorer, studerende – simpelthen alle, for alle vil blive berørt af det, og lad os virkelig få gang i en verdensbevægelse for udvikling.

Jeg er helt sikker på, at vi befinder os i en overgangsperiode, og hvis vi indfører disse ideer lige nu, kan de virkelig få indflydelse på, hvordan historien udvikler sig, og så vil vi forhåbentlig snart komme ud af denne farezone med atomkrig og den potentielle udslettelse af hele menneskeheden. Så vær venlig at blive organisator hos os: Det er det vigtigste, du kan gøre.

Rigtige statsmænd bruger metaforer

af David Shavin (EIRNS) – 14. november 2024

Der er en meget reel idé, som folk bliver nødt til at sætte sig ind i, hvis de ønsker en vej ud af atomar konfrontation. Det handler om, at nationer med forskellige situationer, karakteristika og problemer har et bedre grundlag for at drage fordel af samspillet med andre nationer. Bliver nationer faktisk bedre, bliver de mere af det de er unikt i stand til at være, ved deres kulturelle, videnskabelige og økonomiske

udvekslinger?

Den russiske præsident Vladimir Putin beskrev i sin tale i Valdai Discussion Club (en.kremlin.ru/events/president/news/75521) den 7. november en »opblomstring af nationer og kulturer, som tidligere har befundet sig i periferien af den globale politik af den ene eller anden grund«, og det »betyder, at deres egne ideer om lov og retfærdighed spiller en stadig vigtigere rolle. De er forskellige. Det kan give indtryk af uenighed og måske kakofoni, men det er kun den indledende fase. Det er min dybe overbevisning, at det eneste mulige nye internationale system er et, der omfatter polyfoni, hvor mange toner og mange musikalske temaer klinger sammen og danner harmoni. Vi bevæger os, om man vil, mod et verdenssystem, der bliver polyfonisk snarere end polycentrisk, et system, hvor alle stemmer bliver hørt og, vigtigst af alt, absolut skal høres. De, der er vant til at spille solo og gerne vil beholde det sådan, må vænne sig til de nye 'toner' nu.«

Det er ikke bare et standpunkt mod unilateralisme, ikke bare et standpunkt for nationer eller regioner, der lader hinanden være i fred, hvilket en polycentrisk tilgang kunne reflektere på. Putin påberåber sig en menneskelig evne – og en videnskabelig udvikling, der er tæt forbundet med J.S. Bach – hvor en stemme bliver smukkere, mere lidenskabelig, mere sandfærdig og mere sig selv i samspillet med andre stemmer af samme slags.

I dag blev den nye avancerede havn i Chancay i Peru indviet under festlige former. Kinas præsident Xi Jinping bød Perus projekt, der er bygget af Kina, velkommen som det første store Bælte & Vej-projekt i Sydamerika. Xis udvidede hilsener til Peru dækkede ikke kun den store og nye økonomiske virkelighed for Peru – handel, skibsfart, godt betalte job osv. – men tilbød sin egen »polyfoniske« metafor for fremtiden for en relativt lille nation, der endnu ikke er ordentligt udviklet, og hans egen store nation, et nyligt og stærkt eksempel på at

bryde ud af tilbageståenhed:

»Vi bør undersøge etableringen af et globalt netværk for dialog og samarbejde mellem civilisationer... Vi bør sikre, at civilisationer, der er forskellige på mange måder, supplerer hinanden og skinner klart sammen, ligesom de flerfarvede bassiner i Kinas Jiuzhaigou og Perus saltterrasser i Maras, og dermed yder større bidrag til den menneskelige civilisations fremskridt...

»Kina er klar til sammen med Peru at omfavne en bredere vision og forstå de underliggende tendenser i vores tid ud fra et langt historisk perspektiv for at kæmpe for ægte multilateralisme, fremme en lige og velordnet multipolær verden og en universelt gavnlig og inkluderende økonomisk globalisering, gennemføre Det Globale Udviklingsinitiativ, Det Globale Sikkerhedsinitiativ og Det Globale Civilisationsinitiativ i fællesskab, og sammen opbygge et samfund med en fælles fremtid for menneskeheden.«

Blomstrende ord fra politikere, der specialiserer sig i billeder og aldrig leverer varen? Alligevel hæver det flerstemmige kor sig.

Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov latterliggjorde de »Korea«-lignende aftaler, der blev foreslået for at løse krisen i Ukraine, en simpel fastfrysning af de nuværende kontaktlinjer, som vestlige politikere, der er klar til at gå videre til en ny stedfortræderkrig, betragter som »revolutionære ideer«. Han gjorde det klart, at de spiller »snik-snak«-spil; Ruslands sikkerhed er snarere bundet til intet mindre end den økonomiske udvikling for alle deres naboer. Putins strategi er »Greater Eurasian Partnership«-planen, »som skal gøre det muligt for alle strukturer og lande i hele Eurasien at arbejde tættere sammen, udveksle deres integrationspraksis, harmonisere og koordinere deres projekter og engagere sig i store infrastrukturprojekter som den velkendte Nord-Syd Internationale Transportkorridor. Det

omfatter også at forbinde indiske havne med havnene i Ruslands fjerne østen og den nordlige sørute.« Han sagde, at det er der, vores bestræbelser går hen, tilmed hvis de skal forsvare de russisktalende dele af Ukraine fra før 2022.

Sammenlign dette med gårsdagens patetiske stillen til skue af den "hårde fyr", den amerikanske udenrigsminister Antony Blinken. Han »slog fast«, at Israel skulle holde op med at udsulte det nordlige Gaza – men han ville give dem 30 dage mere til at se, om de kunne finde ud af at lade lastbiler med mad komme ind i Gaza. Og hvis de ikke gjorde det, ville USA overveje, om de ville straffe Israel ved at tage deres bomber fra dem. Israels premierminister Netanyahu lugtede bluffen fra en forælder, der var bange for sit eget uregerlige barn. Ganske rigtigt, 30 dage senere har Israel ikke tilladt lastbilerne. Så mens dødstallet for kvinder og børn vedvarende stiger, meddelte Blinken, at »ud af de 15 trin, som vi opfordrede til at handle på, har Israel enten gennemført eller er i gang med at gennemføre 12 af de 15 trin.« Glem hvad »endnu ikke at have taget skridt til at gennemføre, men at have taget skridt til at være i gang med at gennemføre« kan betyde. At lade lastbilerne komme ind var et af de tre trin, der tydeligvis faldt under Blinkens minimumsstandard. Så ingen mad. Flere døde småbørn. Og ingen meddelelse om, at USA ville fratage nogen bomber.

Tragedien udspiller sig på verdensscenen, mens land efter land endelig ser deres chance for at undslippe kolonitidens fattigdomsslaveri og slutte sig til eller samarbejde med BRIKS. USA, som et håbets fyrtårn og et frihedens tempel, beviste engang for verden, at britisk kolonialisme ikke var universets lov. Både Xi og Putin ser ud til at have mestret et højere niveau af komposition og udtænkt en verden, hvor Vestens stemme lovligt ville berige denne polyfoni.

I sit webcast onsdag beskrev Helga Zepp-LaRouche Putins brug af polyfoni: »Jeg synes, det er et meget smukt billede på, hvordan nationer kan forholde sig til hinanden. For ligesom i

en komposition har man et lille tema, så har man et større gennemgående tema, og disse forskellige temaer bliver flettet sammen, nogle gange i en dobbelt fuga-komposition, nogle gange på andre måder; men ud fra disse forskellige musikalske ideer og emner har alle toner en plads, og i en gennemarbejdet komposition er der ikke én tone for meget, men hver tone spiller en afgørende rolle. Og det er en smuk metafor for forskellen på nationer: Man har selvfølgelig store nationer, man har små nationer: man har noget som Liechtenstein, og der er Rusland – det ene er meget lille, det andet er 11 tidszoner. Man har lande, der har mange mennesker som Kina og Indien, og så er der små lande med bare et par millioner eller tilmed mindre. Der er lande, som har masser af råstoffer, og der er lande, som næsten ingen har. Man har forskellige grader af udvikling. Men hvis alle disse lande deltager i en fælles udvikling, kan de hver især udfolde hele det potentiale, der er indlejret i dem.

»Så det er som en symfoni, hvor en klassisk polyfonisk komposition er harmonisk, den lyder smukt for øret, den løfter sjælen, og den svarer til det højeste billede af mennesket, mennesket i Skaberens billede, eller mennesket som et kreativt væsen, og det er et meget smukt billede på, hvordan vi kommer ud af denne krise.«

Den Internationale Fredskoalitions møde den 15. november, »Stop med at tyrannisere verden – vi er nødt til at starte på en frisk«, ledet af Zepp-LaRouche, er stedet, hvor du kan finde din stemme.

Foto: kremlin.ru

Og hvad skal vi skrive på det ubeskrevne blad?

Af Dennis Small (EIRNS) –

Den 13. november 2024

I et interview den 8. november talte den pensionerede oberst Douglas Macgregor om den form for dybtgående nytænkning af politik, der er nødvendig i kølvandet på det amerikanske præsidentvalg. »Folk tænker ikke disse ting igennem,« udbrød Macgregor. »Vi er nødt til at opgive hele ideen om at sanktionere, tyrannisere og true. Vi er nødt til at finde et rent ark papir frem og starte forfra.« Macgregor, som kortvarigt fungerede som seniorrådgiver for forsvarsministeren i Trumps første embedsperiode, pegede på »den finansielle krise, der truer i horisonten« som en krise, der kan hjælpe USA med at gøre netop dette.

Macgregor har ret. Men hvad skal vi skrive på den blanke side? Hvad er indholdet af den politik, der er nødvendig for at erstatte sanktioneerne, tyranniseringen og truslerne; en politik, som for altid vil fjerne faren for en atomkrig med Rusland og/eller Kina ved at fjerne årsagen til den politik, der skaber denne fare?

I sit ugentlige webcast understregede Helga Zepp-LaRouche, at »vor tids udfordring« er, at få USA og Europa »til at samarbejde med BRIKS-landene om udviklingen af det Globale Syd«. Hun forklarede, at »verdensscenen har ændret sig dramatisk, siden Trump forlod Det Hvide Hus for fire år siden, og nu er eksistensen af en Global Majoritet i form af BRIKS en ny strategisk realitet, som jeg mener, at ingen præsident i USA eller regeringschef i noget land kan ignorere.«

Denne Globale Majoritet taler på vegne af næsten 5 milliarder mennesker, og de er fast besluttet på at afslutte æraen med

kolonialisme, neokolonialisme og Wall Street og City of Londons udplyndring af deres økonomier og deres befolkninger. USA må – og kan – have et positivt forhold til denne gruppe af lande, som udtrykkeligt har erklæret, at de ikke er en blok, og at de er åbne for at samarbejde med nationerne i EU og tilmed NATO.

Men grundlaget for det samarbejde skal være en fælles indsats omkring store infrastrukturudviklingsprojekter, som det i Perus megahavn Chancay, der officielt indvies den 14. november af den besøgende kinesiske præsident Xi Jinping og Perus præsident Dina Boluarte. Bygningen af denne havn og den tilhørende bi-oceaniske korridor for højhastighedstog, der forbinder Perus Stillehavskyst med Brasiliens Atlanterhavshavne, er præcis den slags projekt, som amerikanske virksomheder bør deltage i, side om side med Kina, hvor de eksporterer højteknologiske produktionsmidler og andre produkter og hjælper med at forbedre den lokale befolknings levestandard og færdigheder.

Skabelsen af den slags produktive jobs i Mexico og Mellemamerika eller i Afrika syd for Sahara med lignende projekter er også den eneste måde at stoppe strømmen af illegale migranter og dødbringende stoffer på – ikke »sanktioner, tyrannisering og trusler« ... eller det, der er værre.

De eneste, der vil tabe på denne form for amerikansk win-win-samarbejde med Kina, Rusland og den Globale Majoritet, er de opsvulmede spekulationsinteresser i City of London og Wall Street og det narkohandels- og militær-finansielle kompleks, som de driver. Det er dem, der har bragt planeten til kanten af en total finansiell sammenbrudskrise og til randen af atomkrig.

Den nye Trump-administration har en historisk mulighed foran sig. Trump »kunne starte med et helt rent bord«, udtalte Zepp-LaRouche, »og han kunne virkelig forsøge at leve op til sit

løfte om at afslutte krigene og helt sikkert ikke starte nye.«

“Hvis Trump ville gøre det – som jeg allerede har nævnt i hans første periode – kunne han blive en af USA’s store præsidenter. Hvis han går i den anden retning, i retning af konfrontation for at forsøge at gøre Amerika stort igen på bekostning af Kinas eller andre landes fremgang, ser jeg desværre, at verden vil bevæge sig i en forfærdelig retning.”

Den Internationale Fredskoalition #76 Stop med at chikanere verden – vi er nødt til at starte på en frisk

Ikke korrekturlæst

Fredag den 15. november kl. 17.00 dansk tid

Klik på linket nedenfor, og **brug dit fulde navn, når du deltager i mødet:**

<https://us02web.zoom.us/j/83288789255>

Deltag i Den Internationale Fredskoalition denne fredag kl. 17.00 CET med Glenn Diesen, forfatter og professor; Dr. Haim Bresheeth, medstifter af det jødiske netværk for Palæstina i Storbritannien, forfatter og pensioneret professor; og andre, der snart bliver annonceret.

Venner af den Internationale Fredskoalition,

13. november 2024 (EIRNS) – I et interview den 8. november talte **den pensionerede oberst Douglas Macgregor** om den form for dybtgående nytænkning af politik, der er nødvendig i kølvandet på det amerikanske præsidentvalg. »Folk tænker ikke disse ting igennem,« udbrød Macgregor. »Vi er nødt til at opgive hele ideen om at sanktionere, mobbe og true. Vi er nødt til at finde et rent ark papir frem og starte forfra.« Macgregor, som kortvarigt fungerede som seniorrådgiver for forsvarsministeren i Trumps første embedsperiode, pegede på »den finansielle krise, der truer i horisonten« som en krise, der kan hjælpe USA med at gøre netop det.

Macgregor har ret. Men hvad skal vi skrive på den blanke side? Hvad er indholdet af den politik, der er nødvendig for at erstatte sanktionerne, mobningen og truslerne, en politik, der for altid vil fjerne faren for en atomkrig med Rusland og/eller Kina ved at fjerne årsagen til de politikker, der skaber denne fare?

I sit ugentlige webcast understregede Helga Zepp-LaRouche, at »vor tids udfordring« er, at USA og Europa skal samarbejde med BRIKS-landene om udviklingen af det Globale Syd«. Hun forklarede, at »verdensscenen har ændret sig dramatisk, siden Trump forlod Det Hvide Hus for fire år siden, og nu er eksistensen af en Global Majoritet i form af BRIKS en ny strategisk realitet, som jeg mener, at ingen præsident i USA eller regeringschef i noget land kan ignorere.«

Denne Globale Majoritet taler på vegne af næsten 5 milliarder mennesker, og de er fast besluttet på at afslutte æraen med kolonialisme, neokolonialisme og Wall Street og City of Londons udplyndring af deres økonomier og deres befolkninger. USA skal – og kan – have et positivt forhold til denne gruppe af lande, som udtrykkeligt har erklæret, at de ikke er en blok, og at de er åbne for at samarbejde med Europas nationer og tilmed NATO.

Men grundlaget for det samarbejde skal være en fælles indsats omkring store infrastrukturudviklingsprojekter, som det i Perus megahavn Chancay, der officielt indvies den 14. november af den besøgende kinesiske præsident Xi Jinping og Perus præsident Dina Boluarte. Bygningen af denne havn og den tilhørende bi-oceaniske højhastighedstogkorridor, der forbinder Perus stillehavskyst med Brasiliens atlanterhavshavne, er præcis den slags projekt, som amerikanske virksomheder bør deltage i, side om side med Kina, hvor de eksporterer højteknologiske produktionsmidler og andre produkter og hjælper med at fremme den lokale befolknings levestandard og kvalifikationsniveau.

Skabelsen af den slags produktive jobs i Mexico og Mellemamerika eller i Afrika syd for Sahara med lignende projekter er også den eneste måde at stoppe strømmen af illegale migranter og dødbringende stoffer på – ikke »sanktioner, mobning og trusler« ... eller det, der er værre.

De eneste, der vil tabe på denne form for amerikansk win-win-samarbejde med Kina, Rusland og den Globale Majoritet, er de opsvulmede spekulative interesser i City of London og Wall Street og den narkotikahandel og det militære finanskompleks, som de driver. Det er dem, der har bragt planeten til kanten af en total finansiell sammenbrudskrise og til randen af atomkrig.

Den kommende Trump-administration har en historisk mulighed foran sig. Trump "kunne starte med et helt rent bord", sagde Zepp-LaRouche, "og han kunne virkelig forsøge at leve op til sit løfte om at afslutte krigene og helt sikkert ikke indlede nye."

"Hvis Trump ville gøre det – som jeg allerede har nævnt i hans første periode – kunne han blive en af USA's store præsidenter. Hvis han går i den anden retning, i retning af konfrontation for at forsøge at gøre Amerika stort igen på bekostning af Kinas eller andre landes fremgang, ser jeg

desværre, at verden vil gå i en forfærdelig retning.«

Deltag i Den Internationale Fredskoalition på fredag kl. 11.00 EST/5.00 CET med Glenn Diesen, forfatter og professor; Dr. Haim Bresheeth, medstifter af det jødiske netværk for Palæstina i Storbritannien, forfatter og pensioneret professor; og flere andre, som snart vil blive annonceret.

Ram de hylende krigsgrise med polyfoni

Webcast-dialog med Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

[HZL] [HCS]

13. november 2024 (EIRNS) – Webcast-dialog med Schiller Instituttets grundlægger [Helga Zepp-LaRouche]

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche. Dette er onsdag den 13. november 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-siden.

Jeg vil gerne starte med at fortælle, at Schiller Institutet sponsorerer en vigtig konference den 7.-8. december under titlen »I Schillers og Beethovens ånd: Alle mennesker bliver

brødre« . Du kan finde et link til at tilmelde dig på Schiller Instituttets hjemmeside. Jeg er sikker på, at vi vil diskutere dette i dag, når vi tager fat på spørgsmålet om, hvad der kan gøres for at sikre, at vi kan bringe menneskeheden ud af den fare, den befinder sig i, med to igangværende krige og planlægning af flere krige, som vi vil diskutere i løbet af vores dialog.

Helga, det er en uge siden, at Donald Trump blev valgt til USA's præsident. Jeg er rimelig sikker på, at etableringen stadig er noget chokeret og iværksætter planer for at bevare deres kontrol. Men der har været mange efterdønninger som følge af afstemningen. Jeg har modtaget flere e-mails, der udtrykker pessimisme over for den nye regering, så lad os starte med det. Hvad er din anbefaling til den kommende præsident? Hvad bør hans umiddelbare prioriteter være?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det er klart, at valget af hans kabinet og ellers ledere af institutionerne giver plads til en vis bekymring: Fordi verdensscenen har ændret sig dramatisk, siden Trump forlod Det Hvide Hus for fire år siden, og nu er eksistensen af en Globale Majoritet i form af BRIKS en ny strategisk realitet, som jeg mener, at ingen præsident i USA eller regeringschef i noget land kan ignorere. Der var netop den 22.-24. oktober BRIKS-topmøde i Kazan, Rusland, hvor 22 lande nu er medlemmer af BRIKS, eller klar til at blive medlemmer i begyndelsen af året; og omkring 30 andre lande har udtrykt interesse for at slutte sig til denne gruppe. Allerede i Kazan repræsenterede dette 4,7 milliarder mennesker, dvs. 57% af verdens befolkning. Og hvis man ser på de involverede lande, er det Kina og Indien, og mellem disse to befolkningsrige lande er der allerede 3 milliarder mennesker; så er der mange vækstlande som Brasilien, Indonesien og også mange andre, og vækstraterne er især høje i den del af verden.

Så hvis USA ikke har et positivt forhold til denne gruppe af lande, som udtrykkeligt har erklæret, at de ikke er en blok, at de ikke forsøger at konkurrere med NATO, at de ikke

forsøger at udelukke lande, så tror jeg, at Xi Jinpings tilbud til Obama for nogle år siden om, at USA burde alliere sig med Kina, stadig eksisterer. BRIKS er åben for tilmed NATO-medlemmer. Så jeg tror, at i betragtning af at USA har et nyt præsidentskab, og jeg er sikker på, at Trump har draget sin egen konklusion af, hvad der skete i hans første embedsperiode, Russiagate, og hvem der stod bag, så har han flere gange annonceret, at han vil åbne arkiverne om Kennedy-mordet, og han kunne også åbne mange andre arkiver for den sags skyld! Så jeg tror, at han kunne starte med et helt rent bord, og han kunne virkelig forsøge at indfri sit løfte om at afslutte krigene og helt sikkert ikke starte nye.

Og tilmed tror jeg, at det afgørende spørgsmål er, om han kan overbevise landene i det såkaldte »kollektive Vesten«, det vil sige USA og de vesteuropæiske nationer, om at samarbejde med BRIKS-landene om udviklingen af det Globale Syd, og jeg tror, at det er vores tids udfordring. For det smukke er, at landene i Afrika, Asien og Latinamerika er i fuld gang med at overvinde ikke bare kolonialismen, men også neokolonialismen, som fortsatte, efter at de opnåede såkaldt »uafhængighed«, og nu ønsker alle disse lande ikke længere bare at være råvareeksportører, men de ønsker at beholde råmaterialerne til oparbejdning, at udvikle værdikæden i deres egne lande og blive fuldgældige økonomier og øge levestandarden, så fattigdom og underudvikling udryddes. Og det er naturligvis den eneste måde, hvorpå man kan forhindre millioner af mennesker i at forsøge at flygte på grund af fattigdom og nød, og på den måde kan man løse migrantspørgsmålet.

Så i stedet for at forsøge at bygge en mur, hvilket jeg er meget bange for, at han vil gøre, men tilmed hvis han begynder at bygge denne mur, hvilket jeg mener er en helt forkert politik, hvis han i stedet rakte hånden ud og sagde, at vi hjælper – Biden tager nu til Lima i Peru, hvor der er APEC-møde. Der vil Xi Jinping være, og Biden tager af sted med 600 militærfolk, hvilket er en magtdemonstration, vil jeg mene;

men de vil bygge den bi-oceaniske jernbane, som vil forbinde havene, via en enorm infrastrukturudvikling for hele Latinamerika, fordi det vil have alle mulige sideeffekter. Hvis USA sagde: »Vi prøver ikke at bekæmpe det, men vi samarbejder. På samme måde ønsker vi at samarbejde om udviklingen af Afrika og andre asiatiske lande,« så tror jeg, at Europa kunne gøre det samme. Og i stedet for at have dette skrækshow med tusinder og atter tusinder af mennesker, der krydser Sahara for derefter at drukne i Middelhavet eller blive skubbet tilbage af Frontex, som er EU's grænsevagt, og som allerede har forvandlet Middelhavet til en vandig kirkegård, så vælg en anden tilgang: Gå sammen med BRIKS, og sig: Vi vil sammen bygge infrastruktur, havne, jernbaner, hurtigtog, afsaltning af havvand, generobre ørkenen, Sahelzonen, Sahara, som begge udvider sig betydeligt hvert år. Og på den måde kan man bygge industriparker, man kan bygge smukke landskaber ved at genplante skov i områder, hvor der nu er ørken, eller have landbrug, hvor der nu er ødemark, som i Sudan, og mange andre sådanne projekter, som Transaqua, som vil fylde Tchadsøen op igen og give vand og elektricitet til 12 regnfattige lande. Alle disse projekter er så store, at det virkelig ville være nødvendigt for alle lande, der har industriel kapacitet, at gå sammen om at udvikle dem.

Og hvis Trump ville gøre det, ville han – som jeg allerede har sagt i hans første periode – kunne blive en af USA's store præsidenter. Hvis han går den anden vej, i retning af konfrontation og at få Amerika til at blive stort igen på bekostning af Kinas eller andre landes fremgang, ser jeg desværre, at verden vil gå i en forfærdelig retning. Men det er friskt! Det er en {tabula rasa}, så at sige – ikke helt – men han kunne virkelig slå tonen an på en lovende måde.

Så lad os håbe, at det kan forstås af så mange mennesker som muligt. Det er derfor, vi afholder Schiller Instituttets konference den 7.-8. december, og jeg kan allerede nu love, at vi får en fantastisk gruppe af talere. Og jeg synes, det er en konference, som alle bør tilmelde sig og følge med i.

SCHLANGER: I forbindelse med dit svar lige nu har vi fået rapporteret, at oberst Douglas Macgregor (pensioneret), som tjente i slutningen af Donald Trumps første periode i forsvarsministeriet, talte om »fejlslagne sanktioner, mobning og trusler mod andre nationer« og tydeligvis kritiserede Madeleine Albrights, Blinkens og Bidens politik. Og han sagde: »Vi må finde et nyt ark papir frem og starte forfra.« Nu er der igen skepsis fra folk over, at Trump ville gøre dette, men så er der den anden side. Der kom et spørgsmål ind: »Hvis USA gjorde det, tror du så, at det ville blive accepteret af de nationer, som har været ofre og mål for 'sanktioner, mobning og trusler'?«

ZEPP-LAROUCHE: Til den sidste del af spørgsmålet vil jeg eftertrykkeligt sige: »Ja.« For jeg tror, at den ånd, der var i Kazan, men også på de andre nylige konferencer – der var lige Rusland-Afrika Partnerskabsforum den 10.-11. november; der var Valdai Discussion Club Forum den 4.-7. november, og på alle disse konferencer citerede folk ånden fra Bandung, ånden fra de fem principper for fredelig sameksistens, og den ånd er ikke revanchistisk! Den er grundlæggende klar til at respektere alles suverænitet, men også til ikke at blande sig i den andens indre anliggender, til at acceptere den andens anderledes sociale system og til generelt at arbejde for hinandens fælles bedste. Jeg mener, at det er det modsatte af revanche, og jeg er ret optimistisk med hensyn til, at hvis USA og Europa for den sags skyld sender et så stærkt signal, så vil glæden over det gamle regime med krige og interventioner og sanktioner og brug af valuta som våben og drab på jeres ledere stoppe.

Tucker Carlson sagde den 11. november noget meget interessant. Han sagde, at hvis folk var klar over, hvor meget verden hænger på afgrunden af atomar udslettelse af menneskeheden, ville de blive helt forfærdede. Og han opfordrede også til en ændring af politikken. Han sagde, at vi – det vil sige USA – gik ind i disse andre lande og dræbte deres ledere, Saddam

Husseini, Gaddafi, og vi forsøgte med den syriske præsident Bashar al-Assad, og man kunne lave en længere liste, hvis man går tilbage i historien. Så jeg tror, at hvis det stopper, så er der et berettiget håb om, at Trump vil stoppe det, for jeg tror ikke, at det er hans hensigt. Så hvis det blev officiel amerikansk politik, ville hele verden være så glad – og broen til et nyt paradigme er der faktisk!

Så jeg synes, at alle mennesker med god vilje virkelig skal prøve at forene deres kræfter lige nu, og hvis du har et lederskab, hvis du har en klub eller forening, som du er en del af, så bring bare disse perspektiver ind. Og vi er virkelig i en revolutionær periode, for hvis man lytter til, hvad mange såkaldte sociale medier, alternative YouTube-kanaler, Rumble-kanaler, alle mulige kanaler, siger, så er der virkelig en ny form for anerkendelse af, hvad problemet har været, og en klar uenighed om, at det skal fortsætte. Jeg mener, det er stadig sådan, at de NATO-ledede regeringer har kontrollen i det meste af Europa, men nedenunder er der et oprør i gang, hvor jeg tror, at Trump-vælgerne tydeligvis ikke ønsker at fortsætte den politik. Så hvis Trump tager et skridt i den retning, tror jeg, at der kan ske en reel verdensrevolution. Vil de gøre det? Tja, jeg beder til det.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche, formand for Schiller Institutet og en person, der har kæmpet for denne forandring i mange, mange år.

Nu er det andet spørgsmål, der er kommet fra flere faste lyttere, til din vurdering af Ruslands og BRIKS' reaktion, og der er flere henvisninger til den tale, som Vladimir Putin holdt i Valdai-klubben, hvor han præsenterede ideen om »polyfoni« som den mere komplekse opfattelse til at beskrive, hvad nogle mennesker kalder »multipolaritet«. Og spørgsmålet fra flere er: »Hvad tror du, Putin mener med det?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, Putin er en ekstremt veluddannet person, der kender principperne for klassisk komposition, og det er det, det refererer til, hvilket betyder, og han siger

det faktisk udtrykkeligt i sin tale, at i stedet for at have en unipolær verden, hvor man har en solist, der synger hele tiden og undertrykker alle de andre stemmer i det potentielle kor, fordi han kun vil have sin stemme lyttet til (jeg uddyber nu lidt); Han siger, at vi skal have en symfoni, en polyfonisk komposition, hvor alle stemmerne bliver hørt, og alle de forskellige musikalske temaer arbejder sammen i en polyfonisk komposition, som er en helhed.

Jeg synes, det er et meget smukt billede på, hvordan nationer kan forholde sig til hinanden. For ligesom i en komposition har du et lille tema, så har du et større gennemgående tema, og disse forskellige temaer bliver flettet sammen, nogle gange i en dobbelt fugal komposition, nogle gange på andre måder; men ud fra disse forskellige musikalske ideer og emner har alle toner en plads, og i en gennemarbejdet komposition er der ikke én tone for meget, men hver tone spiller en afgørende rolle. Og det er en smuk metafor for forskellen på nationer: Du har selvfølgelig store nationer, du har små nationer, du har noget som Liechtenstein, og du har Rusland – det ene er meget lille, det andet er 11 tidszoner. Du har lande, der har mange mennesker som Kina og Indien, og så har du små lande med bare et par millioner eller tilmed mindre. Der er lande, som har masser af råstoffer, og der er lande, som næsten ingen har. Der er forskellige grader af udvikling. Men hvis alle disse lande deltager i en fælles udvikling, kan de hver især udfolde hele det potentiale, der er indlejret i dem.

Så det er som en symfoni, hvor en klassisk flerstemmig komposition er harmonisk, den lyder smukt for øret, den løfter sjælen, og den svarer til det højeste billede af mennesket, mennesket i Skaberens billede, eller mennesket som et kreativt væsen, og det er et meget smukt billede på, hvordan vi kommer ud af denne krise. For jeg har troet på det i mindst 40 år nu, faktisk meget længere, men for 40 år siden, da jeg grundlagde Schiller Instituttet, kaldte jeg det Schiller Instituttet, fordi Friedrich Schiller er den tyske digter, der havde den

idé, at hvert menneske har potentiale til at blive et geni, og gennem den æstetiske uddannelse kan man ikke kun udvikle sit sind og frigøre alle sine intellektuelle potentialer, men man kan også uddanne sine følelser, så man kan begynde at føle sig mere ædel. Kan du forestille dig det, hvis du havde et grådigt dyr, der løb gennem truget for at få mest muligt bytte, men at du faktisk kan tage alle dine følelser – dem alle sammen – og uddanne dem, så de føles mere på niveau med fornuften gennem den æstetiske uddannelse. Og jeg tror i den forstand, at mennesket kan perfektioneres, og at mennesket er godt af natur, og hvis man fortsætter med at opbygge et sådant nyt system af nationer efter disse linjer, tror jeg, at vi står på randen af en ny renæssance, som vil være smukkere end alle de renæssancer, vi tidligere har haft.

SCHLANGER: Det virker, som om Putin er en af dine medtænkere i hele spørgsmålet om de grundlæggende principper, som du har udarbejdet. Og folk burde gå ind på Schiller Instituttets hjemmeside og læse dine Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvor denne diskussion i Valdai-klubben i bund og grund mindede mig om den diskussion, du har indledt omkring det.

Du nævnte tidligere, at EU- og NATO-landene stadig forsøger at reagere på frygten for, at hvis Trump trækker sig ud af krigen i Ukraine, hvad vil der så ske? Hvem skal tage over? Der blev afholdt en konference den 7.-8. november i Budapest, sponsoreret af Ungarns premierminister Viktor Orbán; EU-Kommissionens formand Ursula von der Leyen og andre sendte de obligatoriske lykønskninger til Trump, men der er stadig en mobilisering for at fortsætte krigen. Den polske regering og briterne har arrangeret møder for at forberede sig på det. Hvad kan du fortælle os om den generelle reaktion i Europa, og tror de virkelig, at de kan gennemføre en krig mod Rusland?

ZEPP-LAROCHE: Jeg må sige, at der lige nu, helt uafhængigt af, hvad Trump måtte gøre eller ikke gøre, er en virkelig samordnet indsats fra denne NATO-atlantiske skare, som starter

med en ny artikel, jeg tror, det er i {Foreign Affairs}, og en tilsvarende artikel i DGAP, det tyske råd for udenlandske relationer, i Berlin, som også har udgivet en rapport. Og argumentet går ud på, at den kommende krig mellem Kina og USA er uundgåelig, og derfor vil USA orientere sig mod Stillehavet, og derfor bør Europa kompensere for, at de amerikanske tropper forlader Europa, Europa bør militarisere for at opbygge mere militær kapacitet, for at have mere produktion af ammunition til brug i den fremtidige krig med Kina; og det er bare {fuldstændigt} vanvittigt!

Og der er visse politikere, som giver udtryk for det: Den sidste var den tyske forsvarsminister Boris Pistorius, som – kan du forestille dig det? – han blev spurgt, hvad der ville ske, hvis Trump ville afslutte krigen i Ukraine: »Ja, jeg frygter, at den fare eksisterer, og jeg håber, at den ikke materialiserer sig.« Kan du forestille dig det? Han »frygter«, at freden kan bryde ud! Det viser dig, hvor omvendt disse mennesker tænker. Og man skal naturligvis være opmærksom på, at det ikke er et let job, for jeg tror, at Trump vil være tilbøjelig til at lægge ansvaret for Ukraines kurs over på europæerne. Det vil helt sikkert skabe ondt blod. Så jeg siger ikke, at vi er i paradiset lige med det samme; jeg talte bare om potentialet, at folk skulle se, hvor vi kunne gå hen.

Men jeg tror, at der lige nu er et fornyet pres – den polske stabschef har lige sagt, at Polen ønsker at tage føringen i betragtning af, at Tysklands regering er faldet, og der vil være en tillidsafstemning den 16. december og derefter sandsynligvis en ny afstemning den 23. februar. Så der er den største ustabilitet i Tyskland. Frankrig er også i en meget ustabil position. Og derfor forsøger man at skabe en ny akse mellem Biden-administrationen, så længe den stadig er der, og den britiske regering, Polen, de baltiske lande og EU-Kommissionens nye udenrigsrepræsentant, Kaja Kallas: Hun er en rædsel! Hun er tidligere premierminister i det lille land Estland, men hun vil gerne tage kampen op mod Rusland – intet

problem! Det er en stor atomvåbenmagt, men det lille land Estland, hun vil tage kampen op mod en atomar supermagt, den største i verden! Jeg ved ikke, hvad disse mennesker spiser til morgenmad, det må være nogle mærkelige morgenmadsprodukter med steroider i.

Spøg til side, jeg synes, det er meget dumt og meget farligt, og tanken om en kommende krig med Kina er bare den værste ting at sige, for ingen ville overleve sådan en krig. Og hvis man ser på den militære alliance mellem Rusland og Kina, som igen blev konsolideret af den tidligere forsvarsminister Shoigus besøg i Kina, som nu er sekretær for det russiske sikkerhedsråd. Han mødtes med udenrigsminister Wang Yi, og de sagde grundlæggende, at forholdet mellem Rusland og Kina er det bedste nogensinde, og at det vil blive udvidet og forbedret på alle områder. Og så er der en ny militæralliance mellem Rusland og Nordkorea, og også en militæralliance mellem Rusland og Iran. Så hvis man angriber et af disse lande, angriber man dem alle! Og så har du tredje verdenskrig, og det er det!

Så jeg synes virkelig, at folk skal begynde at genoverveje idéen om »den kommende krig med Kina«, for det er en forfærdelig, uhyrlig idé.

SCHLANGER: Blandt de andre udviklinger, og du nævnte lige dette med den tyske regerings kollaps, og nyvalget er blevet fastsat til den 23. februar; det var blevet fastsat til september næste år, og så var der snak om at holde det i marts, men der er et pres for at få det så hurtigt som muligt for at få en ændring i regeringen. Og i baggrunden lurer oppositionsleder Friedrich Merz fra CDU. Spørgsmålet kom ind: »Giv os din fornemmelse af, hvad der er i gang politisk i Tyskland. Og er der nogen, der træder frem med løsninger på problemerne i den tyske økonomi? Og vil folk tolerere Merz, som er mere en høg, end De Grønne?«

ZEPP-LAROUCHE: Situationen er ikke let, fordi regeringen faldt

over spørgsmålet om Ukraine, hvor Scholz krævede flere milliarder til våben til Ukraine, og han krævede af finansminister Christian Lindner (FDP), at han skulle løsne gældsbremsen, som er blevet stemt ind i Grundgesetz, den tyske grundlov eller forfatning. Så Scholz var villig til at ophæve denne uhellige »gældsbremse«, som slet ikke giver mening, for at finansiere krigen i Ukraine, men han nægtede tidligere at gøre det samme for investeringer i infrastruktur og industrielle investeringer i Tyskland, hvilket ville være så påtrængende, da den tyske økonomi er i frit fald som følge af sabotagen af Nord Stream-gasrørledningen fra Rusland, der leverer billig energi. Og Tyskland er i en forfærdelig situation! Jeg tror, vi får et forfærdeligt efterår og en forfærdelig vinter, fordi virkningen af, at mange virksomheder enten går konkurs eller tager til udlandet for at få bedre investeringer, vil kunne mærkes tilmed i de næste måneder hen over vinteren og derefter.

Så Scholz var ikke villig til at gøre noget ved det, hvilket allerede viser, at han er en forfærdelig kansler. Det, Lindner foreslog – han nægtede at løsne gældsbremsen, men han sagde: »Vi burde sende Taurus-missiler i stedet.« Det ville være at overskride den røde linje over alle røde linjer, for som det blev opdaget i en lækage af samtalen mellem disse tre Bundeswehr-officerer, kan Taurus ikke betjenes af ukrainerne alene; det kræver Bundeswehr-teknikere og efterretningsdata, hvilket ville betyde, at Taurus ville blive betjent af tyske soldater! Det ville betyde, at Tyskland ville være med i krigen mod Rusland! Er disse mennesker stadig ved deres fulde fem? Rusland er den største og mest magtfulde atomvåbenmagt i verden, og det tyske militær er en joke. Det eneste, man kunne gøre, var at udløse tredje verdenskrig, og så ville Tyskland helt sikkert blive ødelagt.

Så meget for Lindner. Og nu har vi en situation, hvor Merz, oppositionslederen, presser på for at få et tidligt valg. Han lagde et stort pres for at fremskynde det, og Scholz gik med

til det, så der blev indgået et kompromis om at holde valg den 23. februar. Men den samme Merz vil også give Ukraine Taurus og kombinere det med et ultimatum til Rusland om, at enten stopper I med at bombe Ukraines infrastruktur inden for 24 timer, eller også vil vi tillade ukrainerne at bruge Taurus-missilerne dybt ind på russisk territorium. Det betyder tredje verdenskrig. Derfor løser valget ikke nogen problemer – mange mennesker er enige om, at den såkaldte »gadelygtekoalition« var den værste regering siden Anden Verdenskrig, men hvis det bare er en udskiftning med en krigshøg som Merz kombineret med De Grønne eller FDP, som begge er høge, får man desværre ingen forbedring.

Så de seneste rygter går på, at det kan ende med en stor koalition igen, CDU/CSU plus SPD, hvor Scholz ikke bliver kansler, men sandsynligvis Merz. Det løser heller ikke problemet, for Merz er en hardcore atlantist, og SPD har været meget svagt. Så man må sige, at Scholz i det mindste har forhindre indsættelsen af Taurus indtil videre. Det er ikke meget, men det er noget vigtigt.

Der er også oppositionen, AfD (Alternativ for Tyskland) og Bündnis Sahra Wagenknecht (BSW). Og naturligvis BüSo, hvor jeg er den planlagte spidskandidat. Men nu er der opstået et problem med den korte valgkamp: Man skal indsamle tusindvis af underskrifter til delstatslisterne, og oven i købet skal man aflevere underskrifterne seks uger før valgdagen. Det vil sige, at man skal have indsamlet alle underskrifterne i begyndelsen af januar, hvilket giver fem uger til at indsamle underskrifter, og det i juleperioden, hvor det er meget svært at indsamle underskrifter, fordi folk er fikseret på at få gaver. Og så er der perioden mellem jul og nytår, hvor mange mennesker tager på ferie. Der er en protest fra otte såkaldte »mindre partier«, som har sendt et brandalarmbrev til regeringen eller de valgansvarlige om, at disse kriterier ikke kan opfyldes.

Det er indlysende, men der er 120 små partier, og hvis de

udelukker dem alle, hvad så med »demokratiet«? Det bliver en blankocheck til de etablerede parlamentspartier, og de laver reglerne sådan, at oppositionspartier ikke kan deltage, så det vil helt sikkert blive et problem. Og vi vil forsøge at manøvrere inden for det, så godt vi kan, men det er ikke en nem situation. Men da vi er i samme situation som mere end 100 andre partier, kan vi måske finde nogle allierede til at bringe sagen for forfatningsdomstolen. Men det er den situation, vi befinder os i.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche, formand for Schiller Instituttet. Vi afholder igen Den Internationale Fredskoalitions telefonmøde fredag den 15. november kl. 11.00 østkysttid, kl. 15.00 dansk tid. Og jeg vil gerne minde folk om at tilmelde sig på Schiller Instituttets hjemmeside, ikke bare dig selv, men også din familie og dine venner, til Schiller Instituttets Zoom-konference den 7.-8. december, »I Schillers og Beethovens ånd: Alle mennesker bliver brødre!«

Helga, vi har et par spørgsmål mere. Vores ven Diana fra Canada siger: »Helga, du har ret, vi har brug for en global revolution eller renæssance, ikke en global nulstilling.« Og en ven fra Afrika siger, at der helt klart er et oprør mod identitetspolitik og geopolitik. Men han spørger: »Hvordan flytter man tankegangen fra et oprør til en positiv opfattelse af mennesket, som gør det muligt for en renæssance at finde sted, hvis idé er, at alle mennesker er potentielt kreative? Hvordan inspirerer man folk til at gå op på det højere niveau?«

ZEPP-LAROUCHE: Vi har talt om det i 40 år eller mere, nemlig at man er nødt til at have en ny økonomisk verdensorden, men den vil kun fungere, hvis man kombinerer den med en renæssance for klassisk musik og klassisk kultur, ikke bare for den europæiske tradition, men for alle traditioner. For hvis du kigger efter, vil du se, at der i enhver civilisation, i enhver nation, er højdepunkter og lavpunkter, som kunsten afspejlede og udtrykte i overensstemmelse hermed. For eksempel

den klassiske periode i Tyskland, som frembragte musikken fra J.S. Bach over Haydn, Mozart, Beethoven, Schubert, Schumann og Brahms: Det er en periode, hvor kompositionerne er så absolut opløftende, når man lytter til dem! På samme måde har du Verdi i Italien og andre komponister andre steder. Du har en masse klassiske kompositioner i Kina, i Indien og i andre lande.

Og for repræsentanterne for de forskellige kulturer er det meget svært at forstå det: Hvis man er vokset op med det, lyder det smukt og behageligt for øret, men hvis det er nyt for en, skal man opdage det. Og det er derfor, vi har lagt vægt på civilisationernes dialog, for jeg er helt sikker på, at vores titel for konferencen »I Schillers og Beethovens ånd: All Men Become Brethren!« naturligvis er mænd og kvinder, og det kan kun ske, når folk bliver smukke sjæle og genier, i det mindste med en tilbøjelighed i den retning. Det betyder, at man er nødt til at have en opfattelse af sin egen udvikling: Man skal sætte sig ned hver dag eller en gang om året og tænke: Hvad vil du med dit liv? Vil du være en middelmådig forbruger, som bare propper sig med mad, og på din grav står der: »Denne person spiste 1.000 stykker toast med kaviar og indtog 90.000 porterbøffer«, eller hvad ved jeg? Jeg bruger det som en metafor for forbrugerisme. Eller ønsker du at få det bedste frem i det, du som en begavet person kan gøre i dit liv og bidrage med? Med hensyn til at komponere musik, skrive store digte, male store malerier, tegninger, skrive smukke essays, uddanne dine medborgere eller børn som lærer, videnskabsmand, opdager? Der er så mange områder, hvor du kan udvikle det, der er i dig, og de fleste mennesker gør det ikke!

Og jeg tror, at det, vi ser lige nu, faktisk er en omvæltning rundt om i verden. Og det gode ved mennesker er, at når de ser et håb, og når de ser en mulighed, så er de motiverede til at gå i den retning og opfylde det. Det er kun, når kulturpessimismen hersker, og de tror, at man alligevel ikke kan gøre noget, så bliver folk små og tilmed onde og potentielt endda fascistiske: Det er et vigtigt emne, men der

er en sammenhæng mellem kulturpessimisme og accept af fascisme.

Så jeg tror derfor, at fordi der er så mange kræfter i bevægelse, udtrykker landene i det Globale Syd den ånd – i hvert fald har jeg hørt mange mennesker fra det Globale Syd i den seneste måned i særdeleshed. Så jeg tror, at hvis vi fremmer denne idé, og det er formålet med vores Schiller-konference den 7.-8. december, så ved jeg, at der bliver lyttet mere og mere til os, og det er meget vigtigt, for jeg tror, at vi stadig er en idéfabrik, som kan inspirere en masse andre mennesker og bevægelser, så alle kan bidrage med det bedste, de har i sig som potentiale.

SCHLANGER: Helga, tak for din vedvarende optimisme og din kamp for sandhed og skønhed. Kan du give os en lille fornemmelse af, hvad du forventer, der vil komme ud af den Internationale Fredskoalitions nr. 76 Zoom call-møde fredag den 15. november?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg ved, at vi har flere talere fra Israel, som er forfærdede over, hvad Israel gør lige nu, og som kæmper for palæstinenserne rettigheder. Så det er vigtigt, for folkedrabet fortsætter, og FN advarer hele tiden om, at sultkrisen i Gaza forværres dag for dag. Tilmed tysk radio i morges, som har været tavs i månedsvis, havde en rapport, der sagde, at den mængde mad, som børnene i Gaza får, bliver mindre og mindre for hver dag, der går, og at de langsomt dør: Og det er hensigten! Så det, der foregår med uskyldige børn, som ikke kan beskyldes for noget, mener jeg er den store moralske advarsel om, at vi er ved at miste vores moralske overlevelsessevne.

Så vi vil have flere talere om det emne, og vi vil naturligvis også kommentere den strategiske betydning af udfaldet af det amerikanske valg, og hvad den tyske krise varsler. Så kom og vær med, for Den Internationale Fredskoalition er en integreret del af vores indsats for at forene alle mennesker af god vilje til at kæmpe for en løsning, før det er for sent: Så kom og vær med på fredag.

anledning af 200-års jubilæet for den første opførelse af Beethovens 9. symfoni. Jeg ved, at den 9. symfoni ligger det japanske folk nært, og de fejrer med glæde nytåret til tonerne af 九九, 九十九, *daiku* (den 9.).

1. symfonien slutter med en overraskelse – menneskestemmer, der udtrykker idéerne fra Friedrich Schiller, frihedens digter, fra hans digt *An die Freude, Ode til Glæden*, flettet sammen med orkestret for at skabe et af historiens mest bevægende kunstværker – en gave til hele menneskeheden. Sjældent har der i menneskeheden historie været en dialog og syntese mellem to store sind på niveau med Friedrich Schiller og Ludwig van Beethoven, selvom de aldrig mødtes.

Beethoven skrev, at hans kald var "at bruge min kunst som et middel til at lindre en trængende menneskehed." Ja, det er ud af denne passion for menneskeheden, at den skabende kunstner søger at bevæge sine medmennesker til at se ind i sig selv og finde deres egen kilde til kreativitet, medfølelse og længsel efter at gøre en udødelig indsats for hele menneskeheden.

Medstifteren af Schiller Instituttet, Lyndon LaRouche, påpegede, at nøglen til at forstå Beethovens kreativitet er at betragte ham som et af de største videnskabelige sind i menneskeheden historie – at hver ny komposition var en ny videnskabelig opdagelse. Derfor kan vi, når vi lytter til Beethovens værker og omgiver os med hans skabende geni, lære at være kreative selv, ligesom den mytiske Prometheus gav ild (*Götterfunken* – guddommelige gnister) og kreativitetens kraft til menneskeheden, hvilket gør det muligt for os at skabe noget nyt og give det videre til kommende generationer.

Det tog Beethoven mindst 31 år fra de første spor af ønsket om at sætte Schillers digt til musik, men med sin stadigt større beherskelse af musikalsk kreativitet lykkedes det ham endelig at komponere et mesterværk, hvor Schillers idéer og hans musik sammen hævede sig til en højere enhed.

I den 9. symfoni fremkaldte Beethoven Schillers budskab, at gennem omfavnelsen af Glædens guddommelige gnister, datter af en kærlig fader: "Alle mennesker bliver brødre." Schiller forklarede selv sin idé med digtet:

"Lad os blive bevidste om en højere ideal enhed, og gennem broderskab vil vi nå denne tilstand... Glæden er smuk, fordi den skaber harmoni, og den er 'guddommelig nedsteget', fordi al harmoni er afledt fra Verdens Herre og flyder tilbage til ham."

For både Schiller og Beethoven var Glæde (Freude) uløseligt forbundet med Frihed (Freiheit), og symfonien blev en stærk manifestation for politisk frihed for hele menneskeheden til alle tider. Schiller var overbevist om, at vejen til frihed og sand viden findes gennem Skønhedens morgenport, fordi Skønhed forædler både vores følelser og intellekt, så de er i harmoni med hinanden, en idé, som han uddyber i sine *Brev om Menneskets Æstetiske Opdragelse*.

Hvad ville Schiller, der døde i 1805 før symfonien blev skrevet, have tænkt om den? Ironisk nok forstod Schiller, en af de største ordkunstnere, at musikkens kraft kunne føre os ud over ordenes domæne. Han skrev:

"Der er noget mystisk i musikkens virkning, at den bevæger vores indre, så den bliver et middel til forbindelse mellem to verdener. Vi føler os forstørret, opløftet, henført – hvad er det andet end i Naturens domæne at blive draget mod Gud? Musik er et højere, finere sprog end ord. I de øjeblikke, hvor sjælens ophøjede ytring synes for svag, hvor den fortvivles over at finde mere ædle ord, dér begynder musikkens kunst. Fra begyndelsen har al sang dette grundlag."

Det er menneskets kreativitet, der adskiller mand og kvinde fra dyret. Det bør være samfundets mission at fremme den kreative mulighed, som, lig en kim, ligger hvilende i hvert barn og blot venter på kærlig næring for at kunne blomstre og skabe den smukkeste blomst, som til gengæld glæder og inspirerer andre til at udvikle deres eget kreative

potentiale.

Der findes næppe en bedre læremester i kreativitet end Beethoven, hvis livslange stræben efter at perfektionere sine egne kreative kræfter, på trods af den lidelse hans tiltagende døvhed medførte, har været, er nu og vil for altid være en monumental kilde til studiet af kreativitet.

Lad os omgive os med de smukkeste kunstneriske skabelser fra fortiden og forhåbentlig genoplive evnen til at skabe sande skønne værker i fremtiden, så vi kan minde os selv om menneskehedens godhed, træde tilbage fra krigens afgrund og i stedet vandre sammen, hånd i hånd, mod en lys fremtid. Jeres Beethoven-udstilling vil være et vigtigt bidrag til denne indsats.

Michelle Rasmussen er næstformand for Schiller Instituttet i Danmark. Du kan læse hendes artikler om Beethoven og Schiller her: https://schillerinstitut.dk/si/tag/michelle_rasmussen/

Foto: SOKA University, Japan

**Sæt dagsordenen for det
Globale Syd-Nord samarbejde
om udvikling og sikkerhed;
Schiller Instituttets
konference finder sted den**

7. -8. december

af Marcia Merry Baker (EIRNS) – 11. november 2024

I går afsluttedes det første ministermøde i Rusland-Afrika Partnerskabsforum i Sochi, hvis deltagertal og politiske overvejelser manifesterer den voksende drivkraft for lederskab i den Globale Majoritet, som på dramatisk vis kom til udtryk på BRIKS-Plus topmødet i Kazan, Rusland, den 22.-24. oktober. I dag accepterede Hvideruslands regering officielt BRIKS' invitation til at blive en »partnarnation«.

Blandt de 1500 deltagere i den tre dage lange begivenhed mellem Rusland og Afrika var der delegationer fra 54 nationer, herunder 45 ministre. Fælleserklæringen blev udgivet den 10. november, hvor samarbejdsområderne blev beskrevet.

Præsident Vladimir Putins bemærkninger til Russia-Africa Forum, som blev læst op af udenrigsminister Sergej Lavrov på plenarmødet, formidler ånden i samtalerne og erklæringen. Putin sagde: »Afrikanske lande nyder stigende autoritet på verdensscenen. De fører en konstruktiv, fredsorienteret udenrigspolitik og spiller en stadig vigtigere rolle i løsningen af vigtige spørgsmål på den internationale dagsorden.«

Sochi-begivenheden er blot det seneste udtryk for den nye ledelsesdynamik, der er i dyb opposition til det vestlige neokolonialistiske system, som nu er ved at ophøre efter at have gjort skade i årtier. Men der er mange faktorer i spil, og nogle af dem er ekstremt farlige. De dødelige konflikter kan optrappes til total atomar udslettelse.

I den forgangne weekend fortsatte de israelske forsvarsstyrker med at bombe det sydlige Libanon, angribe Syrien og begå folkemord i Gaza. Israels fungerende præsident, Netanyahu, hvis korrupsionssag efter planen starter den 2. december, proklamerede i går, at han har talt tre gange med den kommende

præsident Trump siden valget den 6. november og insisterer på, at de er »enige«.

I Ukraine blev der i går opsendt et stort – måske det hidtil største – antal angrebsdroner, mest mod Moskva, men også mod andre distrikter, herunder Bryansk, Belgorod og Kursk.

I stedet for et alternativ til disse tendenser fremsættes de vildeste erklæringer fortsat fra de elitære fortidslevn, der stadig har regeringsmagten i Vesten, på trods af de igangværende regeringsskift, som i USA den 6. november, da vælgerne gjorde oprør, og i Tyskland samme dag, da »trafiklys«-regeringen i Berlin faldt:

– Den tyske forsvarsminister Boris Pistorius presser vedvarende på med sin løsning på det tyske økonomiske sammenbrud og opfordrer til at gøre Tyskland »krigsklart«.

– Amerikanske politikere, der lobbyer for at få en plads i den nye Trump-regering, fremmer deres løsning på USA's økonomiske sammenbrud ved at kræve lavere skatter og højere importtold, udelukkelse af migranter samt forbud og sanktioner. De afgående politikere gør det samme. Det amerikanske handelsministerium udstedte i sidste uge en imperial »ordre« til den Taiwan-baserede TSMC, verdens største chipproducent, om at ophøre med at sælge visse avancerede designs til det kinesiske fastland.

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og leder af Schiller Institutet, opfordrede til at se hele denne verdenssituation – god og dårlig – som en »helhed« og tage den som »et unikt øjeblik«, hvor man kan gribe ind. Med henvisning til mange forskellige aspekter af den strategiske situation understregede hun, at der er »et enormt vakuum« af lederskab. Dette beskriver dem, der stadig er ved magten, forventer at komme til magten eller bliver kasseret i Vesten. Men generelt er der også en manglende forståelse for, hvordan en økonomi fungerer.

Schiller Instituttet sætter alt ind på at afholde den mest gennemgribende internationale konference (online) den 7. og 8. december for at få personer og kræfter til at drøfte og tage stilling til, hvad der bør gøres. Zepp-LaRouche har bestilt en hasteundersøgelse til diskussion forud for konferencen for at fremhæve et eller to af de prioriterede infrastrukturprojekter for hvert kontinent. Disse definerer dagsordenen for, hvad der løser migrantkrisen og opbygger det Globale Syd, samtidig med at det Globale Nord's agro-industrielle sammenbrud og kulturelle og videnskabelige forfald vendes. Tænk på 2 til 3 milliarder nye job.

I denne uge kan vi forestille os, hvordan det kunne se ud på den vestlige halvkugle. Torsdag den 14. november er der officiel åbning af Chancay-havnen i Peru. Kinas præsident Xi Jinping vil være til stede ved ceremonien. Han og andre statsoverhoveder vil derefter deltage i forhandlingerne på topmødet i Asian Pacific Economic Community (APEC), som Peru er vært for. Et af de foretrukne ordsprog om havnen er »Fra Chancay til Shanghai!« Den dybe havn kan rumme de største af nutidens mega-fragtskibe. Det bliver et hemisfærisk knudepunkt.

Chancay-havnen udgør derefter det forbundne prioriterede projekt: krydsning af kontinentet med en biocean-korridor, der forbinder Atlanterhavet og Stillehavet. En sådan transport- og udviklingskorridor har man drømt om i næsten to århundreder. Den nordamerikanske biocean- korridor – den transkontinentale jernbane – blev startet i 1862 af præsident Abraham Lincoln.

Schiller Instituttets undersøgelse vil skitsere mængden af vigtige input, der kræves til det sydamerikanske projekt, fra stål, til beton, til jernbaner, til tunge byggemaskiner, til logistik for arbejdsstyrken og alt, hvad der følger med. Denne materialeliste sætter derefter fokus på de steder og virksomheder, der leverer disse input, herunder fra det afindustrialiserede Globale Nord, som skal planlægge at opgradere og omstille sig.

Planlæg at deltage og organisér på forhånd for Schiller Instituttets konference i december. »Samarbejde, ikke konfrontation«, som Helga Zepp-LaRouche opfordrer til, er den eneste realistiske dagsorden for verden.

Foto: GGTN

**POLITISK ORIENTERING den 11. november 2024 med formand Tom Gillesberg:
Efter valget i USA: Organisér for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Klik her for lydfilen.**

Her er en bedre kvalitet lydfile:

<https://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2024/11/Stemme-115.mp3>

Organisér for Schiller Instituttets kommende gratis internationale videokonference lørdag-søndag den 7.-8. december 2024:

I Schillers og Beethovens Ånd – Alle Mennesker Bliver Brødre!

Forløbig invitation here.

Tilmeld dig her.

Kontakt os: 53 57 00 51; si@schillerinstitut.dk

At huske fremtiden

af Dennis Speed (EIRNS) – 10. november 2024

»På Flanderns marker blæser valmuerne/ mellem korsene, række på række,/ der markerer vores plads; og på himlen/ flyver lærkerne, der stadig synger tappert,/ knap nok hørt blandt kanonerne nedenfor ...« Et uendeligt hav af blomster, en for hver dræbt på alle verdens slagmarker, i krige, der aldrig havde behøvet at blive udkæmpet. Denne mindededag, som i dag er kendt over hele verden, også kaldet veterandag i nogle lande den 11. november, er det bedste tidspunkt at forpligte os selv og vores nationer til øjeblikkeligt at afslutte de konflikter, der i en atomar tidsalder holder hele verden som gidsel – startende med NATO mod Rusland og Israel mod »verden«, dvs. Palæstina/Libanon/Syrien/Iran og andre.

Især synes der at være en reel bekymring, i det mindste blandt krigens spøgelse, for at krig er ved at blive nedprioriteret. »Har du nogensinde set en person, som er bange for at krigen vil slutte? Jeg så ham, og hans navn er Volodymyr Zelenskyj,« sagde Slovakiets premierminister og overlevende fra et mordforsøg, Robert Fico, i et radiointerview. Det var hans øjenvidne-vurdering af Zelenskyjs sindstilstand ved EU-topmødet i Budapest den 7. november, som Fico deltog i.

Vil krigens spøgelse og krigspartiet fortsætte med at regere

USA? I går skrev den kommende præsident Donald Trump på sine sociale medier: »Jeg vil ikke invitere den tidligere ambassadør Nikki Haley eller den tidligere udenrigsminister Mike Pompeo til at blive en del af Trump-administrationen, som i øjeblikket er ved at blive dannet. Jeg har nydt og værdsat at arbejde sammen med dem tidligere, og jeg vil gerne takke dem for deres tjeneste for vores land. GØR AMERIKA STORT IGEN!«

Med hensyn til krigen i Ukraine lykønsker Rusland Trump med hans valgsejr, men fastholder vedvarende sine krav. I en RT-artikel med den ildevarslende titel »Moscow Reiterates Threat To Sever Diplomatic Ties with U.S.« blev Ruslands viceudenrigsminister Sergei Ryabkov citeret for at gentage sine tidligere bemærkninger. »I juni sidste år advarede Ryabkov om, at Washingtons stadig mere høgeagtige holdning til Rusland gjorde enhver diplomatisk kontakt praktisk talt 'umulig'. Da han blev bedt om at præcisere denne holdning, sagde han til *Izvestia*, at der ikke var noget scenarie, der ville få Rusland til 'automatisk' at kappe båndene til Vesten, men at denne mulighed 'utvivlsomt' er på bordet... På spørgsmålet om hvilke amerikanske handlinger der kunne få Rusland til at nedgradere båndene yderligere, nævnte han USA's forsøg på at konfiskere Ruslands indefrosne aktiver samt »dramatiske og yderligere optrappende handlinger, der fører til en forværring af situationen på kontaktlinjen« i Ukraine. Ryabkov bemærkede, at der er en 'række planer, som Vesten fortsætter med at diskutere', der kan føre til en optrapning af konflikten. For eksempel har Kiev i månedsvis presset USA og dets allierede til at ophæve forbuddet mod at angribe dybt inde i Rusland med vestligt leverede langtrækkende våben.«

Det vil være afgørende, at vores organisatoriske stemme bliver hævet og sat ind i den internationale diskussion på daglig basis, offentligt og privat, om hvem der ikke bør være, og hvilken politik der ikke vedvarende skal følges, i Trump-administrationen 2025-29. Men derudover kræver vi, at der

straks udsendes en klar og vidt udbredt erklæring om, hvad der skal gøres for at »redde den vestlige alliance« – minus NATO, altså. I dag, på digteren Friedrich Schillers fødselsdag, demonstrerede Schiller Instituttets grundlægger og leder Helga Zepp-LaRouche, hvorfor Martin Luther Kings »bjergtop«-tilgang i hendes Ti principper for en ny sikkerheds- og Udviklingsarkitektur giver det nødvendige udgangspunkt for at se og derefter foreslå en strategisk flanke uden for geopolitikkens blindgyde. I en diskussion med sine medarbejdere foreslog Zepp-LaRouche en specifik taktisk-strategisk flanke, der gælder for både NATO-lande og det Globale Syd, for både USA og Europa, og som ikke kun ville afslutte krig og redde utallige liv, men også ville danne grundlag for ægte diplomati ved at bruge det tilsyneladende sværeste problem, som den transatlantiske verden står over for i øjeblikket, som selve motoren i forslaget.

Zepp-LaRouche startede med at beskrive situationen i Tyskland, som, hævdede hun, nu er ved at komme af med den værste regering, landet har haft siden 1945. Hun sagde, at det er meget godt, at denne regering er ude, men problemet er, hvad der kan komme bagefter? CDU, som er det eneste parti, der har mere end 30 % opbakning, ville, hvis de vandt, få den nye kansler Friedrich Merz, som var tidligere europæisk chef for BlackRock, til magten. Han og Christian Lindner fra det Frie Demokratiske Parti, finansministeren, som Scholz netop har fyret, siger begge, at Tysklands Taurus-missiler straks skal sendes til Ukraine! Og det falder sammen med briternes bestræbelser og visse fraktioner i USA omkring Biden, der ønsker at gøre det samme. De ønsker at levere alle de våbensystemer de kan til Ukraine på kortest mulig tid, før Trump kommer til. Så tilmed hvis man fik en ny regering, ville det være CDU plus FDP eller CDU plus De Grønne, som ville være endnu mere krigsvenlige og derfor værre end den siddende regering.

Der er andre kræfter, herunder vælgerkræfter, i Tyskland lige

nu, som er imod dette, men der er ikke noget reelt forslag til, hvad man skal gøre. Der er et vidt åbent felt lige nu; der er mange mennesker, som er helt oppe at køre, og med rette, og som advarer om, at hvis Trump kommer til, vil han måske afslutte krigen i Ukraine, men han kan også vælte alle omkostningerne ved genopbygningen af Ukraine over på Tyskland. Læg så dette sammen med andre faktorer som f.eks. toldsatser. Mange mennesker har mistanke om, at Trumps politik om at gøre Amerika stort igen kan blive meget dyr, tilmed ødelæggende, for de europæiske økonomier. Stål-, kemi- og bilindustrien går alle konkurs.

Derfor vil vi i den sammenhæng lave en undersøgelse med den idé, at vi skal se på, hvad BRIKS-nationerne gør. Hvis Europa lige nu ville samarbejde med BRIKS og hjælpe med at skabe 2 til 3 milliarder nye produktive job i Asien, Afrika og Sydamerika, ville det på den ene side skabe et enormt incitament for potentielle flygtninge til at blive hjemme og genopbygge deres lande, og på den anden side stabilisere og genoplive de europæiske økonomier *og for den sags skyld* også den amerikanske økonomi. Vi er nødt til at sammensætte en sådan pakke ekstremt hurtigt; vi bliver måske nødt til at opgradere og opdatere tidligere projekter og forslag, som vi har diskuteret, men vi er nødt til at bruge dette til det mest massive outreach nogensinde ved at opbygge vores Schiller-konference den 7.-8. december. Alle taler lige nu om BRIKS, men vi er uden tvivl dem, der har den bedste historiske fornemmelse af, hvad det betyder, og vi har kontakterne til at sammensætte et nyt system.

I USA vil det kræve, at undertrykkelsen af Lyndon LaRouches rolle, både på den nationale sikkerhedsside og den økonomiske udviklingsside, endelig ophæves. Der kan være grundlag for at gøre dette i det nye miljø i USA: I marts 2023, da den daværende præsidentkandidat Donald Trump kom med en ti-punkts erklæring, der skitserede hans forslag til, hvordan man kunne »afvikle den dybe stat«, var punkt fire i hans forslag: »For

det fjerde vil vi etablere en sandheds- og forsoningskommission, der skal frigive og offentliggøre alle dokumenter om den dybe stat, spionage, censur og korrupsion for at afsløre de fupnumre og magtmisbrug, der har revet vores land fra hinanden, og der er masser af dem...«

I dag, på denne mindededag, hvor alle krigsveteraner og deres ofre mindes, lover vi, at Lyndon LaRouche, veteran fra Anden Verdenskrig og fra mange kampe derefter, og det Amerika, han var et eksempel på, skal genindkaldes til præsidentembedet, som han opfattede det, og som verden kræver.

Foto: CC/Daniel Jolivet

De næste måneder er afgørende: Stop krigens desperate monstre, vælg at blive menneskelig igen

af Megan Dobrodt (EIRNS) – 9. november 2024

Hvad har magt til at skabe menneskehedens skæbne? På trods af synspunkterne hos den gamle ordens gespenster, som hellere vil rive sig selv i stykker end at acceptere et nyt paradigme, er det eneste gyldige svar på dette spørgsmål sande *ideer*. Det fysiske univers adlyder sande ideer, ikke diktaterne fra et NATO-centreret imperialistisk regime.

Den russisk-ukrainske videnskabsmand Vladimir I. Vernadsky forstod dette ganske godt; han konkluderede på baggrund af årtiers grundigt arbejde, at det tænkende menneskes sind

gennem dets indvirkning på menneskets sociale organisation og adfærd er den stærkeste geologiske kraft.

Vernadsky skrev i december 1943:

»Den historiske proces er ved at ændre sig radikalt for øjnene af os. For første gang i menneskehedens historie bestemmer massernes interesser på den ene side og individernes frie tanke på den anden side menneskehedens livsforløb og sætter standarder for rene ideer om retfærdighed. Menneskeheden som helhed er ved at blive en mægtig geologisk kraft. Der opstår et problem med genopbygningen af biosfæren i den frit tænkende menneskeheds interesse som en enkelt helhed. Denne nye tilstand i biosfæren, som vi nærmer os, uden at vi lægger mærke til det, er *noösfæren*.« [Understregning i original].

Disse ord, der blev skrevet midt under Anden Verdenskrig, definerer det princip, som ethvert vellykket system må etableres på.

I sit webcast onsdag den 6. november gentog Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche sin opfordring til, at det nu er tid til at presse på for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der tager hensyn til hvert enkelt lands interesser. I overensstemmelse med det samme udødelige princip om »én menneskehed« hævdede Vladimir Putin i sin hovedtale den 7. november i Valdai International Discussion Club, at »nøgleprincippet for sikkerhed for alle uden undtagelse er, at én nations sikkerhed ikke kan sikres på bekostning af andres sikkerhed...«. I dag er sikkerhed et komplekst begreb, som omfatter mere end blot militære og politiske dimensioner; det kan ikke opnås uden socioøkonomisk udvikling og staters modstandsdygtighed over for en række udfordringer, fra naturlige til menneskeskabte.«

Ikke alle er enige med Vernadsky, Zepp-LaRouche og Putin. Ledere i Europa kæmper for at bevare evnen til at holde NATO-krigen i Ukraine i gang efter et sandsynligt stop for

amerikansk hjælp under en Trump-administration. NATO gennemfører krigsøvelser i Finland, som deler en 800 kilometer lang grænse med Rusland. Israels folkemord i Gaza fortsætter, hvor kvinder og børn skønnes at udgøre 70 % af de dræbte, og Netanyahu-regeringen er i fuld gang med at fjerne enhver modstand mod dens vaklende position.

Mod denne dynamik, som om han var tilskyndet af en dybere tendens, talte Italiens præsident Sergio Mattarella om styrken i den interkulturelle dialog, da han stod ved siden af sin vært, præsident Xi Jinping, i Beijing ved China-Italy Cultural Forum: »Kultur styrker den enkeltes værdighed. Det er ikke et naivt ønske. Det er ikke en udveksling, der ikke tager hensyn til forskellene. Tværtimod: Værdien af øvelsen består i at antage og analysere dem med åbenhed, uden at dette hindrer sammenligning og samarbejde. Denne måde at nærme sig hinanden på er produktiv, da den fører til opbygning af en fælles arv. Det er en refleksion, en holdning, der ansporer os til at undgå fristelsen til at vende tilbage til fortidige standpunkter i en verden med modsatrettede blokke.»

Påtag opgaven: Kan vi få USA og de europæiske nationer til at slutte sig til noösfæren, til at overvinde geopolitikkens ondskab – til at stoppe denne konfrontation? I perioden mellem nu og indsættelsen af præsident Trump står vi over for en meget stor sandsynlighed for, at krigens spøgelse vil gøre noget desperat for at bevare overherredømmet – måske placere langtrækkende missilsystemer i Ukraine eller, Gud forbyde det, indsætte dem med amerikansk opbakning dybt inde på russisk territorium.

I sine »Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur«, diskussionsoplægget til den kommende konference den 7.-8. december i Schiller Instituttet, hævder Helga Zepp-LaRouche: »Den grundlæggende antagelse for det nye paradigme er, at mennesket er fundamentalt godt og i stand til uendeligt at perfektionere sit sinds kreativitet og sin sjæls skønhed, og at det er den mest avancerede geologiske kraft i

universet, hvilket beviser, at sindets lovmæssighed og det fysiske univers er i overensstemmelse og samhørighed, og at alt ondt er resultatet af en manglende udvikling og derfor kan overvindes.«

Sande ideer bevæger naturen. Sande ideer bevæger menneskeheden til at opnå det, som den ikke troede var muligt. Denne glædelige proces er det, der giver vores liv mening og giver os mulighed for at gøre det størst mulige gode ved at omforme vores sociale organisation, så den mere perfekt afspejler menneskets kreative natur: at øge potentialet for kreativt arbejde hos de milliarder og billioner af mennesker, der kommer.

Foto: Office of the President of Italy

Deltag i et fysisk og online mødet med formand Tom Gillesberg mandag den 11. november 2024 kl. 18:50

Schiller Instituttet i Danmarks formand Tom Gillesberg holder et møde mandag aften med titlen:

Efter valget i USA : Organisér for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur.

Kontakt os for information om stedet eller for at modtage et live-streamings link:

53 57 00 51, si@schillerinstitut.dk

Klik venligst ind kl. 18:50 så vi er klart til at begynde kl. 19.

Organisér Nu for at skabe en Ny Sikkerheds- og Udviklingsarkitektur Møde i Den Internationale Fredskoalition, nr. 75

Ikke korrekturlæst

Fredag den 8. november 2024

DENNIS SPEED: Vi vil gerne byde alle velkommen til det 75. møde i træk i Den Internationale Fredskoalition. Mit navn er Dennis Speed, og jeg afløser Anastasia Battle, som normalt indleder vores møder.

Det er klart, at denne uge er særlig bemærkelsesværdig på grund af det, der er sket ved det amerikanske valg. Den er også bemærkelsesværdig, fordi den nyvalgte amerikanske præsident siger, at han har talt med omkring 70 verdensledere siden tirsdag. Men endnu vigtigere er det, at en af disse ledere – Vladimir Putin – har talt om, hvordan han og USA's kommende præsident har tænkt sig at tale sammen. Og han lagde især mærke til den kommende præsidents forslag omkring Ukraine og sagde blot, at disse forslag fortjener opmærksomhed. Jeg tror, det er vigtigt, at Den Internationale Fredskoalition vedvarende har forsøgt at understrege, mens vi har afholdt disse møder, at ingen begivenhed, heller ikke valget af USA's præsident, er den dominerende begivenhed; for det er spørgsmålet om krig og fred, der er det dominerende. Det er grunden til, at vi begyndte dette for omkring 75 uger siden. Pointen var at forsøge at forene verdens fredsbevægelser eller

at skabe en verdensomspændende fredsbevægelse, som ville hæve sig over ideologi eller særlige valgfordele eller økonomiske overvejelser for at forsøge at forhindre verden i at sprænge sig selv i luften. Jeg tror, at der vil være masser at diskutere, efterhånden som præsentationerne udvikler sig her i dag.

Det, vi vil gøre, er at starte med en præsentation af den person, der inspirerede og opfordrede til oprettelsen af Den Internationale Fredskoalition. Hun er også formand for og grundlægger af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche. Helga, du har nu ordet.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen til jer alle sammen. De seneste dage har været ret begivenhedsrige, og jeg tror, at især den 6. november vil gå over i historien som en milepæl, for det var ikke kun dagen, hvor Trump blev genvalgt som USA's præsident, men det var også dagen, hvor den såkaldte »gadelygtekoalition« i Tyskland faldt. Begge disse begivenheder har naturligvis meget at gøre med spørgsmålet om fred eller krig.

Det, Trump har lovet, er at sige, at han vil afslutte krige og ikke starte nye. Det er i hvert fald indtil videre en betydelig forstyrrelse i krigsmaskinen, og man kan se, hvem der er hvem internationalt. Briterne er helt ude af den og forsøger at skabe "Trump-sikre forhold" både i relation til Ukraine og Mellemøsten, inden Trump tiltræder. Om Trump rent faktisk vil indfri sit løfte, vil naturligvis i høj grad afhænge af, hvilket kabinet han sammensætter; om det bliver folk, der vil forsøge at støtte hans dagsorden om at afslutte krige eller ej. Vi ved fra den tidligere Trump-administration, at han havde sådanne folk, som faktisk også tilhørte neo-con-lejren. Men som Dennis lige har sagt, afhænger det ikke kun af den hjemlige situation i USA, for vi befinder os i en periode med absolut tektoniske ændringer i det strategiske billede.

Før jeg siger et par ord om det, så lad mig sige, at den tyske

regerings fald er en meget positiv udvikling. Den er endnu ikke helt ude, for Scholz har sagt, at han vil udskyde en mistillidsafstemning til den 15. januar. Der er meget modstand, som presser ham til at stille spørgsmålet i begyndelsen af næste uge. Men det er helt sikkert meget positivt, for det var den værste regering, vi har haft i hele efterkrigstiden. Scholz smed finansminister Lindner ud, og det formodede problem var, at Scholz krævede, at Lindner skulle ophæve gældsbremsen for at kunne sende et sted mellem 3 og 10-15 milliarder euro mere til Ukraine. Der er en masse intern dynamik, som tiden er for kort til at gå ind i. Lindner er ikke nogen fredselgel, for han gik ind for at sende Taurus-missiler i stedet for at ophæve gældsbremsen. Men tonen mellem de to mænd, der skændtes, var lige så skinger, som hvis det var to fiskekoner eller to sladderhanke, der skændtes på markedspladsen. Niveauet var så utroligt lavt, at det var ufatteligt.

Grunden til, at jeg siger, at dette var den værste regering, Tyskland har haft siden Anden Verdenskrig, er, at den tyske økonomi lige nu er i frit fald på grund af Scholz-regeringen. Scholz undlod helt klart at beskytte den tyske befolkning mod sabotagen af Nord Stream-rørledningerne, som leverede forholdsvis billig gas fra Rusland til den tyske økonomi, hvilket virkelig var hovedårsagen til, at den tyske økonomi klarede sig relativt godt. Som følge af mørklægningen – og man kan kun kalde det en mørklægning, fordi Seymour Hersh fremlagde en meget troværdig hypotese om, hvem der stod bag – skal Tyskland nu betale energipriser, der er tre gange så høje som i USA, og de er tvunget til at købe meget dyr flydende naturgas, der kommer fra Shell Gas i USA. Det får naturligvis den tyske økonomi til at styrtdykke i frit fald. Så legaliserede de cannabis. Vi ser både fra Holland og USA, hvad en legalisering af narkotikapolitikken gør med hensyn til stigningen i kriminalitetsraten, den erkendelsesmæssige effekt på især unge mennesker. Og naturligvis indførte de også den såkaldte selvbestemmelseslov. Det betyder, at alle 14-årige

børn fra nu af kan skifte køn én gang om året bare ved at udtrykke et ønske om det, hvilket naturligvis er fuldstændig skadeligt for deres velbefindende. Jeg kunne lave en lang liste, men bare for at give et eksempel, så er det her en regering, hvor Scholz' eneste fortjeneste er, at han indtil nu har forhindret, at Taurus-missilerne blev sendt til Ukraine.

Den alternative kanslerkandidat fra CDU-oppositionen, Friedrich Merz, holdt den 11. oktober en tale i parlamentet, hvor han sagde, at han går ind for at give Rusland et 24-timers ultimatum om at stoppe med at bombe infrastruktur i Ukraine, ellers vil Taurus blive sendt for at ødelægge alle Ruslands forsyningslinjer til Ukraine. Naturligvis er der sådanne uheldige skabninger i det parti som Roderich Kiesewetter, der mange gange har sagt: »Man er nødt til at føre krigen dybt ind i Rusland. Man er nødt til at ødelægge ministerierne og flyvepladserne,« og så videre og så videre. Derfor er Tyskland endnu ikke ude af problemerne, selv hvis denne regering falder, for alt vil afhænge af, hvad der kommer til at erstatte den; og hvad afstemningen bliver ved det kommende valg, som sandsynligvis bliver et eller andet sted i begyndelsen af det nye år.

Krigsmagerne på den atlantiske side, der ser på Biden-administrationen, Baerbock fra den tyske regering, den britiske regering, tænketankene, kræver alle nu at sende alle mulige våben, før Trump tiltræder. De står i så total kontrast til, hvor størstedelen af verden faktisk bevæger sig hen, og vi diskuterede sidste gang mødet mellem BRIKS-landene i Kazan. Der var 4,7 milliarder mennesker repræsenteret, som udgør 57 % af verdens befolkning, og de går alle i en helt anden retning. Fordi alle disse lande i det Globale Syd ønsker at opbygge en ny verdensorden baseret på lighed, på suverænitet, på de fem principper om ikke-indblanding. Det skaber naturligvis en helt anden dynamik.

Nu vil jeg gerne pege på den tale, som præsident Putin netop har holdt på deres årlige Valdai Discussion Club, hvor de

altid har diskussioner om sikkerhedsordenen, arkitekturen. Putin holdt en virkelig bemærkelsesværdig tale, og jeg vil gerne give jer nogle citater med kun ét formål – nemlig at opfordre jer til at få hele talen senere efter mødet, for det er en bemærkelsesværdig tale. Det, Putin startede med, var, at han sagde

»Vi er vidne til dannelsen af en helt ny verdensorden, ikke noget som vi havde tidligere, såsom det westfalske eller Jalta-systemet.

»Nye magter rejser sig. Nationer bliver mere og mere bevidste om deres interesser, deres værdi, egenart og identitet, og de insisterer i stigende grad på at forfølge målene om udvikling og retfærdighed. Samtidig konfronteres samfundene med en lang række nye udfordringer, fra spændende teknologiske forandringer til katastrofale naturkatastrofer, fra uhyrlig social splittelse til massive migrationsbølger og akutte økonomiske kriser...

»Der kommer på en måde et sandhedens øjeblik. Den tidligere verdensorden er uigenkaldeligt ved at forsvinde, faktisk er den allerede forsvundet, og der udspiller sig en alvorlig, uforsonlig kamp for udviklingen af en ny verdensorden. Den er først og fremmest uforsonlig, fordi det ikke engang er en kamp om magt eller geopolitisk indflydelse. Det er et sammenstød mellem selve de principper, der vil ligge til grund for landenes og folkenes forhold i den næste historiske fase. Udfaldet vil afgøre, om vi gennem en fælles indsats vil være i stand til at opbygge en verden, der giver alle nationer mulighed for at udvikle sig og løse nye modsætninger baseret på gensidig respekt for kulturer og civilisationer uden tvang og magtanvendelse. Og endelig, om det menneskelige samfund vil være i stand til at bevare sine etiske humanistiske principper, og om et individ vil være i stand til at forblive menneskeligt.

»Ved første øjekast kan det se ud, som om der ikke er noget

alternativ. Men det er der desværre. Det er menneskehedens dyk ned i aggressivt anarki, intern og ekstern splittelse, erosion af traditionelle værdier, fremkomsten af nye former for tyranni og den faktiske afståelse fra de klassiske demokratiske principper sammen med grundlæggende rettigheder og friheder...

»Jeg har tidligere sagt, at vi har nået de røde linjer. Vestens opfordringer til at påføre Rusland et strategisk nederlag, en nation med det største arsenal af atomvåben, afslører visse vestlige politikeres hensynsløse eventyrlyst. En sådan blind tro på deres egen straffrihed og exceptionalisme kan føre til en global katastrofe...«

Jeg giver dig kun de vigtigste citater, så jeg springer nu til det punkt, hvor han siger:

»I denne sammenhæng vil jeg gerne understrege endnu en gang: I modsætning til vores modparter ser Rusland ikke den vestlige civilisation som en modstander, og det stiller heller ikke spørgsmålet om 'os eller dem'. Jeg gentager: »I er enten med os eller imod os« er ikke en del af vores ordforråd. Vi har intet ønske om at undervise nogen eller påtvinge nogen vores verdensbillede. Vores holdning er åben...«

Og så gentager han, hvilke principper Rusland støtter med hensyn til den nye arkitektur. Så slutter han med følgende:

“Fremkomsten af nationer og kulturer, som tidligere har holdt sig i periferien af den globale politik af den ene eller anden grund, betyder, at deres egne særegne ideer om lov og retfærdighed spiller en stadig vigtigere rolle. De er forskellige. Det kan give indtryk af uenighed og måske kakofoni, men det er kun den første fase. Det er min dybe overbevisning, at det eneste mulige nye internationale system er et, der omfatter polyfoni, hvor mange toner og mange musikalske temaer klinger sammen og danner harmoni. Hvis du vil, bevæger vi os mod et verdenssystem, der bliver polyfonisk snarere end polycentrisk, et system, hvor alle stemmer bliver hørt og, vigtigst af alt, absolut skal høres. De, der er vant

til at spille solo og gerne vil beholde det sådan, må vænne sig til de nye 'partiturer' nu.«

Det synes jeg er en meget smuk metafor for den slags verdenssystem, som er ved at blive formet. Jeg har tidligere sagt, og vi har også diskuteret det i dette forum, at spørgsmålet om fred ikke bare er et spørgsmål om ikke at have krig. Men vi er nødt til at arbejde på at fjerne de underliggende årsager, som er den geopolitiske konfrontation og nogle nationers påstand om, at de har en legitim ret til at påtvinge andre nationer deres verdenssyn. Geopolitik var årsagen til to verdenskrige i det 20. århundrede, og vi er nødt til at tage et gigantisk spring i menneskehedens historiske udvikling, nemlig at gå over til et nyt paradigme, hvor den ene menneskehed sættes først, og alle nationale interesser kun er legitime i det omfang, de er i overensstemmelse med menneskehedens interesser som helhed.

Det er den eneste måde at løse migrantkrisen på, den ulighed, som får millioner af mennesker til at forsøge at forlade deres land og tage til andre lande, hvor de håber at få et bedre liv eller overleve. Det er grunden til, at Middelhavet er blevet en kirkegård, hvor folk drukner i tusindvis, og hvorfor den mexicansk-amerikanske grænse er blevet et sted, hvor mange mennesker også er døde, eller på vej til at nå det mål. Sådan kan situationen ikke være, for man kan ikke opretholde en status quo, hvor kun nogle få mennesker forbliver rige og velhavende – nogle ekstremt rige – og den Globale Majoritet forbliver fattig. Man er nødt til at skifte til et system, hvor alle nationer på planeten har ret til deres egen udvikling. Den eneste måde, vi kan forhindre tredje verdenskrig i at bryde ud, er ved at få landene i det kollektive Vesten til at arbejde sammen med BRIKS om udviklingen af det Globale Syd. På den måde skaber vi en verden, hvor alle nationer kan trives. Jeg tror, det er meget tættere på, end folk tror. Vi har lige fået at vide, at den italienske præsident Sergio Mattarella under sit statsbesøg i

Kina udtrykte stor interesse for at slutte sig til dette nye system, som er fri for oligarki og imperialisme.

Lige nu mødes EU's [stats- og regeringschefer] i Budapest. Der er flere europæiske lande – Slovakiet, Ungarn – som støtter dette nye system fuldt ud. Et land, som ikke er en del af EU, Serbien, er også helt på det nye systems side. Som du lige har hørt, er Italiens præsident Mattarella i gang med at udforske sådanne potentialer. Og i alle europæiske lande er der partier og institutioner, som også går ind for det.

Om Trump-administrationen virkelig bliver en fredskraft, afhænger efter min mening næsten udelukkende af, hvilken holdning Trump-administrationen vil have til denne nye fremvoksende Globale Majoritet. For da Trump forlod Det Hvide Hus for fire år siden, eksisterede det ikke, så verden har ændret sig dramatisk, siden han sidst var i Det Hvide Hus. Hvis vi kan få verden til at nå dette nye niveau af et nyt paradigme, af en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur i alle verdens landes interesse, så kan vi være meget håbefulde om, at der kan skabes fred.

Jeg vil lade det blive ved det.

Bemærkninger under diskussionen som svar på et spørgsmål fra en person fra American Friends Service Committee:

Hele den grundlæggende idé med Den Internationale Fredskoalition var at gøre netop det, for efterhånden som krigsfaren både i Ukraine og i Mellemøsten bliver mere forfærdelig, er mange grupper og enkeltpersoner og mennesker virkelig bekymrede over faren for, at det hele faktisk kan ende i atomkrig, hvilket ville afslutte livet på jorden. Det kunne være enden på hele den menneskelige civilisation. Så i betragtning af, at en sådan krig truer med at udslette den menneskelige arts eksistens, gør det alle på planeten – uanset hvilket land du befinder dig i – grundlæggende bekymrede, fordi det berører alle. Derfor er vi alle nødt til at tænke som verdensborgere, og vi er nødt til at tage ansvar for, hvordan denne periode i historien ender, enten med et nyt

paradigme, hvor faren for krig virkelig er elimineret, for jeg tror ikke, at krig er noget, der er medfødt i den menneskelige karakter, men jeg tror, at det er et levn fra en børnesygdom. Jeg er helt overbevist om, at når menneskeheden har nået en vis grad af modenhed, vil det være indlysende, at enhver konflikt i atomvåbnenes tid kan og skal løses gennem forhandling, gennem diplomati, gennem dialog. Dette er et så indlysende øjeblik i historien, hvor den overgang skal ske. Så det er derfor, IPC faktisk forsøger at forene hele den internationale fredsbevægelse.

Jeg vil bare bede dig, hvis du kender disse grupper, om at introducere dem. Eller, hvis du ikke kender disse grupper så godt, så send os oplysningerne. Vi vil invitere dem og invitere dem som talere til vores næste arrangement.

Afsluttende bemærkninger

Jeg vil faktisk gerne vende tilbage til det allerførste spørgsmål, du stillede, om det kunne være, at Biden-administrationen skaber så meget ravage, at den erklærer en nødsituation, så overførslen til Trump-administrationen bliver blokeret. Jeg ved ikke, om det vil ske præcis på den måde, men hvis du ser på alle medierne på begge sider af Atlanten, der kommenterer det kommende valg, siger de alle, at det bliver et absolut tæt løb; det vil være et spørgsmål om meget få stemmer. Og hvis Trump taber, vil der være vold som den 6. januar 2021. Der var masser af sådanne artikler og tv-kommentarer. Hvis man ser på virkeligheden, tror jeg, det var helt ved siden af. Trump vandt faktisk et overvældende flertal af 312 valgmænd mod 226 eller sådan noget. Jeg kan tage lidt fejl, men generelt er det et rigtigt jordskred. Næsten 50 % flere valgmænd til Trump end Harris, og også det største antal stemmer, og begge kongressens kamre er stort set republikanske, eller i hvert fald en stor del af dem. Så derfor tror jeg, at det vil være meget vanskeligt for et hvilket som helst scenarie at gå videre med det, som spørgeren foreslår.

Jeg tror dog, at vi stadig befinder os i den farligste periode i historien, simpelthen fordi der på begge sider af Atlanten tydeligvis er folk, som ikke er enige i, at verden bevæger sig væk fra en unipolær verden og ind i, som Putin sagde, en polyfonisk verden. Jeg tror, at vi må være – og især Trump må være meget på vagt for sin sikkerhed. Efter tre mordforsøg tror jeg, at han uden tvivl tager det meget alvorligt.

Jeg vil virkelig gerne sige, at vi i stedet for at sidde og se på og vente på, hvad der sker, bør indtage en meget aktiv holdning. Dette er en pause, ikke kun i situationen i USA, det er en pause i Tyskland. Men vigtigst af alt er det en tektonisk ændring, hvor 500 års kolonialisme er ved at være slut. Der er allerede et flertal i verden, som forsøger at skabe et nyt system baseret på win-win-samarbejde, på respekt for den andens suverænitet, de fem principper for fredelig sameksistens. Så jeg har sagt det i flere år, men det er ved at blive helt klart, at spørgsmålet om krig og fred afhænger af, om vi kan få befolkningerne i USA og de vesteuropæiske lande til at reagere positivt på denne nye økonomiske orden i stedet for at se den som en fjende.

Jeg tror, vi er nødt til at bekæmpe – alle i deres omgivelser, i deres daglige liv – for absolut at bekæmpe ideen om, at en person, der er kineser eller russer eller afrikaner eller en hvilken som helst anden nationalitet, per definition allerede er en fremmed, en fjende, som skal hades eller holdes øje med. Jeg tror, vi er nået til et punkt, hvor vi er nødt til at ændre forholdet mellem nationer, kulturer og civilisationer for at udvikle venskab, tillid og kærlighed. Den bedste måde at gøre det på er at studere den anden kultur og finde ud af, hvilke skønheder man kan opdage, når man åbner sit hjerte og sit sind for nye kulturer. Derfor har vi indkaldt til internet Schiller-konferencen den 7.-8. december med den idé ikke at holde en konference på det tidspunkt, men at bruge hver eneste dag mellem nu og da – cirka 4,5 uger – til at sammensætte en international kombination af kræfter, der siger, at vi er nødt

til at have et nyt paradigme i forholdet mellem nationer. Derfor er titlen på konferencen »I Schillers og Beethovens ånd: Alle mennesker bliver brødre!« Schillers {Ode til glæden}, som blev sat i musik af Beethoven i {Niende symfoni}. Vi kunne sige, at alle mænd og kvinder bliver brødre og søstre, hvilket Lyndon LaRouche faktisk ville have sagt, og sagde mange gange, da han stadig var blandt os. Men i dag bliver man mistænkt for at være kønsdiskriminerende, hvis man siger det. Lyndon LaRouche sagde det for årtier siden, fordi han altid har ment, at mænd og kvinder er lige begavede som kreative mennesker, og at der ikke er nogen forskel på dem.

Under alle omstændigheder er dette konferencens emne. Vi ønsker at gøre den konference til en meget kraftfuld demonstration af, at vi er ved at nå en ny tidsalder for menneskeheden, en ny æra – og at vi samler den mest kraftfulde kombination af talere, vi nogensinde har haft på en konference, fra det Globale Syd, fra det kollektive Vesten, men mennesker, som gennem deres livsværk repræsenterer denne idé. Organiseringstiden før det er faktisk tiden for maksimal outreach. Jeg vil derfor appellere til jer alle om at forpligte jer til ikke kun at tage én person med til konferencen ud over jer selv, men at I virkelig slutter jer til vores organisationsteam. Kontakt Anastasia: Hun vil sætte dig i kontakt, eller vi har andre arrangører i Tyskland, i Frankrig, i Skandinavien, i Italien, i Latinamerika. Uanset hvor du er, så kontakt vores lokale folk og følg med, så vi kan gøre konferencen til et absolut tordnende gennembrud, som hele verden kan lytte til.

Det er det, jeg tror, vi bedst kan gøre for at forme denne periode i stedet for bare at vente og se, hvad der sker. Fordi Tyskland er i fuldstændig forandring, er situationen i Frankrig lige så dramatisk med en regering, der kan falde lige så let, som den tyske regering lige har gjort. Jeg tror, at vi har et åbent felt til at sætte en ny dagsorden på bordet. Jeg vil virkelig opfordre dig: Giv os noget af din tid, og hjælp

og deltag i denne organiseringsproces for at nå frem til en ny æra af civilisation.

Putin og Trump skal tale sammen – hvorfor præsidentkampagnen kun lige er begyndt

David Shavin

Den 7. november 2024

Var det så let? Ruslands præsident Vladimir Putin svarede i dag på et spørgsmål om, hvorvidt han ville tale med USA's kommende præsident Donald Trump; og han siger, at det ville han. Så tilføjer han, at han ikke er bleg for at tage kontakt til Trump først. Og en time senere siger Trump, at han tror, at de to vil tale sammen.

Det viser sig, at Putin, da han svarede på spørgsmål i Valdai Discussion Club, mente, at i Trumps første præsidentperiode »blev han chikaneret af alle på kryds og tværs, han blev tyranniseret, han var bange for at tage et skridt til venstre eller til højre og sige det forkerte« – og han endte med ikke at have kontrol over begivenhederne. Og Putin tilføjede: »Jeg ved ikke, hvad der kommer til at ske nu under hans nye præsidentskab. Uanset hvad han gør, er det op til ham.«

Han sagde dog, at han lærte noget om Trump, da en attentatmand forsøgte at dræbe ham i Pennsylvania: »«Jeg kan fortælle dig, at hans opførsel på tidspunktet for attentatet ... gjorde

indtryk på mig. Han viste sig at være en modig mand. ... En person viser sig selv under ekstraordinære forhold – det er der, en person viser sig selv. Og han viste sig efter min mening på en meget passende måde: modigt, som en mand.” På trods af forskelle i stil og indhold i forhold til Trump vurderer Putin åbenbart, at der er noget i ham, som kan modstå chikanen denne gang.

Man kunne tilføje, at Trumps afvisning af at give efter for rigsretssagerne og de frontale juridiske angreb på ham kan sammenlignes med Lyndon LaRouches principfaste modstand mod den hysteriske og ondsksfulde operation, der blev ført mod ham – især når man sammenligner med det, der kaldes politisk lederskab nu om dage.

Trump's begrænsninger er kendte. Der er ingen garanti for, at han ikke vil gentage de jammerlige politiske aftaler og udnævnelser fra sin første periode. Det er i høj grad et åbent slagsmål i de næste par måneder. Men tilmed en erfaring med at afklare et angiveligt uløseligt problem som Ukraine-konflikten kan få hans administration til at spille i en anden liga denne gang. Ville Trump i 2024-2025 f.eks. begå den samme fejl ved at fyre Michael Flynn som sin nationale sikkerhedsrådgiver i den tro, at »Russiagate«-agenterne ville lade ham være i fred?

Så hvad sker der, når freden "truer" med at bryde ud?

Den neokonservative bande for »permanent krig«- går amok. Før Trump overhovedet er blevet indsat, er der en alvorligt forøget risiko for krig. En britisk tænketank, »Council on Gestrategy«, organiserer »højtstående parlamentarikere, tidligere ambassadører og sikkerhedseksperter« til at skrive under på at »opbygge en massiv præcisionsangrebsstyrke til Ukraine uden eksterne begrænsninger på dens målretning...«. Politico rapporterer, baseret på to anonyme embedsmænd i Det Hvide Hus, at de ikke bare kan smide penge og våben efter Ukraine i de næste to måneder, for som Politico skriver: »Det tager normalt måneder for ammunition og udstyr at komme til

Ukraine, efter at en hjælpepakke er blevet annonceret, så alt, hvad der rulles ud i de kommende uger, vil sandsynligvis ikke nå helt frem før et godt stykke inde i Trump-administrationen, og den næste øverstbefalende kan standse forsendelserne, før de er på jorden.« Så den eneste effektive mulighed er at gå videre og give Ukraine mulighed for at ramme dybt ind i Rusland – det vil sige at » ingen eksterne begrænsninger skal gælde for dets mål.«

Den tidligere NATO-ambassadør og særlige udsending til Ukraine, Kurt Volker, (som også var hovedvidne i sagen mod Trump) forklarede til *Kyiv Independent*: »Jeg tror, at Biden-administrationen ville gøre klogt i bare at droppe sine indvendinger. Bare lade Ukraine bruge de våben, vi har givet dem. Og det kan gøres stille og roligt, det behøver ikke at være en stor bekendtgørelse.« I *Newsweeks* dækning citerede de både forfatter/journalist David Patrikarakos: "Joe Biden bør gøre én ting, fremskynde al militær støtte til Ukraine og slippe ukrainerne fri – lade dem bruge amerikanske våben inde i Rusland" – og forfatter Aja Radan: "Jeg foreslår på det kraftigste, at præsident Biden i morgen ringer til Ukraine og fortæller dem, at de kan sprænge lige den del af Rusland i luften, som de vil."

Og Israels premierminister er selvfølgelig en levende mulighed for at øge den regionale krigsførelse i Sydvestasien til en atomar konfrontation. At ramme Irans atomare forskningsfaciliteter har samme resultat som at sende missiler dybt ind i Rusland.

Intet af dette er uundgåeligt. Men det er en meget reel og håndgribelig fare. Så stormløbet for en retfærdig, fair, ikke-bankerot økonomisk orden, for en BRIKS-orienteret tilgang til den type gavnlige industri- og landbrugsprojekter, der giver lande lyst til at arbejde med hinanden, må fortsætte hurtigere, end geopolitikerne i London og Washington kan overskue. Trump-sejren, lussingen til den globale elite, med eller uden Trumps fulde forståelse af, hvad der er blevet sat

i gang, kan blive til lussingen, der høres verden rundt. Det kan gøre gårsdagens umulighed til dagens halvmirakel og morgendagens virkelighed.

Og det er derfor, den amerikanske præsidentkampagne kun lige er begyndt.

Foto: Flickr/Trump White House Archive

Invitation til International Fredskoalition #75 Organisér NU for at skabe en ny sikkerheds og udviklingsarkitektur Fredag den 8. november kl. 17 dansk tid

Ikke korrekturlæst

**Organisér NU for at skabe en ny
sikkerheds og udviklingsarkitektur**

Fredag den 8. november kl. 17 dansk tid

Klik venligst på nedenstående link og brug dit fulde navn, når du deltager i mødet:

<https://us02web.zoom.us/j/83288789255>

Deltag i Den Internationale Fredskoalition denne fredag på kl. 17 dansk tid sammen med ledere fra hele verden. Tag mindst 1 person mere med, og del med dine organisationer.

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition, kom med følgende indledende bemærkninger til sin ugentlige webcast, hvor hun evaluerede den strategiske verdenssituation i kølvandet på Trump-sejren i det amerikanske præsidentvalg.

»Jeg tror helt sikkert, at det er et øjeblik med en pause i en meget anspændt strategisk situation. Trump har lovet at stoppe krige. Vi må naturligvis se, om ordene bliver fulgt op af handling, men også hans vicepræsident Vance sagde noget lignende. Så jeg ville indtage den holdning, at han er en nyvalgt præsident, og lad os se, om han følger op på sine løfter.

»Det vigtigste spørgsmål er selvfølgelig ikke kun, hvad han gør i USA, men udenrigspolitikken er naturligvis afgørende. Jeg tror, han vil gøre noget for at afslutte krigen i Ukraine; jeg tror, der er et potentiale for det, tilmed selvom russerne er meget forsigtige, hvilket er forståeligt i betragtning af deres synspunkt. Men jeg tror, at potentialet eksisterer. Jeg er ikke så optimistisk med hensyn til Sydvestasien.

»Men jeg tror, at det virkelig afgørende spørgsmål er, hvad Trump-administrationens holdning vil være til den Globale Majoritets bestræbelser på at opbygge et nyt økonomisk system? Jeg håber bare, at der er nok stemmer internationalt, som viser potentialet. Den første reaktion fra kineserne, fra Mao Ning, talskvinde for udenrigsministeriet, var, at den kinesiske holdning grundlæggende er at tilbyde et win-win-samarbejde. I betragtning af at Xi Jinping allerede for flere år siden havde tilbudt Obama, at Obama-administrationen skulle samarbejde med BRIKS og Bælte- og Vej-Initiativet – hvilket

Obama reagerede meget negativt på ved at fremsætte Pivot to Asia i stedet. Men det tilbud eksisterer tydeligvis stadig, og i betragtning af at landene Ungarn og Slovakiet – som er meget interesserede i at afslutte krigen i Ukraine, fordi det er et naboland, og det er en forfærdelig ting at have sådan en krig i deres nabolag – også er på en meget positiv kurs med Kina. Jeg tror, der er et potentiale for at afslutte krigen i Ukraine og bygge broer.

»Jeg tror, at landene i det Globale Syd, som i Kazan har bevist, at de bestemt er fast besluttet på at bevæge sig i retning af en mere retfærdig og rimelig ny økonomisk verdensorden, jeg tror også, at de vil se muligheden. Jeg kunne godt forestille mig, at mange af dem rækker hånden ud til den nye Trump-regering for at se, om der kan arrangeres en positiv holdning. Det kan så være, som det er.

»Jeg kan kun sige, at vores opgave – LaRouche-organisationens og Schiller Instituttets – grundlæggende er, at vi skal bruge øjeblikket til virkelig at katapultere verdenssituationen ind i et nyt paradigme; en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Jeg har sagt det gentagne gange, og det er mere sandt nu end nogensinde før, at hvis vi ikke overvinder geopolitik – som er Wolfowitz-doktrinen, som er den idé, der tilmed kræver, at USA skal forblive verdens hersker for evigt. Men også geopolitik, som er ideen om, at en nation eller en gruppe af nationer har ret til at påtvinge andre nationer deres interesser. Den tankegang skal væk, især i en tid med atomvåben. Jeg tror, at vi virkelig skal bruge den nuværende situation til at forsøge at bevæge os ud af denne ekstremt farlige zone.

“Hvor farligt det er, understreges af, at USA kun få timer før valgresultatet blev kendt, affyrede en Minuteman ICBM-missiltest, som er atombærende, for at demonstrere USA's atomare beredskab. Jeg synes bare, det viser, at den nuværende regerings tankegang stadig er i det gamle paradigme, og det er præcis dér, problemet ligger.

»Så jeg tror, at den næste periode bliver ekstremt farlig. Jeg tror, at perioden frem til Trumps indsættelse er yderst spændende og farlig, og naturligvis også tilmed efterfølgende. Men jeg tror, at hvis man kan håbe på, at Trump vil gøre det, han har sagt – så skal man naturligvis holde meget nøje øje med, hvilket kabinet han sammensætter. Hvis det er folk, der vil insistere på, som Trump selv sagde under valgkampen, at han vil splitte forholdet mellem Rusland og Kina – hvilket jeg tror, der ikke er nogen chance for sker, da grunden til, at disse to lande er rykket så tæt sammen, har alt at gøre med de strategiske farer. Så jeg tror ikke, der er nogen chance for at splitte de to lande; men det ville være meget uheldigt, hvis budskabet fra den nye Trump-administration var, at han faktisk ønsker at gå i den retning.

»Hvis der på den anden side er en fælles indsats for at forsøge at flytte verden til et bedre sted – og det er, hvad vores kommende Schiller-konference handler om; at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til hvert enkelt lands interesser i traditionen fra Den Westfalske Fred – står vi muligvis på tærsklen til en helt ny æra. Men det kræver en stor indsats fra mange mennesker med god vilje.

«Så på den ene side er jeg optimistisk med hensyn til, at der kan ske noget stort, men på den anden side ville det være en fatal fejltagelse at slukke for alarmerne, for vi er slet ikke ude af farezonen. Derfor tror jeg, at det stadig kræver en maksimal mobilisering af mennesker, der kæmper for fred.»

Deltag i Den Internationale Fredskoalition på fredag kl. 17 dansk tid med ledere fra hele verden. Tag mindst én person med, og del det med dine organisationer.

Efter det amerikanske valg bør der skabes en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur

Strategisk webcast med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

[HZL] [HCS]

6. november 2024 (EIRNS)–Strategisk webcast med Schiller
Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche
Onsdag den 6. november 2024

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med
Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller
Instituttet. Det er onsdag den 6. november 2024. Jeg hedder
Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende
spørgsmål og kommentarer via e-mail til
questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-
siden.

Helga, i går blev tidligere præsident Donald Trump atter valgt
til USA's præsident. Han havde besejret vicepræsident Kamala
Harris, som var blevet valgt af partiets etablisement, efter
at de havde besluttet at sende Joe Biden på førtidspension
gennem det, som mange kaldte et »blødt kup«. Med andre ord
skulle Biden ofres for at redde politikken. Det ser ud til, at
det ikke virkede: Caitlin Johnstone kommenterede: »Det viser

sig, at det ikke er en god måde at få progressive til at stemme på sig selv, når man fører valgkamp på løftet om at fortsætte et folkemord, mens man bejler til støtte fra krigsforbrydere som Dick Cheney.«

Helga, da du så på udviklingen i de seneste dage, sagde du: »Vores historiske øjeblik oprinder, fordi det er meget tydeligt, at det gamle system er ved at smuldre, og chancerne for at indføre et helt nyt system er absolut til stede.« Så hvordan skal vores seere tænke om udviklingen i den sidste uge, herunder valget af Donald Trump?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror helt sikkert, at det er et øjeblik med en pause i en meget anspændt strategisk situation. Trump har lovet at stoppe krige. Nu må vi naturligvis se, om ordene bliver fulgt op af handling, men også begivenheder – vicepræsidenten sagde noget lignende. Så jeg ville indtage den holdning, at han er en nyvalgt præsident, og lad os se, om han holder sine løfter.

Nu er nøglespørgsmålet selvfølgelig ikke kun, hvad han gør i USA, men naturligvis er udenrigspolitikken afgørende: Jeg tror, han vil gøre noget for at afslutte krigen i Ukraine. Jeg tror, der er et potentiale for det, tilmed hvis russerne er meget forsigtige, hvilket er forståeligt i betragtning af deres synspunkt. Men jeg tror, at det synspunkt eksisterer. Jeg er ikke så optimistisk med hensyn til Sydvestasien. Men jeg tror, at det virkelig afgørende spørgsmål er, hvad Trump-administrationens holdning vil være til den Globale Majoritets bestræbelser på at opbygge det nye økonomiske system. Og jeg håber bare, at der er nok stemmer internationalt, som viser potentialet: Den første reaktion fra kineserne, fra udenrigsministeriets talskvinde Mao Ning, var, at den kinesiske holdning grundlæggende er at tilbyde et win-win-samarbejde. Og i betragtning af, at Xi Jinping allerede for flere år siden tilbød Obama, at Obama-administrationen skulle samarbejde med BRIKS og Bælte- og Vej-Initiativet, hvilket Obama reagerede meget negativt på ved at fremsætte »Pivot

Asia« i stedet. Men det tilbud eksisterer tydeligvis stadig, og i betragtning af at landene Ungarn og Slovakiet, som er meget interesserede i at afslutte krigen i Ukraine, fordi det er et naboland, og det er en forfærdelig ting at have sådan en krig i deres nabolag, også er på en meget positiv kurs med Kina, tror jeg, der er et potentiale for at afslutte krigen i Ukraine og for at bygge broer!

Altså, jeg tror, at landene i det Globale Syd, som har bevist i Kazan, at de bestemt er fast besluttet på at bevæge sig i retning af en mere retfærdig og rimelig, ny økonomisk verdensorden, jeg tror også, at de vil se muligheden, og jeg kunne godt forestille mig, at mange af dem rækker hånden ud til Trumps nye regering for at se, om der kan arrangeres en ny, positiv holdning.

Det må blive, hvad det bliver. Jeg kan kun sige, at vores opgave, LaRouche-organisationen, Schiller Institutet, dybest set er, at vi skal bruge øjeblikket til virkelig at katapultere verdenssituationen ind i et nyt paradigme, en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, for jeg har sagt det gentagne gange, og det er mere sandt end nogensinde før: Hvis vi ikke overvinder geopolitik, som er Wolfowitz-doktrinen, som er ideen, Wolfowitz-doktrinen, der tilmed kræver, at USA skal forblive verdens hersker for evigt, men også geopolitik, som er ideen om, at en nation eller en gruppe af nationer har ret til at påtvinge andre nationer deres interesser, må den tankegang forsvinde, især i en tid med atomvåben; og vi er virkelig nødt til at bruge den nuværende situation til at forsøge at bevæge os ud af denne ekstremt farlige zone. Hvor farligt det er, understreges af, at USA, kun få timer før valgresultatet blev kendt, affyrede en Minuteman ICBM-missiltest, som er atomart, for at demonstrere USA's atomare beredskab. Jeg tror bare, det viser, at den nuværende regerings tankegang stadig er i det gamle paradigme, og det er præcis dér, problemet ligger.

Så jeg tror, at den næste periode bliver ekstremt farlig. Jeg

tror, at perioden frem til Trumps indsættelse er yderst spændende og farlig, og naturligvis også tilmed derefter. Men jeg tror, at hvis man kan håbe på, at Trump vil gøre det, han har sagt, så skal man naturligvis holde meget nøje øje med, hvilket kabinet han sammensætter: Hvis det er folk, der vil insistere på, som Trump selv sagde under valgkampen, at han vil splitte forholdet mellem Rusland og Kina, hvilket jeg tror har nul chancer i betragtning af, at grunden til, at disse to lande har bevæget sig så tæt sammen, har alt at gøre med den strategiske fare. Så jeg tror ikke, der er nogen chance for at splitte disse to lande, men jeg tror, det ville være meget uheldigt, hvis budskabet fra den nye Trump-administration ville være, at han ønsker at gå i den retning.

Hvis der på den anden side er en fælles indsats for at forsøge at flytte verden til et bedre sted, og det er, hvad vores kommende Schiller-konference handler om, at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til hvert enkelt lands interesser, i traditionen fra Den Westfalske Fred, er vi muligvis på vej ind i en helt ny æra: Men det kræver en stor indsats fra mange mennesker med god vilje.

Så jeg er på den ene side optimistisk med hensyn til, at der kan ske noget stort, men på den anden side ville det være en fatal fejltagelse at slukke for alarmerne, for vi er ikke det mindste ude af farezonen, og derfor tror jeg, at det stadig kræver en maksimal mobilisering af mennesker, der kæmper for fred.

SCHLANGER: Du nævnte Schiller Instituttets kommende konference, som finder sted den 7.-8. december. Folk bør kigge efter annonceringen for den på Schiller Instituttets hjemmeside. Vi skulle gerne have mere ud snarest.

Helga, jeg talte med en valgt embedsmand i Tyskland i dag, som sagde, at han ser Trump-sejren som en god nyhed, men med nogle problemer, og det var det, du henviste til. Men det, han især

sagde, var de to store problemer: For det første præsident Trumps potentielle modstand mod BRIKS, og for det andet støtten til Netanyahus folkemord på palæstinenserne. Og han spurgte: »Hvad tror du, der kan gøres for at ændre retningen på disse to spørgsmål?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg mener, at landene i det Globale Syd ikke er passive aktører eller partnere eller enheder. De er i bevægelse. De lande, der mødtes i Kazan, repræsenterede 4,7 milliarder mennesker og 57 % af den Globale Majoritet, og der er omkring 30 lande mere, der har udtrykt interesse for at blive medlem af BRIKS. Så jeg tror ikke, at disse lande bare vil vente og se, hvad Trump gør. Jeg tror også, at de vil række ud og gøre det klart, hvad deres interesse er.

Og jeg tror, at Vesten virkelig er nået til et punkt, hvor der er påtrængende behov for nytænkning. Først og fremmest vil Trump sandsynligvis gå i retning af told mod Kina, told mod EU: Jeg tror ikke, det vil gå uden gnidninger. Hvis han forbliver på det niveau, f.eks. i Europa, var medierne i morges ganske forbløffende: Der var kommentatorer, som sagde, at »dette er enden på demokratiet!« Trump er jo lige blevet valgt på demokratisk vis, og to af Kongressens huse er nu republikanske, hvilket ikke ligefrem er et tegn på, at demokratiet ikke fungerer – det er en demokratisk afstemning! Så hvorfor er demokratiet ved vejs ende? Jeg mener, der var selvfølgelig nogle problemer i valget, som at vores uafhængige kandidat til det amerikanske senat i New York, Diane Sare, kun fik halvt så mange stemmer som det antal mennesker, der skrev under på at sætte hende på stemmesedlen, og hendes stemmetal var 0,35 % uden nogen form for udsving i løbet af hele valgdagen, hvilket er statistisk umuligt, fordi disse resultater normalt går op og ned, afhængigt af hvor afstemningen finder sted. Så jeg siger ikke, at der ikke er problemer med det resultat.

Men jeg tror, at landene i det Globale Syd er i bevægelse: De vil have et nyt, retfærdigt verdensøkonomisk system, som gør

det muligt for dem at overvinde underudviklingen. Og jeg kunne godt forestille mig, at eftersom der er mange ledere, som har meget klare ideer om fremtiden, såsom præsidenterne i Brasilien og Indonesien, premierministeren i Indien, Kina, Nigeria, Sydafrika og mange andre, så kunne jeg godt forestille mig, at de også kan gribe ind i situationen og lægge deres ønsker på bordet: Og så må USA tænke: Vil de afbryde forbindelserne til den Globale Majoritet, eller vil de have et positivt forhold? Biden-administrationen gik helt sikkert ind for afkobling, for et globalt NATO, hvilket ville betyde økonomisk, politisk og militær afkobling, og at verden ville blive splittet i to separate blokke – hvilket ville være ødelæggende for verdensøkonomien. Og jeg tror ikke, det ville være godt for USA; det ville heller ikke være godt for Europa.

Så jeg tror, at denne periode på de næste tre måneder vil blive brugt af praktisk talt alle sider til at forsøge at lægge deres system på bordet, men den Globale Majoritet, er den Globale Majoritet. Og for det samlede Vesten gælder det, at hvis de afbryder forbindelserne med det eneste område i verdensøkonomien, som virkelig vokser, nemlig Kina, og med hensyn til demografisk vækst er det Afrika, så vil de virkelig skyde sig selv i knæet.

Dette er en periode, hvor historien kan formes, og derfor tror jeg ikke, det er det sidste ord at lytte til de mennesker, der forsøger at læse bladene i et tidligere kapitel af historien.

SCHLANGER: Vi har nogle meget interessante spørgsmål til dig, Helga. Her er et fra Takis Ioannides, som skriver: »Der er blevet valgt en ny præsident i USA. Europa er blevet ødelagt af krigen i Ukraine. Borgerne i alle lande lider, livskvaliteten er lav. EU's planer for immigranter har slået fejl på det groveste.« Og han siger: »Tyskland er hovedansvarlig for fiaskoen.« Så spørger han: »Er der nu en chance for, at Europa kan samarbejde ordentligt med USA om at afslutte krigen og genoprette vores liv, og hvordan kan det opnås?« Det er spørgsmålet til dig.

ZEPP-LAROUCHE: Lad os se, hvad der sker: Hvis man ser på de første reaktioner fra tilmed von der Leyen, der varmt bød præsident Trump velkommen med hans sejr, så lad os nu se, om den varme atmosfære forbliver. Men jeg tror, at premierminister Orbán fra Ungarn allerede har udtrykt store forventninger; jeg tror, at der er mange andre, der har udtrykt det samme, eller tilmed bare formelle, høflige velkomster. Og dette er et øjeblik, hvor man kan lægge en ny politik på bordet.

Og jeg tror, at alle ville gøre klogt i at se på, hvorfor verden kom til dette krisepunkt? Alle de politikker, som USA og de europæiske lande har klaget over, var tilbageslag for deres egen politik! Den neoliberale model fungerede bare ikke. I en vis forstand har denne afstemning om præsident Trump virkelig visse ekkoer af, at han blev valgt i 2016, som på det tidspunkt var en verdensomspændende afvisning af det neoliberale paradigme: Brexit [Storbritanniens brud med EU] var en del af det; afstemningen mod forfatningsændringen i Italien var en anden verdensomspændende demonstration. Så i en vis forstand var denne Trump-afstemning igen resultatet af, at folk afviser krigspolitikken, de afviser »«woke»«-politikker, og i en vis forstand er det et øjeblik, hvor man med magt kan lægge en anden dagsorden på bordet. Så jeg ser det ikke som noget passivt, men hvis folk i Europa, der kan lide Trump-valget, bør de række ud til Trump-administrationen eller den kommende Trump-administration, og det er et tidspunkt, hvor man virkelig kan forsøge at lægge en bedre politik på bordet.

Hvis Vesten vil have et godt forhold til det Globale Syd, er det meget nemt: De bør stoppe en konfrontationspolitik, de bør tilbyde samarbejde og dybest set sige: »Europa har stadig en masse videnskabelig og teknologisk kapacitet« – »stadig« må man sige – det har USA også til en vis grad, fordi det meste af deres kapacitet desværre ligger i den militære sektor, som er nødt til at blive omstillet. Men hvis der var en fælles politik om at sige, lad os opbygge Afrika og Latinamerika og

asiatiske lande, som ikke er så udviklede, og hjælpe dem med at blive mellemindkomstlande på kort sigt ved at opbygge infrastruktur, udvikle landbrug, industriparker, hurtigtog, energinet, energidistribution, bekæmpe ørkenerne ved at levere nyt, ferskvand gennem afsaltning via atomkraftværker: Alle disse projekter, og på den måde skabe en situation, hvor migranterne ikke ønsker at migrere mere, fordi de ville have god grund til at blive hjemme og opbygge deres eget land! Ville det ikke være måden at løse migrantspørgsmålet på? Er det ikke noget, Trump-administrationen kunne tage op, og i stedet for at forsøge at undertrykke kinesiske investeringer, som Chancay-havnen i Peru, kunne de sige: »Lad os samarbejde om at bygge den bi-oceaniske jernbane og andre vigtige infrastrukturprojekter i Latinamerika«, og på den måde ville migranterne blive hjemme!

Ville det ikke være bedre end at bygge en mur, hvor mange mennesker dør på vej til en mur, for så bare at være – desværre vil Trumps impuls nok være at være meget hård ved migranterne. Men jeg tror, at hvis alle de latinamerikanske lande og afrikanske lande og andre grundlæggende ville henvende sig til Trump-administrationen og sige: Hør her, vi vil gerne løse migrantproblemerne, men ikke ved at bygge en mur og så lade folk hænge der imellem og dø og have det elendigt og blive nægtet deres grundlæggende menneskerettigheder – men ved at ændre politikken! Samarbejde! Hvorfor kan USA og Kina ikke samarbejde om at opbygge den latinamerikanske økonomi? Og gøre det samme med europæerne i Afrika?

Det ville være så nemt. Og jeg er ikke naiv eller blåøjet, men jeg ved med sikkerhed, og jeg vil virkelig satse hele min eksistens på, at hvis der kom en gestus fra det kollektive Vesten i den retning, jeg siger nu, ville de afrikanske lande, de asiatiske lande, de latinamerikanske lande, BRIKS-landene straks være enige: Så hvorfor arbejder vi ikke alle sammen hen imod det mål, for det er den eneste måde at løse denne krise på.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra en kontakt i Ohio. Han skrev: »Medierne forstår det bare ikke. I alle de artikler og kommentarer, jeg har hørt i dag om valget, er der ingen, der identificerer støtten til endeløse krige som en medvirkende årsag til Trumps valgsejr. Jeg betragter det som psykologisk krigsførelse.« Og han beder om dine kommentarer til dette.

ZEPP-LAROUCHE: Det er selvfølgelig psykologisk krigsførelse, men det afspejler også – jeg har spurgt mig selv mange gange, hvorfor Vestens etableringer ikke er i stand til at erkende, at deres politik har slået fejl? Jeg mener, normalt, når man ser, at man forsøger at gøre noget, og det ikke virker, for eksempel, i anførselstegn, »humanitære interventioner«, der forsøger at eksportere den liberale vestlige model for demokrati, i Irak, i Afghanistan, i Libyen, hvor som helst, og det fungerede ikke nogen steder! Resultatet er, at USA's indflydelse i Sydvestasien som følge af disse interventionskrige er skrumpet ind til det laveste niveau i hele perioden! Og man skulle tro, at de for eksempel i Tyskland deltog i krigen i Afghanistan, for vi havde engang en forsvarsminister, der sagde, at »den tyske frihed forsvares ved Hindu Kush.« Kan du huske, hvor skammelig NATO's tilbagetrækning fra Kabul var i 2021? Man skulle tro, at de ville reflektere over, hvorfor det ikke fungerede! Og måske er der folk her og der, som har indset, at det var en forkert politik, for man kan ikke gå ind i en kultur med en helt anden baggrund, en helt anden civilisation, som nogle gange er flere tusinde år gammel, og så forsøge at indføre »demokrati« med nogle få soldater, som næsten ikke forlader deres lejr – det er dømt til at mislykkes lige fra begyndelsen!

Og jeg tror, at grunden til, at disse etableringer ikke er villige til at reflektere over det, er, at de tror, at hele deres position, privilegier, penge, indkomst, alt det afhænger af den fortælling, de alle har vedtaget som en klub, og derfor holder de fast i den, tilmed selvom den ikke fungerer mere. Men jeg har kun billedet af [den østtyske kommunistleder] Erich Honecker, som ved fejringen af DDR's 40-års jubilæum

dybest set sagde: »Socialismen vil bestå i tusind år, og hverken okser eller æsler kan stoppe den.« Der gik mindre end to uger eller 12 dage, tror jeg, før Honecker trådte tilbage, og på tre uger faldt Berlinmuren.

Hvis en etablering ikke er villig til at indse, at deres politik ikke fungerer, så tror jeg, at principperne i det, der er skrevet i Uafhængighedserklæringen, træder i kraft, nemlig at hvis et folk udholder en dårlig regering i meget lang tid, så har de pligt til at skifte regeringen ud, når der ikke er andre midler til rådighed! Nu har vi lige set en sådan afspejling af denne politik med Trump-valget, og derfor tror jeg, at det ville være et øjeblik for andre mennesker, som ikke er i en af de to lejre, men som er i institutionerne, som er i det permanente bureaukrati, til virkelig at tænke »ville det ikke være øjeblikket til at vende tilbage til de bedre traditioner i alle lande, både i USA og i Europa? For vi er faret vild, og det er påtrængende tid at genoprette en bedre politik i de bedste traditioner, vi hver især har.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra Israel: »Netanyahu fyrede sin forsvarsminister Yoav Gallant og sagde, at han havde mistet tilliden til ham. Gallant nævnte Netanyahus manglende fremlæggelse af en efterkrigsplan og hans manglende vilje til at nedsætte en undersøgelseskommission om 7. oktober [2023] som to hovedårsager til spændingerne mellem dem.« Så han skriver: »Nogle i Israel spekulerer i, at Netanyahu handlede for at komme et træk fra nogle i de israelske forsvarsstyrker (IDF) i forkøbet i samarbejde med amerikanske embedsmænd i Washington for at vælte hans regering. Hvad tror du?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg har ikke adgang til sådanne oplysninger, men timingen, da Netanyahu fyrede Gallant, er indlysende. Midt under det amerikanske valg troede eller håbede han tydeligvis, at USA ville være opmærksom på andre ting.

Jeg synes, at Israels situation er forfærdelig. Og mange kommentatorer siger, at det, der sker, er en alvorlig trussel

mod Israels eksistens. Jeg kan kun håbe, at fornuftens stemmer i Israel bliver stærkere og manifesterer sig.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra professor L., som spørger: »Tror du, at USA og Rusland kan bevæge sig i retning af et tøjbrud, som kunne omfatte opbygning af en ny våbenkontrol- og nedrustningspolitik, som ville stabilisere de internationale relationer?«

ZEPP-LAROUCHE: I betragtning af, at Trump selv var den, der annullerede mange af disse aftaler, kan man kun håbe, at der sker en genovervejelse. Jeg tror, at det haster mere end nogensinde før med at få lavet sådanne nye aftaler. Men som sagt afhænger alt af, hvilken slags regering han sammensætter, og jeg kan kun sige: Jo flere mennesker, der siger deres mening og forsøger at blive hørt i denne konsolideringsperiode, jo større indflydelse kan de få.

SCHLANGER: Og her er et spørgsmål fra Christopher C. fra Filippinerne: »Er det muligt, at BRIKS kan skabe et finansielt system, der er inspireret af Lyndon LaRouches idé om et nyt Bretton Woods?«

ZEPP-LAROUCHE: Ja, selvfølgelig. På Kazan-mødet var der et forsøg på at bevæge sig i den retning, men de gik ikke hele vejen. Og den grundlæggende årsag er, at flere af BRIKS-medlemmerne har deres egne formodede interesser og ønsker at have en fod i hver lejr. Så de gik kun efter, hvad jeg tror er en flankerende operation, ved grundlæggende at opfordre til en BRIKS investeringsfondsplatform, en kornplatform og lignende ting, men i betragtning af at det var Paulo Nogueira Batista, den tidligere vicepræsident for Den Nye Udviklingsbank, der sagde, at IMF ikke kan reformeres, mens flere lande sagde, at de ønsker at reformere IMF, Verdensbanken osv. nemlig at man er nødt til at slippe af med den udestående derivatgæld på 4 billioner dollars, de flere hundrede billioner i offentlig gæld og offentlig og privat gæld, og at så længe man forbliver i dette gældsplagede system, er der ingen måde, hvorpå Vesten

kan tilslutte sig en ny finansiel arkitektur. Så jeg tror, at Lyndon LaRouches fire love: at man skal have en Glass-Steagall-bankopdeling, at investeringsbankerne selv skal tage sig af deres regnskaber uden redningspakker af forskellig art; og at man derefter skal beskytte forretningsbankerne; at man skal oprette nationalbanker, at man skal forbinde disse nationalbanker med clearinghuse for at oprette et nyt kreditsystem: Alle disse trin er relativt nemme. Og jeg tror, at det ville være måden at skabe forudsætningen for, at det samlede Vesten kunne slutte sig fuldt ud til BRIKS i et nyt økonomisk system.

Hvis landene i Vesten har visdom nok til at bevæge sig i denne retning, tror jeg, det afhænger meget af et intelligent vælgerkorps og statslige borgere, som træder frem eller skifter regeringerne ud, som de er, hvilket lige nu har været tilfældet ved de seneste valg; også i Tyskland, Frankrig og andre steder.

Så jeg tror, det stadig er en organisatorisk opgave, og det er igen grunden til, at vi har arrangeret den nye konference på Schiller Instituttet den 7.-8. december, hvor denne nye udviklings- og sikkerhedsarkitektur er et af hovedfokuspunkterne. Og de ti principper som jeg har foreslået, og som bør indgå i en sådan sikkerhedsarkitektur, er virkelig grundlaget for en sådan diskussion. Så læs dem, deltag i vores konference og hjælp os med at organisere den, så den bliver en enestående begivenhed. For vi har fastsat datoen på en sådan måde, at den skal gribe ind i den nuværende situation i så mange lande i verden som muligt. Fordi vi er nødt til at få det bedste frem i alle mennesker for at løse denne krise.

SCHLANGER: Madeleine, som overvåger chatsiden, rapporterer, at mange mennesker siger, at de er glade for, at Trump vandt. Et eksempel er Diana S. fra Canada, som skriver: »Godmorgen Helga og Harley. Tillykke til det amerikanske folk og præsident Trump: Sikke en fantastisk sejr for friheden. Folket har talt.

Jeg er så glad i dag, og jeg er ikke engang amerikaner. Dette var en sejr for verden.«

En anden kvinde skrev ind, som er fast deltager i Den Internationale Fredskoalitions opkald, og hun sagde: »Når jeg lytter til, hvad I siger, har jeg kun ét budskab: Tag telefonen og få folk til at deltage i denne uges [IPC]-zoomopkald. IPC har været afgørende for den forandring, der har været i gang.«

Så med det, Helga, hvad er der på tapetet til fredagens IPC Zoom-møde?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg kan fortælle dig, at vi er ved at organisere fredagens opkald, men også allerede til Schiller Instituttets konference den 7.-8. december, og vi har en enorm interesse fra top, top, topfolk! Så jeg beder jer! Forstå, at dette er en ekstraordinær mulighed for at sammensætte en international koalition: IPC-mødet på fredag vil helt sikkert diskutere konsekvenserne af udfaldet af Trump-sejren i USA, og hvad der skal gøres af internationale kræfter for at hjælpe. Så tag telefonen, og jeg kan kun fuldt ud tilslutte mig det, du lige har sagt: Tag telefonen, organiser alle dine venner, alle dine kolleger. Dette er øjeblikket, hvor vi faktisk kan forme historien, så det er det, vi skal gøre.

SCHLANGER: Jeg tror, at da hun stillede spørgsmålet, forventede hun, at det ville være dit svar. Så Helga, tak fordi du ville være med i dag. Undskyld min stemme, men jeg synes, det er vigtigt, at folk får disse opdateringer {hver eneste uge}. Vi ses på fredag.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, og god bedring!

Bliv ikke fanget i at vente og undre dig – skab historie

af Stewart Battle (EIRNS) – 05. november 2024

Når denne briefing skrives, er resultatet af præsidentvalget den 5. november stadig usikkert. Men uanset hvad resultatet bliver, vil ingen af kandidaternes sejr i sig selv kunne skabe de afgørende ændringer, der er nødvendige for at løse de grundlæggende kriser, som USA og verden står over for. Nu, mere end nogensinde, vil den vigtigste faktor, som vil afgøre fremtidige begivenheder, være den rolle, som et engageret mindretal spiller i at skabe en ny dynamik i den bankerotte og imperialistiske vestlige verden – et potentiale, som bliver mere og mere tydeligt for dem, der har øjne at se med, selv om det ikke afspejles i præsidentkampagnerne.

Selv hvis Harris og hendes krigs- og folkemordsparti bliver besejret, og tilmed hvis Trump rent faktisk får lov til at tiltræde i januar 2025, bør hans erklærede modstand mod nogle dele af denne politik på ingen måde få nogen til at tro, at han repræsenterer en grundlæggende ændring i forhold til korrupsionen og fordærvelsen i det vestlige etablisement. Også i dette tilfælde er en styrke af passionerede organisatorer, der er i stand til at kommunikere og formidle sandfærdige, dybe ideer til deres medborgere, det eneste der kan flytte den legendariske jord under fødderne på et samfund, som har mistet sin fortøjning og er på vej mod atomar udslettelse. Når det er sagt, så overvej hvad vi ved i dag:

NATO's stedfortræderkrig i Ukraine fortsætter med at kollapse, og det bliver sværere og sværere for selv de mest fasttømrede vestlige analytikere at ignorere det. Det seneste eksempel på dette er en artikel af den tidligere præsident for Council on Foreign Relations Richard Haass i *Foreign Affairs*, som indrømmer, at der er behov for en »fornyset strategi« for

Ukraine. »Washington må forholde sig til krigens dystre virkelighed og acceptere et mere sandsynligt resultat,« skriver Haass og bemærker, at Ukraine er nødt til at acceptere territoriale tab. Haass kommer stadig med graverende forslag, som Rusland aldrig vil acceptere, såsom at Ukraine i sidste ende bliver medlem af NATO og modtager tunge våben fra Vesten, mens konflikten er fastfrosset; men det er i det mindste en lille anerkendelse af virkeligheden.

På trods af indrømmelser som denne insisterer de ansvarlige stadig nidkært på en endeløs konfrontation med Rusland. NATO's generalsekretær Mark Rutte mødtes med den tyske kansler Olaf Schulz den 4. november og erklærede, at Rusland allerede fører en »kampagne af hybride angreb« mod europæiske lande – langt ud over Ukraines grænser – og at NATO forbereder sig på en global konfrontation med Rusland i det lange løb. I samme ånd planlægger NATO også at optrappe sine aktiviteter i Rumænien i de kommende år og har for nylig afholdt store militærøvelser der.

Frankrig, Italien og Storbritannien har alle planer om at udvide deres militærpatruljer til Asien og foretage havneanløb og fælles øvelser med Japan og Filippinerne i en åbenlys provokation over for Kina. Strategien bag dette er at forberede sig på en større konfrontation med Kina i Asien, især når Rusland, Kina og BRIKS styrker deres samarbejde om et alternativ til Vestens faldefærdige system. Som Politico Europes Matthew Kaminski skrev: »Den næste verdenskrig starter her [i Østasien].«

I stedet for at acceptere, at der opstår en ny dynamik blandt det Globale Syd eller den Globale Majoritet, som ikke er engageret i at være »anti-vestlig«, men i økonomisk udvikling og muligheder for resten af verden, erklærer ideologerne i de vestlige ekkokamre krig mod den og lover evigt herredømme for deres unipolære system.

Den samme politik skaber også forfærdelige konsekvenser for

befolkningerne i Palæstina, Libanon og resten af Sydvestasien. Israel fortsætter sine morderiske handlinger, eksemplificeret ved dets angreb på hospitaler og humanitære hjælpeorganisationer som UNRWA. USA har givet Israel en 30-dages advarsel om at forbedre disse forhold, men gør intet, mens Israel fortsætter uhindret. Faktisk holdes de amerikanske politiske spin-tryllekunstnere som gidsler af deres egen fortælling om, at vestligt overherredømme skal styre Mellemøsten. Det er for tidligt at vide, hvad der ligger bag den pludselige fyring af den israelske forsvarsminister Yoav Gallant, men Israels nuværende politik for krig og etnisk udrensning er også ødelæggende for landet selv og skaber alle mulige interne stridigheder. Hvis denne politik ikke stoppes, vil den i sidste ende føre til landets egen undergang – eller en atomkrig.

Dette er grundene til ikke at blive alt for besat af præsidentvalget – der skal gøres et større arbejde. Vi befinder os ved afslutningen af en æra, og vedvarende gammel geopolitisk tænkning vil føre menneskeheden til sin egen selvdestruktion. Nutidens ledes opgave er at gribe ind og skabe en politisk forandring, hvilket der ikke er forudsætninger for i øjeblikket, men som der er potentiale for. Så, organiser for at skabe en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, og gør endeligt op med det Britiske Imperiums geopolitik.

Foto: NATO

Zepp - LaRouche :

' Vores

historiske øjeblik er her'

af Marcia Merry Baker (EIRNS) – 4. november 2024

Schiller Instituttets grundlægger og leder, Helga Zepp-LaRouche, sagde i sin gennemgang af verdens strategiske situation i dag: »Vores historiske øjeblik er her!« Vi kan være sikre på, at hun ikke henviser til det amerikanske valg tirsdag! Hverken til afstemningsresultatet eller efterspillet. Zepp-LaRouche henviser snarere til det ubestridelige faktum, at »det gamle system er ved at smuldre«, og det betyder, at »dette er chancen for et nyt system«.

Det vestlige finansielle/økonomiske og neokolonialistiske kasinosystem har nået fasen for sin egen undergang, og det i en sådan grad, at de engang toneangivende nationer selv er ved at bryde sammen økonomisk og socialt. Deres egne eliter reagerer med global NATO-krigsførelse og brutalitet i deres forsøg på at fastholde deres dominans.

Men det menneskelige svar på det Globale Nords fornedrelse er i stedet, at det kollektive Vesten samarbejder om udviklingen af det Globale Syd. Det er den eneste måde at opnå en human løsning på krisen: Opbyg økonomier, skab milliarder af job, samarbejd med den Globale Majoritet, hvis ledelsesdynamik er stærk og stigende.

Diskussionen om dette vil være fokus for en international (online) konference, som Schiller Instituttet er vært for den 7.-8. december, med temaet »I Schillers og Beethovens ånd: Alle mennesker bliver brødre!«

Et eksempel på, hvordan det gamle system er ved at smuldre, viser sig i dag på det sted, hvor Kamala Harris og Donald Trump begge fører valgkamp for at blive USA's præsident: Pennsylvania. Denne stat var engang et verdenscenter for stål, energi, flodinfrastruktur og mejeridrift. Udover at have rigeligt med kul havde staten USA's første kommercielle

atomkraftværk i 1956. Pittsburgh, hvor begge kandidater holdt valgmøder i dag, er hovedkvarter for U.S. Steel, som nu er i så alvorlige økonomiske problemer, at det er sat til salg.

Den samlede årlige stålproduktion i USA er faldet dramatisk. Den er gået fra 112 mio. tons i 1973 til 80 mio. tons i 2023. Mælkebedrifter i Pennsylvania og andre steder bliver ruineret af, at landmændenes indkomst ligger langt under deres produktionsomkostninger. På energiområdet er statens elproduktion og transmissionskapacitet så utilstrækkelig, at tilmed de føderale myndigheder – som ikke er kendt for deres integritet – den 1. november greb ind for at forhindre et Amazon-datacenter i at indgå en favorabel specialkontrakt om elforsyning med atomkraftværket ved Susquehanna-floden, fordi det ville fratage offentligheden i det centrale Pennsylvania den strøm, de har brug for. Det er bemærkelsesværdigt, at Pennsylvanias hovedstad, Harrisburg, for ikke så længe siden var nødt til at erklære bystyret konkurs.

Med lokale variationer er det det samme billede over hele USA.

Zepp-LaRouche pegede i dag på det samme billede i Europa. For eksempel var Tyskland for ti år siden førende inden for industriproduktion, teknologi, eksport, sundhedspleje og anden produktion. Nu er det langt nede på stigen med afindustrialisering, konkurser, mangel på arbejdskraft og forarmelse. Sidste vinter arrangerede tyske landmænd masseprotester med traktorer mod EU's og den tyske regerings politik, der lukkede dem ned. Desuden fortsætter »grøn« politik med at gøre alting værre.

Dette transatlantiske forfald går hånd i hånd med NATO's udvidelse og krigsførelse. Sæt det i kontrast til de konkrete eksempler på støtte til udviklingsprincipperne blandt den Globale Majoritet, især Bælte- og Vej-Initiativet:

I denne måned vil Peru være vidne til den store åbning af den moderne, bemærkelsesværdige nye havn i Chancay. Kinas

præsident Xi Jinping vil deltage. Han vil være i Peru i forbindelse med APEC-mødet (Asian-Pacific Economic Cooperation) den 10.-16. november. I efteråret blev det nye integrerede stålkomples Mutun taget i brug i Bolivia, som er hjemsted for store jernmalforekomster. I Afrika åbnede i år det enorme Dangote-raffinaderi i Nigeria, den nye Julius Nyerere-dæmning i Tanzania og Mvuma-jern- og stålværket i Zimbabwe. Der er også asiatiske eksempler.

Disse få, men vidunderlige eksempler antyder den grænseløse horisont for udvikling, når først *ændringen i systemet* er gennemført. Dette er den historiske opgave. Den er allerede i gang i det Globale Syd. Men det »mirakel«, der skal ske, er at mobilisere den potentielle velvilje, der stadig er tilbage blandt dem i det Globale Nord, for at fremtvinge et syn på samarbejde og på at arbejde sammen over hele verden for en fremtid til fælles gavn. Det må være indholdet af anti-krigsmobiliseringen.

Et lyspunkt i den amerikanske valgperiode kommer fra de amerikanere, der går forrest i kampen for et sådant skifte. På stemmesedlen i staten New York er de uafhængige Diane Sare til det amerikanske senat og Jose Vega til kongressen i Bronx, 15. kreds. I Ohio er Dennis Kucinich, tidligere medlem af Kongressen og borgmester i Cleveland, atter på stemmesedlen til Kongressen og gør det til en mærkesag at stoppe den farlige udvikling hen imod atomkrig.

I Connecticut skrev den uafhængige kandidat Ben Wesley til Kongressen (CD 4) "A Call for Sanity and Renewal « i et brev, der blev offentliggjort i *Connecticut Examiner* den 3. november. Wesley beskrev sin afindustrialiserede by Bridgeport: »Hver dag kører jeg forbi de store tomme produktionshaller... Jeg mener, at det store problem, som vores distrikt og helt ærligt vores nation står over for, er, at vi ikke bygger mere. Vi skaber ikke mere med undtagelse af krigsmaskinerne.« Han opfordrede til at vende det om, til at stoppe finansieringen af krigen i Ukraine og Israels

massedrab, og udsendte »en opfordring til fornuft og fornyelse i vores distrikt, vores stat, vores land og verden.«

Truslen om atomkrig forværres, efterhånden som det udviklingsfjendtlige kollektive Vesten optrapper krigsprovokationerne. Den seneste manøvre involverer udsigten til, at sydkoreanske militærekspertes skal tage til Ukraine, støttet af USA og Storbritannien. En sydkoreansk delegation var i Bruxelles og Kiev for at diskutere dette i løbet af weekenden. I dag er EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, Josep Borrell, i Seoul. USA, Storbritannien, Japan og andre nationer opfordrede til et særligt møde i FN's Sikkerhedsråd om Nordkorea, som blev afholdt i dag, og hvor USA understregede et undertema, der anklagede Rusland for at sende nordkoreanske soldater i kamp mod Ukraine. Det fremstød sker tilmed, mens de ukrainske militærstyrker bliver drevet tilbage og svækket.

I Sydvestasien udstedte Netanyahu-regimet i dag et dekret om, at det har til hensigt at kontrollere alt land i Libanon op til Litani-floden. Israel informerede den 3. november også FN om, at landet officielt trækker sig fra aftalen fra 1967, som anerkender FN's Hjelpeorganisation for Palæstinaflygtninge i Mellemøsten (UNRWA), og dermed ikke tillader den at fungere. De israelske forsvarsstyrker (IDF) fortsætter den ubeskrivelige beskydning og udsultning af palæstinenserne.

Den næste mulighed for at konferere om handling mod dette og for et nyt system er den Internationale Fredskoalitions 75. ugentlige møde i træk, fredag den 9. november. Hold også øje med arrangementer og aktioner med kort varsel.

Den 3. november blev der udgivet en ny video af den amerikanske ortopædkirurg Dr. Mark Perlmutter's orientering: » Censurerede amerikanske læger rapporterer sandheden om Gaza«, som han gav i New York City den 1. november.

Indse grusomhederne i det din egen tankegang har skabt – og ændr den for at redde menneskeheden

Megan Dobrodt

Den 2. november 2024 EIRNS

Fredag den 1. november stod præsidenten for organisationen Verdens Kirurgiske Stiftelse, Dr. Mark Perlmutter, som vidne foran et publikum i New York City og leverede en rystende førstehåndsberetning, krydret med rå fotos af det han oplevede om rædslerne i situationen i Gaza. For nogle af de tilstedeværende var beretningerne om en bevidst udryddelse af en indespærret befolkning, som blev illustreret ved det målrettede drab på dens børn, næsten for meget at bære. Perlmutter, som oprindeligt var planlagt til at tale på Mount Sinai Hospital, men som blev drevet væk af feje beskyldninger om antisemitisme, opfordrede tilhørerne til at handle – til at gøre alt hvad der skal til for at fremtvinge en ændring i USA's politik, som støtter et åbenlyst folkemord.

Vil vi se den hjerteskrærende virkelighed i øjnene, nemlig at Holocaust som våben bliver brugt til at retfærdiggøre et nyt Holocaust – der udfolder sig åbenlyst for øjnene af hele verden? Vil vi se på og alligevel hævde, at vi ikke vidste det? Eller vil vi, som Perlmutter krævede, handle? Det er vi nødt til. Som UNRWA's generalkommissær Philippe Lazzarini sagde: »I dag, tilmed mens vi ser ind i ansigterne på børn i Gaza, hvoraf vi ved, at nogle vil dø i morgen, smuldrer den regelbaserede internationale orden i en gentagelse af de

rædsler, der førte til etableringen af FN, og i strid med forpligtelserne til at forhindre, at de gentager sig.« Verdenssamfundets hidtidige manglende evne til at reagere på det, der har udspillet sig for øjnene af os i mere end et år, betyder, at denne verdensorden er færdig – både moralsk og i anden henseende.

Den voksende brand i Sydvestasien bliver måske mere eksplosiv og farligere for menneskeheden, end den nogensinde har været, men den kan ikke fortsætte meget længere, da den snart vil fortære sine ophavsmænd. Dette er modigt blevet bemærket af tusindvis af israelere, som har underskrevet et åbent brev, hvor de opfordrer det internationale samfund og dets institutioner til »straks at gribe ind og gennemføre alle mulige sanktioner for at opnå en øjeblikkelig våbenhvile mellem Israel og dets naboer, for fremtiden for begge folk i Israel og Palæstina og folkene i regionen og for deres ret til sikkerhed og liv... Staten Israel er på selvmordskurs og sår ødelæggelse og fortabelse, som øges dag for dag.« Sagen er nøjagtig den samme med NATO's stedfortræderkrig i Ukraine – fordi dens leverandører, den geopolitiske verdensordens spøgelse, er de samme.

Og hvad med det forestående amerikanske præsidentvalg? Meget ser ud til at afhænge af dets udfald – i hvert fald må man komme til den konklusion, når man ser, hvor langt det britiske etablissement og dets partnere i det amerikanske etablissement er gået for at forsøge at manipulere resultatet, brutalt eller på anden vis. Mens mange har forudsigelser om, hvad der vil eller ikke vil ske, når stemmerne er talt op (eller ikke talt op eller talt forkert, alt efter hvad der er tilfældet) i verdens fineste eksempel på »demokrati«, så ved vi, at resultatet ikke vil løse det grundlæggende problem, vi alle står over for: Menneskehedens skæbne hænger i en meget tynd, atomar tråd, og medmindre vi vælger at gøre en ende på geopolitikken, fordi den er ond, forkert, destruktiv og selvmorderisk, er der ingen løsning på det nuværende

tiltagende opgør.

Vi må tænke anderledes; det er det privilegium, det er at være menneske. Vi overlever som art ved at tilpasse vores *opfattelser*, og dermed vores adfærd, så de bliver mere og mere i overensstemmelse med sande og kendte universelle principper. Det er en kraft, der er utilgængelig for den rent biotiske verden, inklusive vores egne biologiske evner. Det menneskelige *sind* kan hæve sig til et højere niveau end det, hvor et paradoks, en umulig konflikt, først viser sig. Renæssancens fader og, underforstået, den amerikanske republik, Nicholas af Cusa, tilbageviste bæstet Aristoteles ved at bevise, at det menneskelige sind kan ophøje sig selv til at forestille sig et højere »Ene«, som ligger over det niveau, hvor konflikten eksisterer.

De fleste mennesker i dag, som er produkter af en falden og forfalden kultur, er ikke vant til en sådan tankegang – de fanger sig selv i at vælge side eller forblive »neutrale«, ubevægelige. Helga Zepp-LaRouche har sagt, at hvis vi tager udgangspunkt i den ene menneskehed som det primære, vil vi finde det niveau af fornuft, der er nødvendigt for at løse ethvert af de problemer, som civilisationen står over for i dag.

Den afgørende opgave i dag for dem, der er modige nok og kærlige nok, er at overbevise landene i det kollektive Vesten om, at de skal samarbejde med den Globale Majoritet – BRIKS-nationerne og det Globale Syd – som allerede tager skridt til at danne nye relationer og nye institutioner for et postkolonialt og pro-menneskeligt system for udvikling.

For at dette skal blive muligt, må verden etablere en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som Helga Zepp-LaRouche efterlyser, i traditionen fra Den Westfalske Fred. For at fremlægge dette vil Schiller Instituttet afholde en internetkonference den 7.-8. december for at diskutere de principper, som den må baseres på.

Dette er vores opgave. Er det umuligt? Vælger du så, i din stædighed, atomar udslettelse?

Foto: Dr. Mark Perlmutter. Credit: Sare/Vega Campaign Webcast

Uanset det amerikanske valg står verden over for atomkrig – Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 74, 1. november 2024

Ikke korrekturlæst.

Uanset det amerikanske valg står verden over for atomkrig – Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 74, 1. november 2024; udskrift af bemærkninger fra Helga Zepp-LaRouche [HZL] [AMB] [SSU]

1. november 2024 (EIRNS)–ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er det 74. møde i træk, vi afholder. Mit navn er Anastasia Battle; jeg er jeres ordstyrer, og det samme er mine medordstyrere Dennis Small og Dennis Speed. Tak, fordi I er kommet i dag på dette meget turbulente tidspunkt. Vi skabte dette forum for 74 uger siden for at forene fredsbevægelsen i hele verden. Samle folk fra alle ideologier, der ønsker ægte fred, og fra alle nationer. Hvis vi rent faktisk skal stoppe tredje atomkrig, er det, hvad vi er nødt til at gøre. Det er

præcis det, vi står over for, og det vil I høre om i dag. Jeg lægger dagsordenen ud i chatten.

Vi gør det lidt anderledes i dag. Scott Ritter vil holde den første præsentation, og så vil vi have nogle flere talere efterfølgende.

For at fortsætte har vi som den næste Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig først sige »velkommen« til jer alle. Jeg vil gerne fremhæve den aktuelle situation i Gaza og Libanon, hvor den israelske regering har forbudt FN's palæstinensiske hjælpeorganisation UNRWA. Det har naturligvis forværret situationen totalt, så Philippe Lazzarini, som er kommissær for den organisation, sagde, at FN blev etableret for at gøre en ende på den slags rædsler, som førte til Anden Verdenskrig, og at vi nu står over for den samme slags kaos, som førte til den situation, hvilket er en ret skarp sammenligning af det, der foregår nu, med perioden under nazisterne. Men jeg tror, at hvis man ser på, hvad der foregår i Gaza, så kan man ikke undgå den slags sammenligninger. Lazzarini sagde også, at hvis man i dag ser på børnene i Gaza, så ved vi, at mange af dem vil dø i morgen, og at der faktisk er 650.000 piger og drenge under 18 år, som befinder sig i den situation. Så han sagde, at det betyder, at den såkaldte »regelbaserede orden« er ved at smuldre. Jeg tror, det er den overvældende situation, at den orden er ved at gå i opløsning. Det er det, der udgør den overordnede fare for en global krig.

Den sydafrikanske regering har netop afleveret endnu en rapport til Den Internationale Domstol, hvor de fremhæver intensiveringen af israelernes drab på palæstinensere. Det er et dokument på 750 sider med yderligere 4000 sider med bilag og yderligere materiale. De beskriver tydeligvis meget detaljeret brugen af sult som et krigsvåben og hensigten om at fordrive alle palæstinensere fra dele af Gaza. Det burde være

en øjenåbner, men der er stadig regeringer, som leverer våben til Israel. Sådan er situationen i Sydvestasien.

Der er rapporter, som jeg ikke kan bekræfte; jeg kan kun nævne, at de eksisterer, og at der kunne komme et modangreb fra Iran allerede før det amerikanske valg. Der citeres udtalelser fra iranske embedsmænd om, at det, der vil ske, vil være anderledes end noget scenarie, Israel kunne forestille sig, og at Irans reaktion vil være endelig og smertefuld. Hvis det sker, kan det endda ske på valgdagen. Det viser, hvor tæt vi er på en atomkrig, for hvis det udvikler sig til en aktion/modaktion, og der til sidst bliver brugt atomvåben, så er alting forbi.

En lignende krise er ved at blive opbygget i forbindelse med en mulig NATO-intervention i Rusland på grund af rapporter om de 10.000 nordkoreanske soldater, der angiveligt er i Rusland for at blive trænet. Det er der ingen beviser for. Så var der mødet mellem Austin og den sydkoreanske forsvarsminister, og i samme periode affyrede Nordkorea et ICBM-våben, som havde en længere rækkevidde og fløj højere end noget andet våben, der var blevet testet hidtil. Det er naturligvis for at demonstrere, at Nordkorea har evnen til at nå amerikansk territorium, hvis det bliver nødvendigt.

Så vi har faktisk en ekstremt anspændt situation. På den anden side er alternativet, som vi tidligere har sagt, også synligt. Alternativet var synligt i Kazan, hvor BRIKS-mødet fandt sted. Nu er i alt 22 nationer medlemmer af BRIKS, i hvert fald pr. 1. januar. Der er i alt 50 nationer, som ønsker at være en del af BRIKS. I går og i dag er der en sikkerhedskonference i Minsk, hvor 600 deltagere fra 40 lande diskuterer en skitse til en eurasisk sikkerhedsarkitektur; naturligvis i overensstemmelse med det, Putin nævnte den 14. juni om behovet for en ny eurasisk sikkerhedsarkitektur.

Situationen er så meget i bevægelse, at selv EU kan regnes med i det smuldrende system, for det er meget tydeligt, at EU-

Kommissionen er på krigsstien mod flere af sine medlemmer, så premierminister Orbán fra Ungarn beskyldte EU-Kommissionen for at fremme et aktivt regimeskifte mod regeringen i Ungarn, et EU-medlem. The {Financial Times} har en giftig bagvaskelse mod Slovakiets premierminister Fico, som går i samme retning. Og så er der den løbende mulighed for en gentagelse af Maidan-kuppet mod Georgien. Det viser, at situationen virkelig er tilspidset, og vi er absolut nødt til at optrappe vores kampagne for at få et helt nyt paradigme. Vi er nødt til at forlade det geopolitiske felt. Geopolitik var ansvarlig for to verdenskrige i det 20. århundrede; og nu i atomvåbnenes tidsalder, hvis det kommer til endnu en optrapning – hvad enten det er omkring Ukraine eller Mellemøsten – ville vi være i umiddelbar fare for en global krig, som ville omfatte atomvåben og derfor meget let kunne betyde afslutningen på al civilisation på planeten; den menneskelige civilisation, men også alt andet liv på planeten.

Det er vi meget tæt på i Ukraine, for alle rapporter viser, at ukrainerne taber terræn dag for dag; at situationen bliver militært mere desperat for hver dag, der går. Som Lukashenko sagde på sikkerhedskonferencen i Minsk, er det nu tid til at forhandle. Men Zelenskyj kræver et øjeblikkeligt medlemskab af NATO for Ukraine og adgang til atomvåben for Ukraine; hvilket ifølge general Kujat, den tidligere stabschef for Bundeswehr og tidligere formand for NATO's militærkomité, ville betyde, at NATO øjeblikkeligt ville gå i krig med Rusland. For det vil naturligvis betyde, at NATO får adgang til alle offensive våbensystemer på Ukraines territorium, hvilket var den røde linje for Rusland lige fra begyndelsen.

Så jeg mener ikke, at det er den eneste krise, for en effekt af den smuldrende orden er afspejlingen af optrapningen af såkaldte »hunger spots« i udviklingslandene. Der er fem lande lige nu, som befinder sig i en umiddelbar katastrofe – Haiti, Mali, de besatte palæstinensiske områder, Sydsudan og Sudan. Men der er 22 andre såkaldte "hunger spots", hvor folk dør

uden nogen egentlig grund, for det ville være meget nemt at afhjælpe. Behovet for virkelig at ændre verdensarkitekturen, så alle nationer på denne planet kan overleve, og for at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til hvert eneste lands interesser på planeten, er mere påtrængende end nogensinde før. Da vi tror – i hvert fald tror jeg, og jeg ved, at mange af mine kolleger her også tror det – at intet af dette virkelig vil blive afgjort endeligt gennem det amerikanske valg. Der vil ske nogle ændringer afhængigt af, hvem der vinder, men jeg er ikke optimistisk med hensyn til, at det amerikanske valg vil løse de underliggende aksiomatiske årsager til, at vi befinder os i denne krise. Denne geopolitiske idé om, at en gruppe nationer har en interesse mod en anden gruppe nationer, hvor de har ret til at forsvare den med alle midler, herunder militære midler. Vi er nødt til at komme ud af den logik og etablere et nyt system, en ny arkitektur, som hæver os over geopolitikken.

For at sætte det på dagsordenen foreslår vi, at vi snart afholder en internet-Schiller-konference i to dage, hvor vi vil diskutere, hvordan en sådan ny sikkerhedsarkitektur kunne se ud; hvordan vi kommer dertil, og hvilke økonomiske og kulturelle programmer, der er nødvendige for at nå dertil. Lige nu foreslår vi at indkalde til en sådan konference i begyndelsen af december. Jeg har skrevet en meget foreløbig invitation, som vi vil lægge ud i chatten. Den er naturligvis meget foreløbig, for vi vil opdatere den efter det amerikanske valg, for så vil vi vide, hvilken slags geometri vi befinder os i, hvis valgresultatet bliver kendt, som det burde forventes. Men under alle omstændigheder vil vi opdatere invitationen. Jeg vil gerne opfordre alle jer, der deltager i dette IPC-møde, til at hjælpe os med at opbygge denne konference som en meget kraftfuld måde, hvorpå en helt anden udformning af verdenspolitikken er mulig.

Jeg vil slutte med det og give ordet tilbage til jer.

Bemærkninger under diskussionen:

Der blev rejst en masse ting, som fortjener en kommentar. En af dem er, at grunden til, at jeg i begyndelsen nævnte, at Schiller Instituttet har planer om at afholde en todages konference i begyndelsen af december, er, at jeg forventer, at det amerikanske valgresultat ikke rigtig vil løse nogen af de spørgsmål, vi har nævnt. Forhåbentlig vil der komme en løsning omkring Ukraine, men jeg synes, at situationen i Mellemøsten ser meget mere bekymrende ud, hvad det angår. Så jeg mener, at valg er vigtige, fordi de bør udtrykke suverænens vilje – nemlig folkets – men vi er lige nu i en situation, hvor intet valg i et enkelt land vil afhjælpe dette; hvilket jeg mener er den værste krise, menneskeheden nogensinde har befundet sig i. For hvis en regional konflikt optrappes og fører til en global atomkrig og dermed udslettelse af hele menneskeheden, tror jeg aldrig, vi har haft sådan en situation. De to verdenskrige var forfærdelige og havde utroligt mange ofre; men denne gang ser vi virkelig på den mulige udslettelse af civilisationen.

Jeg tror, det er vigtigt, at Den Internationale Fredskoalition og andre fredsbevægelser ikke mister det af syne, for der vil altid være forskelle på, hvordan man ser på det ene og det andet aspekt. Men jeg tror, at det, der bør forene os alle, er, at vi absolut er nødt til at kæmpe til det yderste for at forhindre, at civilisationen bliver udslettet. Der er en særlig rædsel ved tanken om atomvåben, fordi vi havde flere eksperter – Ted Postol, Steven Starr og andre – som gennemgik forskellen mellem atomkrig og almindelig krig. Så jeg tror, vi er nødt til at vende tilbage til spørgsmålet om, at dette skal forhindres. Jeg har ikke fundet noget bedre svar end at sige, at vi er nødt til at ændre hele paradigmet. Det er ikke nok at løse ... selv hvis man løser ét aspekt; lad os sige, at man afslutter krigen i Ukraine. Men så er der stadig den vedvarende eksplosion i Mellemøsten, eller du har det forestående kollaps af det finansielle system. Det, Chandra Muzaffar nævnte, var, at hegemonen ønsker at bevare sin magt. Så vi er nødt til at løse alle disse spørgsmål på samme tid. Derfor skal løsningen findes på et niveau af en højere orden

og en højere natur end det niveau, hvor alle disse konflikter opstod. Det er et nyt paradigme, som sætter menneskeheden først.

Det er mit svar på et af de tidligere spørgsmål om, hvad vi skal gøre for at uddanne de evangeliske (kristne). Se tilbage i historien: Hver gang en nation eller en kultur troede, at de var det udvalgte folk, gik det helt galt. Jeg er ked af at sige det, men det var ideen hos nationalsocialisterne i Tyskland, som mente, at den ariske race var andre racer overlegen, og at det derfor gav dem ret til at udrydde jøder og sigøjnere og andre mennesker. Jeg synes, at idéen om, at man skal sætte en nation først, er en ødelæggende idé; vi bør ikke tænke på den et eneste minut. Det er umenneskeligt; det fører til katastrofe. Det er derfor, jeg eftertrykkeligt siger, at vi alle må blive enige om at sætte menneskeheden først. Der er kun én menneskerace, og det er menneskeheden som helhed. Hvad din hudfarve er, eller hvilken religion du har, er noget personligt, du kan vælge eller lade være – hudfarve naturligvis ikke. Men det er irrelevant. Det eneste, vi skal koncentrere os om, er, at vi er en del af den ene menneskeart, som er meget speciel. Jeg mener, jeg elsker dyr, og jeg er enig i, at vi med artsdiversiteten bør forsøge at bevare så mange som muligt. Men der er en grundlæggende forskel mellem de bedste dyr og mennesker. For mennesker er, hvis man vil sige det i religiøse termer, Guds, Skaberens, levende billede. Det er derfor, vi har {vis creative}, den kreative kraft. På samme måde som Gud skabte verden og universet, kan vi også skabe ting i universet, hvis man vil tale om det i religiøse termer. Vores kreativitet er en del af det udviklende univers. Det kan ingen andre arter sige om sig selv.

Jeg kan selvfølgelig godt lide alle slags dyr – katte, hunde, æsler og andre. Men ingen af disse arter kan gøre, hvad vi kan. De kan ikke dyrke bedre afgrøder for at få bedre måltider; de kan ikke bygge bedre højhuse for at få mere vandkraftdrevet landbrug i skyskrabere; de kan ikke dyrke

planter på den anden side af månen (hvilket kineserne har vist, at vi kan). Så jeg tror, vi er nødt til at respektere det faktum, at det, der gør os til mennesker, er vores fælles væren i Guds, Skaberens, billede. Det mener jeg, at enhver evangelisk bør forstå. Og jeg tror ikke, at der er noget i Skriften – og jeg er ikke ekspert i Skriften, det må jeg indrømme. Men der er intet, der siger, at den ene race er den anden overlegen. Jeg synes, det er en frygtelig tankefejl, og jeg kan kun sige, at det er ødelæggende set fra et kristent synspunkt. Jeg er katolsk opdraget, og jeg kender ikke noget i den kristne religion, som giver os ret til at udslette andre mennesker, eller som siger, at vi kan forfølge vores interesser med alle midler – inklusive militære midler, inklusive brug af masseødelæggelsesvåben. Det er satanisk; det er en synd. Og jeg kan ikke forestille mig, at det er Guds vilje, at vi skal gå satanismens ærinde. Jeg ved ikke, om jeg siger det på den rigtige måde, men jeg vil virkelig gerne understrege, at vi er den kreative art.

Til Chandra vil jeg bare sige, at det er sandt, at det er den uforholdsmæssigt store individualitet, der har bragt os til det punkt, hvor folk støtter disse politikker. Men jeg tror, at problemet kommer af, at vi har forladt vores bedste traditioner. Hvis vi stadig holdt fast i humanismens principper – og jeg er klar over, at ordet humanisme bruges anderledes i USA end i Europa. I Europa betyder det den bedste periode i den klassiske periode i renæssancen, i den klassiske periode i Tyskland, den gyldne renæssance i Italien. Grundlæggende er det ideen om, at vi som mennesker har talenter, når vi bliver født, og at det er vores glæde og frihed, men også moralske forpligtelse, at vi udvikler alle disse talenter til at blive smukke sjæle. At vi udvikler en smuk karakter; at vi udvikler vores potentiale til at blive genier så meget, vi kan, og på den måde deltager og bidrager til det fælles bedste.

I den asiatiske kultur var vægten altid en smule omvendt; man

sagde, at vi først og fremmest har brug for statens og fællesskabets velfærd, og kun hvis man har en velfungerende stat, kan individet trives og udvikle sig. Mens man i Europa lagde lidt mere vægt på, at individet skal perfektionere sig selv, for at staten kan udvikle sig bedst muligt. Jeg tror, at løsningen er det, man finder i Schillers fjerde brev [i de æstetiske breve]. Der er et smukt citat, som jeg ikke har med mig, og jeg kan det ikke udenad; måske kan vi lægge det ind i chatten. Det siger grundlæggende, at ethvert menneske har som den store opgave i sin eksistens behovet for at perfektionere sig selv og være i enhed med staten. Jeg yder det ikke fuld retfærdighed, for Schiller har et meget smukt sprog, og mit engelsk er nogle gange ikke tilstrækkeligt til at udtrykke det på den rigtige måde. Se venligst på dette citat, for jeg tror, at hvis man både perfektionerer staten for individernes velbefindende, og man på den anden side har den idé, at alle individer har behov for og nødvendighed af at perfektionere sig selv, så ender man i samme tilstand – den bedste mulige frihed for individet og den bedste mulige udvikling af staten. Og det er det, vi bør sigte efter. Jeg tror ikke, det er en selvmodsigelse, som ikke kan løses.

Problemet er, at Vesten, som lagde lidt mere vægt på individualitet end Asien, da det neoliberale paradigme tog over, og vi blev det, som den russiske udenrigsminister Lavrov engang kaldte »de post-kristne værdier«, så kom man virkelig i den situation, vi har nu. Alt er frit; alt er tilladt. Så ender man i det hul af umoral, hvor vi befinder os i Vesten lige nu. Så jeg tror, at den rigtige måde at komme tilbage på sporet på er, at vi vender tilbage til vores bedste traditioner inden for humanisme, til de principper, som grundlæggerne af den amerikanske revolution havde. Jeg tror, at hvis vi gør det, så vil en dialog mellem civilisationer være absolut mulig.

Så jeg ville bare komme med den kommentar. For det er op til os; vi er nødt til at forbedre os. Jeg er enig med Friedrich

Schiller i, at der ikke vil ske nogen forbedring af den politiske situation, medmindre vi forædler os selv. Det må alle gøre individuelt, for staten eller nogen anden institution kan på ingen måde befri os fra det behov, vi har for at udvikle os. Vi er nødt til at vie vores liv til et højere formål, som er udviklingen af menneskeheden som helhed. Afsluttende bemærkninger:

Jeg kan kun sige, at jeg vil opfordre folk til, hvis de har et bestemt synspunkt, og de mener, at det, vi diskuterer her, ikke dækker det, at de nogle gange er nødt til at revidere deres tankegang. Jeg synes, det er meget tydeligt, at menneskeheden for første gang sidder i samme båd. Eksistensen af atomvåben, som kan udslette livet på planeten; internettet, som gør, at man kan nå det fjerneste hjørne af kloden for at holde konferencer og alle mulige ting, gør det berømte ordsprog om, at verden er blevet en landsby; det faktum, at man har pandemier, som på grund af flyrejser kan spredes på en dag over hele kloden. Jeg kunne sikkert komme med en hel masse andre grunde til, at menneskeheden virkelig sidder i samme båd. Før i tiden var det ikke tilfældet. Da Romerriget kollapsede, oplevede man i samme periode en renæssance i Indien kaldet Gupta-perioden, hvor de havde de smukkeste dramaer og poesi osv. Men folk blev ikke påvirket; Romerriget kunne bryde sammen, og andre steder oplevede man en renæssance. Det tog måneder at rejse, så selv nyhederne om disse udviklinger ville nogle gange ikke komme tilbage i løbet af et helt liv. Denne gang er det anderledes. Alt er øjeblikkeligt, alt er forbundet. Med AI og digitalisering vil det hele bare gå hurtigere. Hvis vi i denne sammenkoblede verden ikke finder en løsning, som tager hensyn til hver enkelt nations, hver enkelt civilisations interesser, vil vi ikke kunne klare det sammen.

Enten vinder vi sammen, eller også dør vi sammen; det er et berømt gammelt ordsprog. Jeg tror, det kræver, at vi virkelig tænker over, hvordan vi kan definere en verdensorden, som

tager hensyn til alle nationers interesser – USA's, de europæiske nationers, de afrikanske nationers, Ruslands, Kinas, Irans, Nordkoreas, Israels og Palæstinas. Hvordan definerer man en sikkerhedsarkitektur, som alle kan acceptere, fordi de føler, at den ikke går imod deres interesser? Jeg tror, at det er muligt. Jeg tror, at det magiske ord for det er udvikling, for hvis man bare sætter alt ind i ligningen og forbliver statisk – status quo – så ser disse konflikter ud til at være uoverkommelige. Men når man siger, at alle nationer fra nu af ser det som deres egen interesse at fremme alle andres interesser og vice versa, så er det nemt. Harmoni kan kun opstå, hvis alle nationer og alle underafdelinger udvikler sig til deres bedst mulige.

Det er dybe filosofiske spørgsmål, som tidligere er blevet tacklet af tænkere som Nicholas af Cusa, Leibniz og Confucius. Det kræver en filosofisk tilgang, for hvis man bare siger: »Men de nøgne fakta er sådan, og mine materielle interesser er sådan«, så kommer man ikke frem til en løsning. Man er nødt til at gå ind i filosofiens, metafysikkens, videnskabens, den store kunsts og især et ekstremt ophøjet menneskebillede, som man er nødt til at anerkende enten i virkeligheden eller som et potentiale i alle andre væsener. I ved alle, at hvis man taler med sin nabo og siger til ham: »Du er bare et modbydeligt eksemplar af menneskearten, og du er grim og dum,« så er det meget let at få problemer med sin nabo. Hvis du er afhængig af dit temperament, ender du i slagsmål eller det, der er værre. Men hvis du siger: »Jeg så, at du talte så pænt til børnene i nabolaget. Du har et utroligt pædagogisk talent. Hvorfor udforsker du ikke denne bog, som jeg lige har læst, fordi den indeholder følgende indsigter i, hvordan man kan gøre pædagogik bedre?« Det hele afhænger virkelig af, hvordan du forholder dig til den anden person, hvordan du forholder dig til den anden nation, om du får krig eller fred. Jeg tror, det er den raffinerede personlighed, der gør forskellen. Jeg tror ikke, at den profit, som lige nu ser ud til at styre verden, vil være det eneste motiv. Jeg har en grundlæggende

tro på menneskets godhed. Når man giver dem den rette opmuntring, eller nogle gange skal de bare konfronteres og slippes løs, så de gør ting ud over deres såkaldte grænser, så frigør man et kreativt potentiale i den anden person.

Jeg tror, vi er nødt til at have den kærlighed til menneskeheden, hvis vi vil ud af det her. Jeg kan ikke se, hvordan vi skal redde denne verden, hvis vi ikke alle individuelt, startende med os selv, forpligter os til at blive bedre mennesker; at vi vil være mere kærlige; at vi vil have en mere generøs holdning til alle andre mennesker. Hvis vi kan starte en bevægelse af mennesker, der elsker menneskeheden, er jeg helt sikker på, at de milliarder af mennesker, der findes, vil bringe denne godhed og disse syndens strukturer frem, som lige nu klart dominerer verden – det var, hvad pave Johannes Paul II sagde ved afslutningen af den kolde krig; at syndens strukturer findes i øst og vest. På det tidspunkt var det den kollapsende Sovjetunion. Han advarede mod de neokonservatives eufori og sagde: »Nej, I har ikke vundet den kolde krig, for disse syndens strukturer findes også i Vesten.«

Jeg tror, vi er nødt til at tænke på disse spørgsmål på en anden måde. Men jeg tror ikke, vi kommer uden om at organisere, organisere og organisere. Få mange flere mennesker ind i denne IPC-proces. Organiser, at Schiller-konferencen, som nu er fem uger væk, kan blive en rigtig massebegivenhed, der involverer tusinder og atter tusinder af mennesker på alle kontinenter. Og sætte gang i ideen om en ny økonomisk verdensorden, som gør det muligt for alle mennesker på planeten at overleve og have det godt.

Så jeg vil bare slutte af med at sige, at vi befinder os i det farligste øjeblik i verdenshistorien nogensinde; men jeg kan også se, at vi potentielt står ved begyndelsen af en smuk ny renæssance, hvor vi overvinder disse syndens strukturer, fordi vi endelig bliver mennesker og bliver kreative og lever sammen og fejrer denne unikke karakter hos hele menneskearten. Så selv om vi bør være på vagt, årvågne og alarmerede, bør vi

også være optimistiske. For hvis vi gør, hvad vi skal, kan vi vinde denne kamp.

Det virkelige problem ved næste uges valg

af Stewart Battle (EIRNS) – 31. oktober 2024

Mens vi nu er mindre end en uge fra det amerikanske valg, finder de virkelig betydningsfulde begivenheder, der vil forme verdens fremtid, sted på en helt anden scene. I det omfang borgerne arbejder for at bringe disse væsentlige spørgsmål op til overfladen i deres lande – i stedet for at bukke under for det, der synes muligt i betragtning af de tilgængelige muligheder – vil ikke kun det kollektive Vestens, men hele verdens skæbne blive afgjort.

Onsdag den 30. oktober viste FN's generalforsamling igen, at USA ikke længere har mandat til at være den såkaldte »leder af den frie verden«, da denne (frie verden –*red.*) med et overvældende flertal på 187-2 stemte for at afslutte USA's 62-årige blokade af Cuba. Det er måske ikke så tilfældigt, at det eneste andet land, der stemte sammen med USA mod ophævelsen af blokaden, var Israel. Selv om denne afstemning finder sted hvert år i FN, sker den i dag inden for rammerne af en såkaldt »regelbaseret orden«, som aldrig har været mere miskrediteret.

Det sker kun få dage efter, at Israels Knesset stemte for at forbyde FN's Hjelpeorganisation for Palæstinaflygtninge i Mellemøsten (UNRWA) at operere på israelsk og palæstinensisk territorium, en organisation, som der reelt ikke er nogen erstatning for, og hvis fjernelse vil betyde endnu flere ekstreme lidelser for det palæstinensiske folk. Hvis den

israelske beslutning gennemføres, »vil det være en total katastrofe, det er som at smide barnet ud med badevandet,« sagde UNRWA's generalkommissær Philippe Lazzarini til AP i et interview den 30. oktober. I en endnu skarpere kommentar skrev Lazzarini på X sit brev den 28. oktober til formanden for FN's generalforsamling med indledningen: »I dag, selv når vi ser ind i ansigterne på børn i Gaza, hvoraf vi ved, at nogle vil dø i morgen, smuldrer den regelbaserede internationale orden i en gentagelse af de rædsler, der førte til etableringen af FN, og i strid med forpligtelserne til at forhindre, at de gentager sig.«

Samtidig er virkningerne af denne politik ikke engang til gavn for befolkningen og økonomierne i Vesten. Tysklands bilsektor nærmer sig nu en direkte afgrund, og Volkswagen har oplevet et kollaps i nettoresultatet på 64 % alene i september. I Storbritannien hæves skatterne over hele linjen for at kompensere for budgetunderskud i en af de største stigninger i årevis. I lande i hele NATO knirker budgetterne under vægten af stadig større udgifter til deres militær-industrielle-finansielle komplekser, mens deres reelle fysiske økonomier lider under mange års underinvestering.

Derudover svæver verden på tærsklen til krige, som ikke er set i generationer, da vi står over for udsigten til, at der udbryder global krig på to fronter. Utroligt nok nærmer dette tal sig nu tre, da vestlige ledere manisk insisterer på, at Nordkorea nu skal føjes til listen over lande, der skal konfronteres – og som nu har reageret ved at teste endnu et atomart ballistisk missil. Er det virkelig værd at risikere civilisationens overlevelse for at forsvare integriteten af denne »regelbaserede orden«?

Det er faktisk mere end indlysende, at den eneste »isolerede« er det kollektive Vesten, hvis »orden« nu smuldrer. Resultatet er, at alle, der lever i dag, konfronteres med en udfordring, langt større end nogen de nogensinde har oplevet før. Det vil ikke blive omgjort af et valg eller ved at ændre det

eksisterende system. Hvad der kræves, er en ændring i aksiomerne, en ændring i tænkningen. Eller som Helga Zepp-LaRouche har insisteret på, en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur.

Så lad være med at nøjes med det, der forekommer at være de muligheder du har fået. Tag i stedet ved lære af Jose Vega og Diane Sares uafhængige kampagner, som sammen med andre uafhængige kandidater står i spidsen for en indsats i USA for at bringe denne virkelighed frem i lyset.

Foto: UN Photo/Evan Schnieder